

MATEJA EVANĢĒLIJS

ENDIJS NEŠS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS

2016. GADA 2. CETURKSĒM

Mateja evaņģēlijs

Rikam Hoitam Vinčesterā, Masačūsetas štatā, dzimstot ap kaklu bija aptinusies nabas saite, kas atstāja smadzeņu bojājumus – viņš nespēja kontrolēt savus locekļus. Dažus mēnešus vēlāk ārsti pateica Hoita ģimenei, ka Riks visu savu atlikušo dzīvi būs nekustīgs un viņu vajadzētu ievietot atbilstošā iestādē.

“Bet Hoiti nepiekrita,” 2005. gada 20. jūnijā žurnālā “Sports Illustrated” rakstīja Riks Reiljs. “Viņi ievēroja, ka Rika acis seko viņiem, viņiem pārvietojoties pa istabu. Kad Rikam bija 11 gadu, viņi aizveda viņu uz Taftas Universitātes inženierzinātnes katedru un jautāja, vai ir kaut kas, kas varētu palīdzēt zēnam sazināties.

“Nekādā gadījumā,” Dikam Hoitam teica. “Viņa smadzenēs nekas nenotiek.”

“Pastāstiet viņam joku,” Diks iebilda. Viņi to izdarīja. Riks smējās. Izrādījās, ka viņa smadzenēs notika daudz kas.”

Piesēdināts pie datora, kam bija iespējams kontrolēt kursoru, aizskarot slēdzi ar galvas sānu daļu, Riks beidzot spēja sazināties ar citiem. Šī tehnoloģija pavēra viņam iespēju sākt jaunu dzīvi. Un šī jaunā dzīve ietvēra arī to, ka tēvs viņu stūma invalīdu ratiņos labdarības maratonā. Pēc skrējiena Riks rakstīja: “Tēt, kad mēs skrējām, es jutos tā, it kā vairs nebūtu invalīds!”

Diks nolēma sniegt Rikam šādu sajūtu, cik vien bieži iespējams. Četrus gadus vēlāk viņi piedalījās Bostonas maratonā. Tad kāds ierosināja triatlonu, un kopš tā laika abi ir piedalījušies simtiem atlētikas pasākumos, tēvam stumjot vai velkot dēlu visu ceļu.

“Par to nav šaubu,” Riks rakstīja. “Mans tētis ir gadsimta izcilākais tēvs.”

Mums ir daudz kas kopīgs ar Riku Hoitu, jo mums ir Tēvs, kas mīl mūs pat vēl vairāk, nekā Diks Hoits mīl Riku, Tēvs, kas rūpējas par mums un bija labprātīgs upurēt Sevi mūsu dēļ.

Līdzīgi kā Riku grēka traģēdija un tā postošās sekas ir paralizējušas mūs visus. Mūsu pašu spēkā dzīve, ko mēs dzīvojam, pat ne tuvu nav tāda, kādai mēs bijām domāti. Lai arī cik ļoti mēs censtos, mēs nekad nevarēsīm

klūt pietiekami labi, lai tiktu glābti. "Mūsu stāvoklis grēkā ir nedabisks, un spēkam, kas mūs atjauno, ir jābūt pārdabiskam, citādāk tam nav vērtības." (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 428. lpp.) Mums ir jātiek glābtiem no ārpuses, jo mēs nevaram izglābt paši sevi.

Šī iemesla dēļ ļaudis reizēm ir raudzījušies naksnīgajās debesīs un meklējuši palīdzību no debesīm. Mūsu garīgajiem senčiem israēliešiem bija dots vārds šim ilgotajam Glābējam: Dāvida Dēls, ko mēs pazīstam kā Jēzu no Nācaretes.

Mateja evaņģēlijā ir dota šī inspirētā Jēzus stāsta versija, kas ir mūsu ceturkšņa tēma. Matejs, jūdu izcelsmes ticīgais Jēzū un viens no Jēzus pirmajiem mācekļiem, atklāj Jēzus stāstu no savas Gara inspirētās perspektīvas. Kamēr ar Marku, Lūku un Jāni Matejam kopīgs ir Jēzus iemiesošanās, dzīves, nāves, augšāmcelšanās un debesbraukšanas temats, viņš īpaši pievēršas faktam, ka Jēzus ir Apsolītais Mesija. Viņš grib, lai lasītāji zina, ka Israēla glābšana ir atrodama Jēzū, par ko bija runājuši pravieši un uz ko norādīja visi Vecās Derības prototipi.

Lai gan viņa klausītāji pamatā bija jūdi, viņa cerības un glābšanas vēsts uzrunā arī mūs – cilvēkus, kam tāpat kā Rikam Hoitam ir nepieciešams Kāds, kas mūsu vietā var izdarīt to, ko paši nevaram. Tādēļ Matejs iepazīstina ar stāstu par Viņu, Jēzu, kas tieši to dara.

Endijs Našs ir Adventistu Dienvidu Universitātes profesors un mācītājs Koledždeilā, Tenisijas štatā. Viņš ir vairāku grāmatu autors, tai skaitā "Haystacks Church" un "Book of Matthew: 'Save Us Now, Son of David'".

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

1. TĒMA 26. MARTS – 1. APRĪLIS

DĀVIDA DĒLS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 1. nod., Marka 12:35–37; Jes. 9:6, 7; Rom. 5:8; Jāņa 2:25; Jer. 29:13; Mat. 2:1–14.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš izglābs savu tautu no grēkiem.” (Mat. 1:21)

Svētā Gara iedvesmots Matejs iesāk savu evaņģēliju ar ciltsrakstiem. Bet tie nebija vienkārši ciltsraksti – tie bija Mesijas ciltsraksti. Un viņš sāka ne tikai ar ciltsrakstiem, bet arī atklāja dažus senčus, ko lielākā daļa cilvēku negribētu saukt par savējiem.

Varbūt būdams arī pats atstumtais, Matejs varēja atsaukties uz šādiem senčiem. Galu galā viņš bija jūdu nodokļu ievācējs, būtībā pārdevies ie-
naidniekam un maksāja Romai par iespēju prasīt nodokļus no jūdu tautas. Pavisam noteikti viņš nebija iemīļots savu tautiešu vidū.

Cilvēki varbūt skatās uz ārieni, bet Dievs redz sirdi. Un nav šaubu, ka, ieskatoties Mateja sirdī, Kungs izvēlējās viņu, nicināmu nodokļu iekasētāju, kā savu mācekli. Un Matejs aicināts uzreiz atsaucās, atstājot dzīvi, kas viņam bija pirms tam, lai sāktu jaunu Jēzū.

Matejs seko savam Kungam, pieraksta ziņojumus un kādu dienu tos nodod savai tautai un pasaulei. Tas nav nodokļu rēķins, bet gan dārga atklāsme par Jēzus dzīvi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. aprīlī.

Izcelsmes grāmata

“Jēzus Kristus, Dāvida dēla, .. cilts raksti.” (Mat. 1:1)

Jau no paša sākuma Matejs savu darbu nosauc par “grāmatu” (no grieķu vārda “biblios”, kam viena no nozīmēm ir “svētie raksti”), par “cilts rakstiem”, par Jēzus ciltsrakstiem. Patiesībā grieķu vārds, kas tulkots kā “cilts raksti”, nāk no vārda, ko var tulkot kā “izcelsme”. Tāpēc var teikt, ka Matejs sāk savu grāmatu ar “izcelsmes grāmatu”.

Tieši tāpat kā Vecā Derība sākas ar grāmatu par pasaules radišanu, Matejs (un līdz ar to visa Jaunā Derība) iesāk par radišanu un glābšanas darbu, ko var paveikt tikai Radītājs.

Ko šie panti stāsta jums par Jēzu? Jāņa 1:1–3, Ebr. 1:1–3, Mihā 5:2, Marka 12:35–37. _____

_____

_____

“No mūžīgiem laikiem Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu. Viņš bija Dieva lieluma un Majestātes attēls, Viņa godības atspīdums. [...] Kad Jēzus atnāca, lai mājotu mūsu vidū, Viņam Dievs bija jāatklāj gan cilvēkiem, gan eņģeļiem. Viņš bija Dieva Vārds – Dieva domu izteiksme.” (E. Vaita “Laikmetu ilgās” 19. lpp.)

Mateja prātā Kristus dievišķība tomēr nebija pirmajā vietā (sk. Jāņa 1:1–4), atšķirībā no Jāņa, kas uzreiz sāk rakstīt par Kristus dievišķumu un tikai pēc tam pievēršas Jēzus cilvēciskajai pusei (sk. Jāņa 1:14). Tā vietā Matejs ļoti daudz runā par Kristus cilvēciskumu, Kristu kā “Dāvida dēlu, Ābrahāma dēlu”. Tad viņš, sākot no Ābrahāma, izseko Jēzus cilvēciskajiem senčiem līdz pat Jēzus dzimšanai, ilgojoties atklāt saviem lasītājiem, ka Jēzus no Nācaretes patiešām bija Mesija, par ko pravietots Vecās Derības pravietojumos.

Protams, ģimene un senči ir svarīgi. Vienlaikus evaņģēlijā tomēr arī nav svarīgi, kas ir mūsu vecāki, vecvecāki vai citi senči. Kas tad ir svarīgs un kāpēc? Sk. Gal. 3:29. _____

_____

_____

_____

Kēnišķīgā līnija

Lai arī cik dažādi bija jūdu uzskati par Mesijas nākšanu, viens bija skaidrs: Mesija būs no Dāvida nama. (Pat daudzi reliģiskie jūdi mūsdienās, kas gaida Mesiju, tic, ka Viņam ir jānāk no Dāvida nama.) Tāpēc Matejs iesāk savu evaņģēliju šādi. Viņš gribēja nostiprināt Jēzus kā Mesijas identitāti. Tā kā Mesijam bija jābūt jūdu tautas tēva Ābrahāma sēklai (1. Moz. 22:18, Gal. 3:16) un no Dāvida cilts, Matejs nekavējoties cenšas parādīt Jēzus izcelsmi un to, kā Viņš ir tiešā veidā saistīts ne tikai ar Ābrahāmu (kā tas bija lielākajai daļai israēliešu), bet arī ar ķēniņu Dāvidu. Daudzi komentētāji uzskata, ka Matejs rakstīja jūdu izcelsmes lasītājam. Ar to arī izskaidrojams spēcīgais uzsvars uz nācarieša Jēzus kā Mesijas pilnvaru nostiprināšanu.

Izlasi šos pantus! Kā tie palīdz mums saprast domu, ko Matejs cenšas pateikt?

2. Sam. 7:16, 17 _____

_____

Jes. 9:6,7 _____

_____

Jes. 11:1, 2 _____

_____

Ap.d. 2:29, 30 _____

_____

_____

Šie teksti paskaidro, kāpēc Mateja evaņģēlijs sākas tieši tā: "Jēzus Kristus, Dāvida dēla, cilts raksti." (Mat. 1:1) Pirmkārt un galvenokārt Jēzus Kristus ir aprakstīts kā "Dāvida Dēls". Un, tieši tāpat kā Jaunā Derība sākas ar šo Jēzus aprakstu, tuvojoties Jaunās Derības beigām, Viņš izsaka šādus vārdus: "Es, Jēzus, sūtīju savu eņģeli liecināt jums draudzēs par visu šo. Es esmu Dāvida sakne un dzimums, mirdzošā Rīta Zvaigzne." (Atkl. 22:16) Lai arī kas Jēzus vēl būtu, Viņš paliek "Dāvida sakne un dzimums".

Kāda spēcīga liecība par Jēzus cilvēka dabu un Viņa cilvēciskumu! Mūsu Radītājs ir savienojies ar mums tādā veidā, ko mums pat ir grūti iedomāties.

Jēzus dzimtas koks

Ko mēs vēl atrodam Jēzus ģimenes kokā? Mat. 1:2, 3. _____

Sievietes parasti netika iekļautas ciltsrakstos. Tad kāpēc sieviete vārdā Tamāra šeit ir iekļauta? Kas viņa tāda bija?

Tamāra bija kānaāniešu sieviete, kas bija precējusies ar diviem Jūdas dēliem. Abi šie dēli nomira savā jaunumā, atstājot Tamāru bez bērniem. Viņas vīratēvs Jūda apsollīja Tamārai, ka viņš dos viņai savu trešo dēlu par vīru, kad dēls būs pietiekami izaudzis. Bet tas nekad nenotika.

Tad ko šeit dara Tamāra? Viņa pārgērbās par prostitūtu un sagāja kopā ar nevienu citu kā Jūdu, kam nebija ne jausmas, ka tā ir Tamāra. Dažus mēnešus vēlāk, kad Tamāras grūtniecība kļuva redzama, Jūda gribēja netiklo Tamāru nogalināt. Tad Tamāra atklāja, ka viņš ir bērniņa tēvs.

Lai arī tas varbūt izklausās pēc bezgaumīgas ziepju operas, tā tik un tā ir daļa no Jēzus kā cilvēka ciltsrakstiem.

Izlasī Mat. 1:4, 5. Kas vēl pārsteidzošs ir iekļauts ciltsrakstos? _____

Kānaāniešu prostitūta Rahāba? Acīm redzami. Pēc tam, kad viņa bija palīdzējusi pasargāt israēliešu izlūkus Kānaānā, viņa pievienojās Dieva ļaudīm un, kā izskatās, apprecējās, kļūdamā par Jēzus priekštecī.

Kas vēl bija ciltsrakstos? Mat. 1:5, 6. _____

Rute bija tikumīga sieviete, bet, lai gan vainas nebija viņā pašā, viņa nāca no ienīstajiem moābiešiem – tautas, kas radusies asinsgrēka rezultātā attiecībās starp piedzērušos Latu un vienu no viņa meitām. Ūrijas sieva Batšeba, protams, bija sieviete, ko ķēniņš Dāvids bija piesavinājis, kamēr viņas vīrs Ūrija atradās kaujas laukā. Arī Dāvids bija grēcinieks, kam nepieciešams Glābējs. Dāvidam bija daudzas izcilas īpašības, bet viņš pilnīgi noteikti nebija ģimenes cilvēka paraugs.

Ja Dievs pieņem mūs, neskatoties uz mūsu kļūdām un nepilnībām, kā mēs varam iemācīties tāpat izturēties pret citiem, neņemot vērā viņu kļūdas un nepilnības? _____

Kad mēs vēl bijām grēcinieki

Ko šie panti stāsta par cilvēka dabu? Cik spēcīgi pierādījumi mums ir par šo jūtu patiesumu? Rom. 3:9, 10; 5:8; Jāņa 2:25; Jer. 17:9. _____

Ir vērts atkal un atkal atkārtot, ka Bībele neizskaistina cilvēci vai cilvēka dabu. No grēkā krišanas Ēdenē (1. Moz. 3. nod.) līdz pat Bābeles krišanai pēdējās dienās (Atkl. 18. nod.) cilvēces skumjais stāvoklis ir acīm redzams. Un, lai gan mums ir nosliece idealizēt, piemēram, draudzes agrīnās dienas pirms lielās "atkrišanas" (2. Tes. 2:3), tā ir kļūda (sk. 1. Kor. 5:1). Mēs visi esam krituši, salauzti cilvēki, ieskaitot arī tos, no kuriem cēlās pats Jēzus.

Teologs M. Vilkinss (Michael Wilkins) raksta: "Šo ciltsrakstu patiesums un pārsteidzošais iznākums ir pārsteiguši Mateja lasītājus. Jēzus senči bija cilvēki ar visām parastu cilvēku vājībām, tomēr ar potenciālu. Dievs darbojās caur viņiem, lai īstenotu glābšanu. Jēzus ciltsrakstos nav atrodams taisnības paraugs. Mēs tajos redzam laulības pārkāpējus, ielasmeitas, varoņus un pagānus. Ļaunais Rehabeāms bija ļaunā Abija tēvs, kas bija tēvs labajam ķēniņam Asāfam. Asāfs bija tēvs labajam ķēniņam Jehošāfātam, kas bija tēvs ļaunajam ķēniņam Jorāmam. Dievs darbojās visās paaudzēs, gan labajās, gan ļaunajās, lai īstenotu savu nodomu. Matejs parāda, ka Dievs var izmantot ikvienu – lai arī cik galējs vai nicinošs viņš būtu – sava nodoma īstenošanai. Tie ir dažādie cilvēki, ko Jēzus nāca glābt." (Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary: Matthew (Grand Rapids: Zondervan, 2002), p. 9)

To mums vajadzētu atcerēties ne tikai attiecībā uz citiem, bet arī uz sevi. Kurš gan kristietis savās gaitās nekad nejūtas mazdūšīgs, neapšaubu savu ticību, nejautā sev, vai viņš ir patiešām atgriezies? Itin bieži šo mazdūšību rada mūsu kritusī daba, mūsu grēki, mūsu nepilnības. Tādējādi savā izmisumā mēs varam un mums vajadzētu cerību meklēt faktā, ka Dievs to visu zina un ka Kristus nāca uz šo pasauli tieši tādu cilvēku dēļ, kādi esam mēs.

Kādiem Bībeles apsolījumiem mēs varam pieķerties mazdūšības un garīga izmisuma brīžos? _____

Dāvida dievišķā Dēla dzimšana

Kaut kur nakts gaisā starp Mateja 1. un 2. nodaļu piedzima Jēzus. Tas visdrīzāk nebija 25. decembrī. Balstoties uz to, ka templī tajā laikā kalpoja priesteris Caharija, zinātnieki uzskata, ka Jēzus, iespējams, piedzima rudenī, kad aitas vēl bija uz lauka – kaut kad septembra beigās vai oktobrī.

Tā ir spēcīga ironija, ka daži no pirmajiem cilvēkiem, kas meklēja jūdu Mesiju un Viņu pielūdza, bija pagāni. Kamēr Jēzus paša tauta (un vajāšanas mānijas apsēstais ķēniņš Hērods – pa pusei jūds) domāja, ka viņi zina, kāda veida Mesiju gaidīt, šiem ceļotājiem no austrumiem bija atvērti prāti un sirdis. Māgi jeb gudrie vīri bija cienījami filosofi no Persijas, kas bijaveltījuši savas dzīves patiesībai, lai arī no kurienes tā ir nākusi. Tāpēc nav brīnums, ka viņi bija atnākuši pielūgt To, kas patiešām bija Patiesība. Lai gan konteksts ir citādāks, mēs šeit varam redzēt pierādījumu tam, ka pirms gadsimta izteiktie vārdi bija patiesi: "Jūs meklēsiet mani un atradīsiet – ja meklēsiet mani no visas sirds!" (Jer. 29:13)

Izlasī Mat. 2:1–14. Kāds pretstats attieksmē ir redzams starp šiem gudrajiem vīriem un ķēniņu Hērodu? _____

Šie pagāni nokrita ceļos un pielūdza Jēzu, kamēr savas tautas ķēniņš mēģināja to nogalināt!

Šim stāstam vajadzētu kalpot kā spēcīgam atgādinājumam, ka piederība draudzei nav garantija tam, ka mēs būsīm pareizās attiecībās ar Dievu. Tam vajadzētu arī atgādināt, ka pareiza patiesības izpratne ir ļoti svarīga. Ja Hērodam un priesteriem būtu bijusi labāka izpratne par pravietojumiem, kas attiecas uz Mesiju, Hērods būtu zinājis, ka Jēzus viņu neapdraud tādā veidā, no kā viņš baidījās. Viņš būtu sapratis, ka šis "jūdu ķēniņš" neapdraud ne viņu pašu, ne viņa politisko varu.

Kā mēs kā septītās dienas adventisti – ļaudis, kas esam svētīti ar lielu gaismu, – varam pasargāt sevi no krāpšanas, ka šī gaisma automātiski nozīmē pareizas attiecības ar Dievu? Vienlaikus kā šī gaisma var palīdzēt mums ciešāk staigāt ar Dievu, pateicoties Viņa rakstura izpratnei, ko mums dod patiesība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi šo Elenas Vaitas citātu: "Tieši tādā pašā veidā katrs grēcinieks var nākt pie Jēzus. "Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības." (Tit. 3:5) Kad sātans tev saka, ka tu esi likuma pārkāpējs un nevari cerēt saņemt svētības no Dieva, tad atsaki, ka Kristus ir nācis pasaulē glābt grēciniekus. Mums nav nekā, kas mūs varētu darīt Kungam patīkamus, un vienīgais pamatojums, kuru vienmēr varam uzrādīt, ir mūsu pilnīgais bezizejas stāvoklis, kas Viņa pestīšanas spēku padara nepieciešamu." ("Laikmetu ilgas" 317. lpp.) Kāda spēcīga doma: mūsu pilnīgais bezizejas stāvoklis padara Kristu kā mūsu Pestītāju par nepieciešamību. Šī patiesība neatšķiras, vai mēs tikko esam nākuši pie Jēzus vai staigājam kopā ar Viņu jau visu dzīvi. Līdzīgi tiem, kas iekļāvušies Jēzus cilvēciskās puses ciltsrakstos, mēs esam grēcinieki, kam ir vajadzīga žēlastība. Mūsu paklausība likumam, uzvara pār grēku un kārdināšanām un mūsu izaugsme Kristū, lai arī tās ir kristīgās dzīves sastāvdaļas, ir glābšanas rezultāts. Tas nekad nav glābšanas iemesls. Vai tas būtu zaglis pie krusta vai svētais, kas ir pārveidots, Jēzum nākot otrreiz, mēs visi esam "pilnīgā bezizejas stāvoklī, kas Viņa pestīšanas spēku padara nepieciešamu". Cik svarīgi, lai mēs nekad neaizmirstu šo pamatpatiesību!

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs redzējām šajā nedēļā, Hērods bija nepareizi sapratis pravietojumu, un tas mudināja viņu darīt šausmīgas lietas. Piemēram, daudzi tic, ka uzticīgi kristieši tiks klusi un slepeni aizrauti debesīs, kamēr ģimeņi un draugi paliks un brīnīsies, kāpēc šie cilvēki pēkšņi ir pazuduši bez pēdām. Kādas ir dažas no iespējamajām briesmām, ja mēs turamies pie nepareizas pravietojumu izpratnes? Vai arī kā ir ar domu, ka atkal jātiek atjaunotam templim Jeruzālemē un dzīvnieku upuriem – kas būtu viens no zemes vēstures noslēdzošajiem notikumiem? Kādām vēl nepareizām pravietojumu interpretācijām vajadzētu mums palīdzēt saprast, cik svarīga patiesībā ir pēc iespējas precīzāks skaidrojums?

2. Daudzās kultūrās un sabiedrībās bieži vien ir svarīgi, kas ir tavi vecāki un kādā šķirā tu esi piedzimis. Cilvēku dalīšana atrodama viscaur vēsturē un ir dziļi iesakņojusies pat mūsdienās. Kāpēc šī pasaulīgā tradīcija ir tik pretēja visam, kas ir evaņģēlijs? Kā domai par jaunpiedzimšanu vajadzētu ietekmēt to, kā mēs raugāties uz cilvēku šķirošanu?

2. TĒMA 2. – 8. APRĪLIS

KALPOŠANAS SĀKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 3:1–12; 2. Pēt. 1:19; Fil. 2:5–8; Mat. 4:1–12; Jes. 9:1, 2; Mat. 4:17–22.

ATMIŅAS PANTS:

"Nāciet, sekojiet man, es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem." (Mat. 4:19)

Biena no lielākajām cilvēces cīņām ir uzzināt, kāda ir mūsu dzīves jēga un nolūks un kā to īstenot. Galu galā, mēs nepiedzimstam ar uzrakstītu instrukciju padusē, kā dzīvot, vai ne?

"Es nesapratu, kāda ir dzīves jēga," teica 17 gadus vecs zēns no labas ģimenes, kas bija kļuvis par narkomānu. "Es to vēl joprojām nezinu, bet es domāju, ka visi citi zina, ka ir kāds liels noslēpums, ko ikviens zina, bet es ne. Es domāju, ka ikviens saprot, kāpēc mēs esam šeit, un ka viņi visi ir klusībā laimīgi, bet es ne."

Vācu rakstnieks un zinātnes filosofs Pols Feierabends savā autobiogrāfijā atzina: "Tā paiet viena diena pēc otras, un nav skaidrs, kāpēc cilvēkam vajadzētu dzīvot."

Tāpēc ir Bībele, evaņģēlijs un Jēzus stāsts, kā arī tas, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis. Jēzū – Viņa iepriekšējā eksistencē, dzimšanā, dzīvē, nāvē, kalpošanā Debesīs un otrajā nākšanā – mēs varam atrast atbildes uz dzīves visnospiedošākajiem jautājumiem. Šajā nedēļā mēs ielūkosimies Kristus zemes dzīves un kalpošanas sākumā – tā bija dzīve un darbs, kas vienīgie var piešķirt jēgu mūsu katra dzīvei.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. aprīlī.

Jānis Kristītājs un “Šī laika patiesība”

Mat. 3. nodaļa sākas ar Jāni Kristītāju, kura pirmais pierakstītais vārds pantā ir pavēle: “Nožēlojiet!” (Mat. 3:2). Vienā ziņā tas ir kopsavilkums tam, ko Dievs ir teicis cilvēcei jau kopš grēkā krišanas: Nožēlojiet, pieņemiet Manu piedošanu, atsakieties no saviem grēkiem, un jūs atradīsiet glābšanu un mieru savām dvēselēm.

Un tomēr, lai arī cik universāla būtu šī vēsts, Jānis tajā ielika arī īpašu “tā laika patiesību” – vēsti konkrētajiem ļaudīm tieši tajā īpašajā laikā.

Izlasi Mat. 3:2, 3! Kāda bija tā laika patiesības vēsts, ko sludināja Jānis kopā ar aicinājumu nožēlot, kristīties un atzīt savus grēkus? Sk. arī Mat. 3:6. _____

Jānis šeit piekopj ko tādu, kas tiek darīts visā Jaunajā Derībā. Viņš citē Veco Derību. Vecās Derības pravietojumi atdzīvojas Jaunajā Derībā: laiku pa laiku, vienalga, vai tas būtu Jēzus, Pāvils, Pēteris vai Jānis, visi citē Veco Derību, lai palīdzētu novērtēt, paskaidrot vai pat pierādīt, kāda nozīme ir tam, kas notiek Jaunajā. Nav brīnums, ka Pēteris, pat pēc personīgi piedzīvotiem Jēzus brīnumiem, tik un tā uzsvēra “praviešu vārdu, kas ir vēl stiprāks” (2. Pēt. 1:19).

Izlasi Mat. 3:7–12. Kādu vēsti Jānis nes vadītājiem? Neskatoties uz viņa skarbajiem vārdiem, kāda cerība viņiem šeit tiek piedāvāta? _____

Ievēro, cik centrāls Jēzus ir visā, ko Jānis sludināja. Viss bija par Jēzu un to, kas Viņš ir un ko Viņš darīs. Lai gan tika atklāts arī evaņģēlijs, Jānis skaidri pasaka, ka nāks noslēdzošā atmaksas diena, noslēdzošā kviešu un nezāļu šķirošana, un ka to paveiks Pravietotais. Tātad šeit ir vēl viens pierādījums tam, cik nešķirams ir evaņģēlijs un tiesa. Šeit ir arī piemērs tam, kā Bībelē pirmā un otrā Jēzus nākšana tiek uzskatīta par vienu notikumu, jo mēs redzam Jāni Kristus pirmās nākšanas kontekstā runājam arī par otro nākšanu.

Pretstati tuksnesī

“Tad Gars aizveda Jēzu tuksnesī, ka viņš tiktu velna kārdināts.” (Mat. 4:1)

Iedomājies šo ainu no sātana perspektīvas. Dievišķa, paaugstināta Būtne, ko viņš pazina kā Dieva Dēlu, bija pazemojusi sevi – pieņēmusi cilvēka miesu, lai glābtu cilvēci. Tas bija tas pats Jēzus, pret ko viņš bija karojis debesīs un kas bija gāzis viņu un viņa eņģeļus (Atkl. 12:7–9). Bet kas tagad bija šis Jēzus? Novārdzināts cilvēks, viens skarbā tuksnesī, bez acīm redzama atbalsta. Jēzus tagad noteikti būs viegls mērķis sātana krāpšanām.

“Kad Lucifers ar Dieva Dēlu pirmo reizi sastapās kā pretinieki, Kristus bija Debesu pulku pavēlnieks. Tad sātans, sacelšanās vadonis, no Debesīm tika izraidīts. Tagad, šķiet, viņu stāvoklis ir mainījies, un velns dara visu, lai izmantotu savas šķietamās priekšrocības.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 119. lpp.)

Kāds pretstats: Lai gan Lucifers kādreiz gribēja būt “kā pats Visuaugstais (Jes. 14:14), Jēzus iztukšoja Sevi no Debesu godības. Šajā vienā ainā mēs varam redzēt milzīgu atšķirību starp savtību un nesavtību, milzīgu atšķirību starp to, kas ir svētums un ko dara grēks.

Salīdzini Jes. 14:12–14 ar Fil. 2:5–8. Ko tas stāsta mums par atšķirību starp Jēzus un sātana raksturu? _____

Iedomājies, kā eņģeļi, kas pazina Jēzu Viņa Debesu godībā, raudzījās uz to, kā šie divi ienaidnieki stāv aci pret aci konfliktā, kādu abi nekad iepriekš nebija savā starpā piedzīvojuši. Lai gan mums ir zināmas priekšrocības, jo mēs zinām, kā tas izvērtās, eņģeļi – un visas debesis – to nezināja. Tāpēc viņi noteikti vēroja šo konfliktu ar elpu aizraujošu uzmanību.

Sātans sevi paaugstināja. Jēzus Sevi pazemoja, līdz pat nāvei. Ko mēs varam mācīties no šī spēcīgā pretstata, un kā mēs varam attiecināt šo svarīgo patiesību paši pret sevi? Kā tam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs pieņemam noteiktus lēmumus, īpaši tos, kur uz spēles likts mūsu pašu “es”? _____

Kārdināšana

Izlasi Mat. 4:1–12. Kas šeit notika šajās kārdināšanās? Kāpēc Jēzum bija tas jāpiedzīvo? Kas šim stāstam ir kopīgs ar glābšanu? Kā Jēzus izturēja tik spēcīgas kārdināšanas tādos smagos apstākļos, un ko tam vajadzētu mums stāstīt par izturību kārdināšanās? _____

_____

_____

Mat. 4:1 sākas ar šķietami dīvainu domu: Gars bija tas, kas vadīja Jēzu uz tuksnesi, lai Viņš tiktu velna kārdināts. Mēs taču tiekam mudināti lūgt, lai mēs neiekristu velna kārdināšanās: “Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no Jaunā.” (Mat. 6:13) Kāpēc tad Svētais Gars vadīja Jēzu šādi?

Atslēga atrodama iepriekšējā nodaļā, kad Jēzus nāk pie Jāņa, lai tiktu kristīts. Redzot Jāņa vilcināšanos, Jēzus saka: “Tam tā jābūt, jo tā mums pienākas izpildīt visu pēc taisnības.” (Mat. 3:15) Lai piepildītu visu taisnību, tas ir, lai darītu to, kas ir nepieciešams, lai būtu cilvēkiem pilnīgs paraugs un pārstāvis, Jēzum bija jātiek kristītam, lai gan Viņš bija bez grēka.

Kārdināšanās tuksnesī Jēzum bija jāšķērso tā pati vieta, pa kuru gāja Ādams. Viņam bija vajadzīga uzvara pār kārdināšanu, ko mums visiem, sākot ar Ādamu, nav izdevies iegūt. Un, to darot, “Kristum bija jālabo Ādama kļūda” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 117. lpp.), tikai Viņš to darīja apstākļos, kas it nemaz nelīdzinājās tiem, ko piedzīvoja Ādams.

Ar šo uzvaru Jēzus parādīja, ka mums nekad nebūs aizbildinājuma grēkam, ka tam nav attaisnojuma un ka tad, kad mēs tiekam kārdināti, mums nav jākrīt, bet ticībā un pakļaujoties mēs varam uzvarēt. Kā mums ir sacīts: “Tad nu pakļaujieties Dievam un stājieties pretī velnam, un tas bēgs no jums. Tuvojieties Dievam, un viņš tuvosies jums.” (Jēk. 4:7, 8)

Kā šis ziņojums, kas tik spēcīgā veidā parāda, ka grēkam nav attaisnojuma, padara tik būtisku mūsu vajadzību pēc Kristus taisnības? Iedomājies, ja mums būtu jāpastāv pašiem savā taisnībā bez Kristus taisnības apsega un bez mūsu grēku atpiršanas! Kāda cerība tad mums būtu? _____

_____

_____

_____

Zebulūna un Naftālī zeme

Mat. 4:12 stāsta par Jāņa apcietināšanu, tādējādi noslēdzot viņa kalpošanu. Šajā brīdī "oficiāli" sākas Jēzus kalpošana. Pants nepasaka, kāpēc Jēzus devās uz Galileju tad, kad izdzirdēja par Jāni. (Sk. arī Marka 1:14–16 un Lūk. 4:14.) Varbūt, kamēr Jānis vēl sludināja, Jēzus gribēja saglabāt zemāku statusu, lai nerastos sacensība? Grieķu darbības vārds Mat. 4:14 bieži ir tulkots kā "atgriezās", bet tas var izteikt arī domu par "aiziešanu", lai izvairītos no briesmām. Tāpēc iespējams, ka, būdams kā vienmēr piesardzīgs, Jēzus centās izvairīties no nevajadzīgiem sarežģījumiem.

Izlasi Mat. 4:13–16 (sk. arī Jes. 9:1, 2) par Jēzus apmešanos Zebulūna un Naftālī zemē. Ko šie panti atklāj par Jēzus kalpošanu? _____

Zebulūns un Naftālī bija divi no Jēkaba dēliem (sk. 1. Moz. 35:23–26), un viņu pēcnācēji kļuva par divām ciltīm, kas apmetās skaistajā ziemeļu reģionā.

Diemžēl šīs divas ciltis bija starp 10 ciltīm, kas atstāja savu ticību Dievam un aizrāvās ar pasaules lietām. Daudzi Vecās Derības pravieši uzstājās pret šo ziemeļu cilšu grēcīgumu, pasaulīgumu un ļaunumu. Beigās viņu zemē iebruka asīrieši un izkaisīja viņus pa visu toreiz zināmo pasauli. Savukārt pagāni apmetās Israēlā, un Galileja kļuva par sajauktu un tumšu vietu ar visdažādākajiem iedzīvotājiem. Galilejas slavenākais pravietis bija Jona, kas mums arī liecina par viņu nodošanās līmeni.

Lai arī kādas problēmas valdīja Galilejā, atceramies skaisto pravietojuumu Jesajas grāmatā, ka pat tumšajā Zebulūna un Naftālī zemē "tiem, kas sēdēja nāves ēnas zemē, gaisma uzaususi" (Mat. 4:16). Citiem vārdiem, šeit, kur vajadzība bija tik liela, kur cilvēki tika uzskatīti par rupjiem, atpalikušiem lauķiem, Jēzus atnāca, dzīvoja un kalpoja viņiem. Lai arī cik Viņš bija paaugstināts, mēs redzam Jēzus labprātību pazemot sevi citu labā. Mēs šeit redzam arī vēl vienu piemēru tam, cik centrāla Vecajā Derībā bija Jēzus kalpošana.

Kā mēs varam izvairīties no kārdināšanas uzskatīt atsevišķus cilvēkus par pārāk nevērtīgiem, lai pieliktu savas pūles, kalpojot un liecinot viņiem? Kas tik nepareizs ir šajā attieksmē? _____

Zvejnieku aicināšana

“Atgriezieties no grēkiem; Debesu valstība ir klāt.” (Mat. 4:17)

Tieši tāpat kā Jānis, arī Jēzus sāka Savu kalpošanu ar aicinājumu nožēlot. Viņš, tāpat kā Jānis, pazina cilvēces kritušo stāvokli un visu cilvēku vajadzību nožēlot un nākt pie Dieva atziņas. Tādējādi nav nekāds pārsteigums, ka Viņa pirmā publiskā runa, vismaz kā ir ziņots šeit, Mateja evaņģēlijā, bija aicinājums nožēlot.

Izlasi Mat. 4:17–22. Ko šie panti mums stāsta par tā aicinājuma kopumu, kāds Jēzum ir attiecībā uz mūsu dzīvi? _____

Šeit, aizmirstajā Galilejas zemē, dzīvoja maza zvejnieku grupiņa, ko vadīja četri jauni vīrieši: divi brāļu pāri. Šiem vīriem acīmredzot sirdīs dega ticība Dievam, jo kādu laiku daži no viņiem bija sekojuši Jānim Kristītājam. Bet, viņiem par pārsteigumu, Jānis Kristītājs bija norādījis viņiem kāda cita jauna vīrieša virzienā, kas nāca no viņu pašu reģiona.

Šie vīri bija novērtējuši Jēzu no Nācaretes un lūdza, vai viņi varētu pavadīt laiku kopā ar Viņu (sk. Jāņa 1. nod.). Šajā kultūrā tā bija pieņemts: vīri nāca pie kāda rabīna un lūdza atļauju viņam sekot. Taču rabīns bija tas, kas pieņēma galējo lēmumu, kas būs viņa mācekļi. Un, kad rabīns aicināja kādu kļūt par viņa mācekli, tas bija ļoti satraucošs brīdis.

Daudzi cilvēki ir uzauguši ar domu, ka tad, kad Jēzus aicināja mācekļus pie jūras, tā bija pirmā reize, kad Viņš tos satika. Tomēr no Jāņa evaņģēlija pirmajām piecām nodaļām mēs uzzinām, ka šie cilvēki jau bija pavadījuši gadu ar Jēzu – acīmredzot ne visu laiku.

“Jēzus izvēlējās neizglītotus zvejniekus tāpēc, ka tie nebija apguvuši sava laika tradīcijas un maldīgās paražas. Tie bija vīri ar iedzimtām spējām, pazemīgi un gatavi mācīties – vīri, kurus Viņš varēja izaudzināt savam darbam. Dzīves neievērojamās takas min daudz tādu, kas, pacietīgi veidami sava ikdienas darba soli, nemaz nezina, ka tiem ir spējas, kuras attīstot, tie paceltos uz vienādas pakāpes ar pasaules viscieņamākajiem vīriem. Lai pamodinātu snaudošos talantus, varbūt ir nepieciešams tikai viens Meistara rokas pieskāriens. Tādi bija arī tie, kurus Jēzus aicināja par saviem darbabiedriem. Pestītājs tiem dāvāja priekšrocību būt tuvās attiecībās ar Viņu.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 250. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kāds evaņģēlists ieradās pilsētā un savu pasākumu reklamēja šādi: "Nāciet un redziet sludinātāju izraujam lapu no Bībeles!" Tas, bez šaubām, atvilināja pūli. Evaņģēlists atvēra savu Bībeli un – cilvēkiem par lielu pārsteigumu – izrāva vienu lapu. "Šī lapa," viņš teica, "nekad nav piederējusi Bībelei. Tā ir lapa, kas atdala Veco Derību no Jaunās." Lai arī ko jūs domātu par viņa teatrālumu, sludinātājs izteica labu domu. Šīs divas grāmatas patiešām patiesībā ir viena. Viscaur Jaunajā Derībā ir citēta Vecā Derība. Laiku pa laikam notikumus Jaunajā Derībā izskaidro un attaisno vai nu pats Jēzus vai citi Jaunās Derības autori, atsaucoties uz Veco Derību. Cik bieži Jēzus izteica apgalvojumu vienā vai citā veidā, ka "Rakstiem ir jātiek piepildītiem"? Vai nu no paša Jēzus, kas atkārtoti norādīja uz Vecās Derības rakstiem (sk. Jāņa 5:39, Lūk. 24:27, Mat. 22:29, Jāņa 13:18), Pāvilu, kas ļoti bieži citēja Veco Derību (Rom. 4:3, 11:8, Gal. 4:27), līdz pat Atklāsmes grāmatai ar vismaz 550 atsauksmēm uz Veco Derību, Jaunā Derība viscaur saistīta ar Veco Derību. Vecā un Jaunā Derība ir Dieva rakstītas atklāsmes cilvēcei par glābšanas plānu. Kamēr dažas Vecās Derības daļas, tādas kā upurēšanas sistēma, nav vairs saistošas kristiešiem, mēs nekad nedrīkstam piejaut kļūdu un nostādīt zemākā stāvoklī kādu Vecās Derības daļu un piešķirt pārāku statusu Jaunajai Derībai. Bībeli veido abas Derības, un no abām mēs mācāmies svarīgas patiesības par Dievu un glābšanas plānu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mēs lasām par dažādiem veidiem, kā sātans kārdina Jēzu un kā ikvienā gadījumā Jēzus nekrīt par laupījumu nevienai no kārdināšanām un krāpšanām, kas stāv aiz tām. Ievēro arī, cik svarīga loma šeit ir Dieva Vārdam. Lai gan Jēzus bija pats Kungs, tagad, būdams "grēcīgās miesas veidolā" (Rom. 8:3), Viņš izmantoja Rakstus kā līdzekli aizsardzībai pret velna kārdināšanām. Ja Jēzum pašam tas bija jādara, ko tam vajadzētu mums liecināt par to, cik centrālai un izšķirošai ir jābūt Bībelei mūsu dzīvē, īpaši kad mēs cīnāmies ar kārdināšanu? Lai gan mēs zinām, ka mums ir jāizmanto Bībele cīņā pret kārdināšanām, kā mēs to darām praktiski? Miniet dažus veidus, kā mēs varam izmantot Bībeli, lai palīdzētu stāties pretī uzbrukumiem, ko mēs visi piedzīvojam!

2. Kāpēc pazemība ir tik svarīga kristieša rakstura īpašība? Kā mēs varam iemācīties būt un palikt pazemīgi? Kāda ir krusta loma, palīdzot mums šajā jautājumā?

KALNA SVĒTRUNA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 5.-7. nod., Rom. 7:7, 1. Moz. 15:6, Mih. 6:6-8, Lūk. 6:36, Mat. 13:44-52, Rom. 8:5-10.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad Jēzus šos vārdus bija pateicis, ļaudis brīnījās par viņa mācību, jo viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā viņu rakstu mācītāji.” (Mat. 7:28, 29)

2 Mozus grāmatā mēs lasām, kā Dievs izved Israēla bērnus no Ēģiptes, “kristī” viņus Sarkanajā jūrā, ved viņus 40 gadus cauri tuksnesim, ♦ dara zīmes un brīnumus un satiekas ar viņiem personīgi kalna galā, kur Viņš dod tiem Savu likumu.

Mateja grāmatā mēs redzam Jēzu izejam no Ēģiptes, kristāmieš Jordānas upē, aizejam uz tuksnesi uz 40 dienām, darām zīmes un brīnumus un satiekam Israēlu kalna galā, kur Viņš paplašina to pašu likumu. Jēzus vadīja Israēla vēsturi, un Viņā ir piepildījušies visi derības apsolījumi.

Kalna svētruna ir visspēcīgākā svētruna, kāda jebkad ir sludināta. Viņa vārdi dziļi ietekmēja ne tikai tiešos klausītājus, bet arī visus, līdz kuriem nonāk šī dzīvi pārveidojošā vēsts visos gadsimtos.

Un tomēr mums nav tikai jāklausa šajā svētrunā. Mums tā ir arī jāisteino dzīvē. Šajā nedēļā, pētot to, ko Jēzus teica Kalna svētrunā (Mat. 5.-7. nod.), mēs iedziļināsimies arī to, ko Jēzus teica Mat. 13. nodaļā par Viņa vārdu attiecināšanu uz praktisko dzīvi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. aprīlī.

Principi un standarti

Pārlasi Kalna svētrunu Mat. 5.–7. nodaļā. Uzraksti, kas tev liekas tajā vissvarīgākais un ko tas tev māca. _____

“Varbūt neviena cita reliģiska saruna cilvēces vēsturē nav piesaistījusi tādu uzmanību, kāda ir veltīta Kalna svētrunai. Filozofi un aktīvisti no daudzām nekristīgām perspektīvām ir atteikušies kalpot Jēzum, tomēr ir apbrīnojuši Viņa ētikas mācību. 20. gs. Mohandass Gandijs bija visslavenākais svētrunas nekristīgais cienītājs.” (Craig L. Blomberg, *The New American Commentary: Matthew* (Nashville: B&H Publishing Group, 1992), vol. 22, pp. 93, 94)

Šī svētruna ir aplūkota daudzos un dažādos veidos. Daži redz to kā neiespējami augstu morāles standartu, kas liek mums krist uz ceļiem un pieprasīt Jēzus taisnību kā mūsu vienīgo glābšanas cerību, jo mēs neviens nespējam sasniegt dievišķo standartu, uz ko Dievs mūs aicina, kāds tas ir atklāts Kalna svētrunā. Citi to uzskata kā sarunu par civilo ētiku, aicinājumu uz pacifismu. Daži ir saskatījuši tajā sociālo evaņģēliju, aicinājumu izveidot Dieva valstību uz zemes ar cilvēciskām pūlēm.

Šī svētruna kaut kādā veidā uzrunā katru no mums, jo tā tik spēcīgi skar svarīgas mūsu dzīves jomas, un mēs nespējam uz to nereaģēt.

E. Vaita raksta: “Kalna svētrunā Viņš centās nojaukt visu, ko bija paveikusi nepareizā audzināšana, lai sniegtu klausītājiem pareizu izpratni par savu valstību un savu raksturu. [...] Viņa mācītās patiesības šodien mums nav mazāk svarīgas kā milzīgajam Jaužu pulkam, kas Viņam sekoja toreiz. Mums tāpat kā viņiem nepieciešams apgūt Dieva valstības principus.” (“Laikmetu ilgas” 299. lpp.)

Tādējādi, lai arī ko mēs par to domātu, Kalna svētruna atklāj mums Dieva valstības pamatprincipus. Tā stāsta mums, kāds ir Dievs kā Valdnieks un kādiem Dievs mūs aicina kļūt kā Viņa valstības pilsoņiem. Tas ir radikāls aicinājums pāriet no šīs pasaules īslaicīgo valstu principiem un standartiem pie tādas valstības principiem un standartiem, kas pastāvēs mūžīgi (sk. Dan. 7:27).

Svētruna un likums

Daži kristieši uzskata Kalna svētrunu par jauno "Kristus likumu", kas ir aizstājis "Dieva likumu". Viņi domā, ka burta kalpības sistēma tagad ir aizstāta ar žēlastības sistēmu vai ka Jēzus likumi atšķiras no paša Dieva likumiem. Šie uzskati ir nepareiza izpratne par Kalna svētrunu.

Ko šie panti stāsta par likumu un netiešā veidā par uzskatu, ka to kaut kādā veidā (t.i., desmit baušļus) ir aizstājusi Kalna svētruna? (Mat. 5:17-19, 21, 22, 27, 28; sk. arī Jēk. 2:10, 11; Rom. 7:7) _____

Kreigs Kīners (Craig S. Keener) raksta: "Lielākā daļa jūdu tautas saprata baušļus žēlastības kontekstā .. ; ņemot vērā Jēzus prasību pēc lielākas žēlastības darbībā .. , Viņš, bez šaubām, ar to domāja valstības prasības žēlastības gaismā (salīdzini ar Mat. 6:12, Lūk. 11:4; Marka 11:25; Mat. 6:14, 15; Marka 10:15). Evaņģēlija stāstos Jēzus ietver tos, kas pazemo sevi, atzīstot Dieva tiesības valdīt, pat ja praksē viņiem neizdodas sasniegt morālās pilnības mērķi (5:48). Bet žēlastības valstība, ko Jēzus pasludināja, nebija žēlastība bez darbiem, kāda tā ir lielākajā daļā rietumu kristietības; evaņģēlijos valstības vēsts pārveido tos, kas pazemīgi pieņem piedāvājumu, tieši tāpat kā tas satriec augstprātīgos, reliģiski un sociāli apmierinātos." (The Gospel of Matthew: A Socio-Rhetorical Commentary (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 2009), pp. 161, 162)

Izlasī 1. Moz. 15:6. Kā tas palīdz mums saprast, ka glābšana vienmēr ir bijusi ticībā? _____

Jēzus Kristus ticība nebija jauna ticība. Tā bija tā pati ticība, kas sākās pie grēkā krišanas. Kalna svētruna nebija glābšana žēlastībā, aizstājot glābšanu caur darbiem. Glābšana vienmēr ir notikusi žēlastībā. Israēla bērni tika glābti žēlastībā pie Sarkanās jūras, pirms viņiem lūdza paklausīt pie Sinaja (sk. 2. Moz. 20:2).

Ko tavai paša pieredzei ar Kungu un Viņa likumu vajadzētu mācīt par to, kāpēc glābšana vienmēr ir bijusi ticībā, nevis likumā? _____

Rakstu mācītāju un farizeju taisnība

Izlasi Mat. 5:20. Ko Jēzus domāja ar vārdiem: ja mūsu taisnība "nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību", mēs nevaram ieiet Debesu valstībā?

Lai gan glābšana vienmēr ir notikusi ticībā un lai gan jūdaisms, kā tam vajadzēja tikt praktizētam, bija žēlastības sistēma, jāatzīst, ka tajā bija iezagusies burta kalpība. Tas, protams, var notikt ar jebkuru reliģiju, kas paklausību uztver nopietni, un tas var notikt arī ar Septītās dienas adventistiem. Kristus laikā daudzi (bet ne visi) reliģiskie vadītāji bija iekrituši sava veida "stingrā reliģiskā ortodoksijā .. bez nožēlas, maiguma vai mīlestības", kas atstāja viņus bez "spēka pasargāt pasauli no samaitātības". (E. Vaita "Domas no svētību kalna" 53. lpp.)

Tikai ārējām formām, īpaši tām, ko ir radījuši cilvēki, nav spēka mainīt dzīvi vai pārveidot raksturu. Vienīgā patiesā ticība ir tā, kas darbojas mīlestībā (Gal. 5:6), kas vienīgā padara ārējo darbību pieņemamu Dieva acīs.

Izlasi Mih. 6:6–8. Kādā ziņā šis ir Kalna svētrunas kopsavilkums? _____

Pat Vecās Derības laikos upuri nebija pašmērķis, bet līdzeklis, lai nokļūtu pie mērķa, un šis mērķis bija dzīve, kurā Dieva sekotāji atklāj mīlestību un Dieva raksturu, kaut ko tādu, ko varēja panākt tikai ar pilnīgu pakļaušanos Dievam un izprotot mūsu galējo atkarību no Viņa glābjošās žēlastības. Neskatoties uz ārēju dievbijību un ticību, daudzi rakstu mācītāji un farizeji noteikti nebija paraugs tam, kā Kunga sekotājiem vajadzētu dzīvot.

Pat ja tu ļoti atbalsti glābšanu tikai ticībā un to, ka tikai Jēzus taisnība var tevi glābt, kā tu vari būt drošs, ka tavā dzīvē neielavās viltīgas burta kalpības formas? _____

Valstības principi

Varbūt visradikālākā Jēzus mācība atrodama Mat. 5:48. Kā mēs, īpaši ņemot vērā, ka esam grēcinieki, varam to īstenot?_____

No visām Kalna svētrunas mācībām šī ir vispārsteidzošākā, "visekstrēmākā". Būt pilnīgiem "kā Tēvs Debesīs"? Ko tas nozīmē?

Izšķiroša sastāvdaļa šī panta izpratnē meklējama pirmajā vārdā "tāpēc" (RT), kas norāda uz secinājumu, atsauci uz iepriekš teikto. Kas bija teikts iepriekš?

Izlasi Mat. 5:43–47. Kā šie panti, kas cieši saistīti ar Mat. 5:48, palīdz mums labāk saprast, ko Jēzus domāja ar Mat. 5:48? Sk. arī Lūk. 6:36._____

Šī nav pirmā reize, kad līdzīga doma parādās Bībelē. 3. Mozus grāmatā Kungs Saviem ļaudīm saka: "Esiet svēti, jo es esmu svēts – Kungs, jūsu Dievs!" (19:2). Lūk. 6:36 Jēzus teica: "Topiet līdzcietīgi, kā jūsu Tēvs ir līdzcietīgs."

Pilnais konteksts šeit, Mat. 5:43–48, nav ārēja saskaņošanās ar noteikumiem un standartiem, lai arī cik tas var būt svarīgi. Tā vietā šī Rakstu daļa runā par mīlošiem cilvēkiem, ne tikai par tiem, ko kāds mīl, bet par tiem, ko, pēc pasaules standartiem, mēs parasti nemīlam (arī šeit runa ir nevis par cilvēku, bet par Dieva valstības standartiem).

Svarīgais, kas šeit ir jāatceras, ir tas, ka Dievs neprasa no mums kaut ko tādu, ko Viņš nevarētu mūsos īstenot. Ja mēs tiksim atstāti paši ar sevi, ja mūs pārvaldīs mūsu grēcīgās un savtīgās sirdis, kas tad mīlēs savus ienaidniekus? Mūsu pasaule tā nedarbojas, bet vai mēs neesam citas valsts pilsoņi? Mums ir apsolījums: ja mēs pakļausim sevi Dievam, tad "Dievs, kas pie jums iesāka labo darbu, to pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai" (Fil. 1:6), un kādu gan vēl lielāku darbu Dievs var paveikt mūsos, ja ne panākt to, lai mēs savā vidē mīlētu citus tā, kā Viņš mīl mūs?

Cik atšķirīga būtu tava dzīve tieši tagad, ja tu mīlētu savus ienaidniekus?

Uzņemt valstības vārdus

Kalna virsotne nebija vienīgā vieta, kur Jēzus sludināja. Viņš to pašu valstības vēsti sludināja visā Israēlā. Mat. 13. nodaļa ziņo par Jēzus mācību no laivas, "bet ļaudis stāvēja krastā" (Mat. 13:2). Tad Jēzus izstāstīja ļaudīm līdzību ar nodomu likt saprast ne tikai Viņa Vārda uzklausīšanas svarīgumu, bet arī tā īstenošanu.

Izlasi Mat. 13:44–52. Kas šajā līdzībā ir pateikts tāds, kas ir īpaši svarīgi mums, lai saprastu, kā ieviest savā dzīvē patiesības, kas atklātas Kalna svētrunā?

Šajos stāstos uzsvērtas divas domas. Abās ir atdošanas ideja, atbrīvošanās no tā, kas kādam pieder, lai iegūtu kaut ko jaunu, vienalga, vai tā būtu apslēpta manta tīrumā vai pārle. Otra izšķirošā doma ir lielā vērtība, ko katrs cilvēks piedēvēja tam, ko bija atradis. Abos gadījumos viņi gāja un pārdeva visu, kas tiem piederēja, lai to iegūtu. Lai gan mēs nevaram nopirkt glābšanu (Jes. 55:1, 2), līdzības doma ir skaidra: nekas, kas mums pieder šajā pasaulē, nav tik vērtīgs, lai mēs tā dēļ zaudētu gaidāmo valstību.

Tādējādi, ieviešot dzīvē to, ko Dievs mums lūdz, ir jāizdara izvēle nošķirt sevi no šīs pasaules lietām, no miesas, un ļaut tā vietā ienākt Dieva Garam (sk. Rom. 8:5–10). Tas var arī nebūt viegli; tas prasīs nāvi sev un sava krusta nešanu. Bet, ja mēs vienmēr savā priekšā turēsim lielo vērtību, kas mums ir apsolīts, tad mums būs visa motivācija, kas nepieciešama, lai spertu pareizo izvēli.

Izlasi pēdējo līdzību (Mat. 13:47–50). Arī šeit ir runāts par atdalīšanu. Kādos veidos atdošana, kas redzama pirmajās divās līdzībās, palīdz mums saprast, kas notiek trešajā līdzībā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Kalna svētruna" 298.–314. lpp. un grāmatu "Domas no svētību kalna".

Mat. 13:44–46 līdzībās vīrs atrada kaut ko ļoti vērtīgu. Ņemot vērā kontekstu, īpaši pēc tam, kad Jēzus izstāstīja trešo līdzību (Mat. 13:47–50), tas, ko viņi atrada, bija patiesība – patiesība, kas vada pie mūžīgās dzīvības, pretēji mūžīgai iznīcināšanai "uguns ceplī". Tas ir svarīgi, jo mēs dzīvojam laikmetā, kur pati doma par "patiesību" tiek uzskatīta par vecmodīgu labākajā gadījumā vai par bīstamu sliktākajā. Un diemžēl šī ir nepareiza doma, ko ienesuši daži kristieši. Neskatoties uz to, vēsts šajās līdzībās ir tāda, ka patiesība ne tikai eksistē, bet tā uz mūžīgiem laikiem ienesīs izmaiņas katra cilvēka dzīvē. Tam nevajadzētu būt pārsteigumam. Bībele apstiprina domu par absolūtu patiesību. Galu galā Jēzus teica: "ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība. Neviena nenāk pie Tēva kā vien caur mani." (Jāņa 14:6) Ja tas vēl nepārlicina par absolūtas patiesības eksistenci, ko tad? Protams, ja kāds, kam bija tik daudz zināšanu par patiesību kā Pāvilam, varēja teikt, ka "nepilnīga ir mūsu izpratne" (1. Kor. 13:9), ir acīmredzams, ka mēs vēl daudz ko nezinām. Bet šis viens apgalvojums, ka "mūsu izpratne ir nepilnīga", ietver to, ka mums vēl ir daudz patiesību, ko izzināt; patiesība, kas burtiski nodrošina vai nu mūžīgo dzīvību, vai mūžīgo nāvi. Mūžīgā dzīvība vai mūžīgā nāve? Nav nekā absolūtāka par to.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā būtu dzīvot pasaulē, kurā ikviens sekotu Kalna svētrunā ietvertajiem principiem?

---

2. Jēzus stāstīja līdzību par gudrajiem un nesaprātīgajiem celtniekiem (sk. Mat. 7:24–27). Sausajā gadalaikā bija gandrīz nenosakāms, vai māja celta uz klints vai uz smiltīm, un celtnieks varēja uzbūvēt savu māju uz smiltīm, domādams, ka būvē uz klints. Kad nāca lietus, smilšu pamats kļuva redzams, un māja sabruka. Jēzus salīdzina tos, kas dzird Viņa vārdus, bet neņem tos vērā, ar smilšu pamatu. Kā mūsu dzīves vētras palīdz mums atklāt, vai mūsu pamats ir klints vai smiltis? Kā mēs varam atrasties uz pamata, kas padarīs mūs stiprus un stabilus pat visjaunākajos pārbaudījumos?

“CELIES UN STAIGĀ!” – TICĪBA UN DZIEDINĀŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 8. nod., 3. Moz. 13:44–50; Dan. 7:7, 8; Jāņa 10:10; Mat. 9:1–8;
1. Jāņa 1:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Kas ir vieglāk – sacīt: tev tavi grēki piedoti! – vai sacīt: celies un stai-
gā!” (Mat. 9:5)

Sa tu izveidotu sarakstu, no kā tu visvairāk dzīvē baidies, kāds tas izskatītos? Daudziem no mums saraksts ietvertu ģimenes locekļa vai paša nāvi. Un, lai gan tas noteikti ir saprotami, padomā, cik ļoti tas ir vērsts uz zemes lietām. Tas ir saistīts ar mūsu dzīvi šeit un tagad. Bet vai patiešām mums vajadzētu visvairāk baidīties pazaudēt šīs zemes dzīvi, īpaši ja tā jebkurā gadījumā nav pārāk gara?

Ja Dievam būtu jāizveido saraksts, no kā Viņš visvairāk baidās, tas noteikti būtu saistīts vai nu ar mūsu ģimenes locekļu, vai mūsu pašu mūžīgās dzīvības zaudējumu.

Protams, Dievs ir norūpējies par mūsu slimībām un nāvi, bet visvairāk Viņš ir noraizējies par garīgu saslimšanu un mūžīgu bojāeju. Lai gan Jēzus dziedināja daudzus cilvēkus un pat atgriezta dzīvē mirušos, tas bija tomēr īslaicīgi. Viņi visi vēlāk nomira fiziskā nāvē, šādā vai tādā veidā, izņemot svētos, ko Jēzus uzcēla augšā Savā augšāmcelšanās dienā. (Sk. “SDA Bible Commentary, 5. sēj., 550. lpp. un E. Vaita “Laikmetu ilgas” 786. lpp.)

Neskatoties uz visu, ko glābšanas plāns paveicis mūsu labā, tas mums neaiztaupa slimības un nāvi. Paturot to prātā, pārdomāsim vairākus dziedināšanas stāstus – gan fiziskus, gan garīgus – un ieraudzīsim, kādas svarīgas mācības par ticību mēs no tiem varam gūt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. aprīlī.

Pieskaroties neaizskaramajam

Pēc Kalna svētrunas, kurā Viņš bija aprakstījis Dieva valstības principus, Jēzus atkal atgriezās sātana valstībā – tumšā, aukstā vietā, kas bija pilna ar vārgstošiem Jaudīm, kas vaidot lūdzās pēc atpestīšanas, vietā, kuras principi bieži ir pretēji visam, par ko Viņš iestājas. Un tajā laikā viens no lielākajiem piemēriem tam, cik sagrūvusi un kritusi sātana valstība bija kļuvusi, bija lepras slimība. Lai gan dažos gadījumos tā tika izmantota kā Dieva soda veids, piemēram, Mirjamas gadījumā (sk. 4. Moz. 12:9–12), plašākā Bībeles kontekstā tā ir spēcīga un biedējoša ilustrācija tam, ko nozīmē dzīvot kritušā un sagrautā pasaulē.

Izlasi Mat. 8:1–4. Ko svarīgu mēs varam redzēt faktā, ka, dziedinot lepras slimnieku, Jēzus viņam pieskārs (sk., piemēram, 3. Moz. 13:44–50)? _____

Lepras slimnieks nokrīt uz ceļiem Jēzus priekšā un saka: "Kungs, ja vien tu gribi, tu vari mani šķīstīt!" Grieķu vārds "varēt" ir "dunamai", līdzīgi "dinamītam". Tas nozīmē "spēka pilns". "Ja tu gribi, tu esi spēka pilns un vari izmainīt manu dzīvi." Jēzus paskaidro, ka Viņš ir labprātīgs dziedināt lepras slimo un bez kavēšanās to dara.

Fakts, ka Jēzus viņu aizskāra, droši vien uzdzina drebuļus ļaužu pūlim, kas vēroja notiekošo. Noteikti Jēzus varēja vienkārši izteikt vārdu, un vīrs tiktu dziedināts – kā Viņš to paveica citos gadījumos (tādos kā nākamais pierakstītais dziedināšanas gadījums). Kāpēc Viņš aizskāra lepras slimnieku?

"Kristus darbs, šķīstot spitālīgo no slimības, ilustrē Viņa pūles dvēseles šķīstīšanā no grēka. Cilvēks, kas atnāca pie Jēzus, bija "caur caurim spitālīgs". Slimības nāvīgā inde bija pārņēmusi visu viņa ķermeni. Mācekļi mēģināja atturēt Mācītāju, lai Viņš neaizskartu spitālīgo, jo tas, kurš tādu aizskāra, pats kļuva nešķīsts. Bet, uzlikdams roku spitālīgajam, Jēzus nekļuva netīrs. Viņa pieskāriens radīja dzīvības spēkus. Spitālība tika šķīstīta. Tāpat notiek arī ar grēka spitālību: tā ir dziļi iesakņojusies, nāvīga un ar cilvēciskiem spēkiem no tās nav iespējams atbrīvoties." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 266. lpp.)

Iespējams, ka, aizskarot lepras slimnieku, Jēzus parādīja, ka nav svarīgi, cik slikts ir mūsu grēks. Viņš droši tuvojas tiem, kas ir labprātīgi saņemt piedošanu, dziedināšanu un šķīstīšanu.

Vai tu pazīsti kādu, kas cieš no kaut kā līdzīga "leprai" – no kaut kā, kas liek cilvēkiem šausmās novērsties un notiesāt? Kā Jēzus priekšzīme var palīdzēt tev saprast, kā izturēties pret savu paziņu?

Romieši un Mesija

Tam, ka Daniēla grāmata tik daudz pievēršas Romai, ir pamatots iemesls (sk. Dan. 7:7, 8, 19–21; Dan. 8:9–12, 23–25). Tā ir šī lielā vara, kas bija valdošā arī Kristus laikā. Neskatoties uz to, romiešu virsnieks – ne tikai Romas varas simbols, bet arī šīs varas izteiksme – nāk pie Jēzus. Cilvēks ir bezpalīdzīgs, saskaroties ar pārbaudījumiem un traģēdijām, kas nāk pār mums visiem. Kāda mācība par to, cik tomēr ierobežotas ir šīs zemes varas! Vislielākie un ietekmīgākie vadītāji, visbagātākie cilvēki ir bezpalīdzīgi pret daudzām ikdienišķām dzīves cīņām. Patiešām, kāda gan cerība mums būtu bez dievišķās palīdzības?

Izlasi Mat. 8:5–13. Kādas svarīgas patiesības par ticību un ko nozīmē būt ticīgajam ir atklātas šajā stāstā? Ko tam vajadzētu atklāt mums kā septītās dienas adventistiem, ņemot vērā to, kādas mums ir priekšrocības? _____

_____

Centurions bija Romas militārais virsnieks, kas parasti pārraudzīja 80 līdz 100 karavīru. Kalpojot armijā aptuveni 20 gadu, viņam nebija atļauta likumīga ģimene. Tādējādi viņa vienīgā reālā ģimene, iespējams, bija šis kalps.

Attiecīgajā kultūrā vēl vairāk nicināma persona par šo pagānu varēja būt vienīgi lepras slimnieks. Tātad šis virsnieks varbūt pieņēma, ka Jēzus negribēs ieiet viņa namā, kaut arī Jēzus teica, ka Viņš ies. Lūdzot Jēzu tikai izteikt vienu Vārdu, nevis fiziski būt klāt, virsnieks parādīja lielu ticību, kas uzrunā mūs šodien: Jēzus Vārds ir tikpat spēcīgs kā viņa pieskāriens. Šim virsniekam nelikās, ka Jēzum kādu dziedināt būtu grūts darbs. Militārajam oficerim bija parasta lieta izdot pavēles karavīriem, un to viņš darīja visu laiku.

Aplūko arī, ko Jēzus saka Mat. 8:11, 12. Kāds bargs brīdinājums tiem, kam ir dotas lielas priekštiesības! Mēs kā septītās dienas adventisti arī esam privilīģēti, un mums ir jābūt uzmanīgiem.

Kādus lēmumus un izvēli tev nākas izdarīt katru dienu? Vēl svarīgāk – kā šīs daudzās izvēles ietekmē tavu ticību? Kā pareiza izvēle palīdz augt tavai ticībai? _____

_____

Dēmoni un cūkas

Izlasi Mat. 8:25–34. Ko šie abi ziņojumi mums māca par Dieva spēku? Kā mēs varam gūt mierinājumu no šeit atklātā Dieva spēka, īpaši cīnoties ar lietām, kas ir daudz lielākas nekā mēs paši? _____

_____

_____

Jūdu domāšanā tikai Dievam piederēja priekšrocība valdīt pār dabu un dēmoni. Pēc nīknās vētras aplūsināšanas ar vienkāršiem vārdiem (Mat. 8:23–27), Jēzus izkāpj Galilejas jūras austrumu krastā, kas bija ne tikai pagāņu teritorija – tur mitinājās dēmonu apsēsti cilvēki.

Marka 5:1–20 un Lūk. 8:26–39 pievieno kādu detaļu stāstā par dēmonu apsēsto vīru. Dēmoni teica, ka viņu ir “leģions”. Armijā leģions bija 6000 kareivju. Dēmoni tika iesūtīti 2000 cūkās.

Daudzi ir domājuši, kāpēc dēmoni lūdza, lai viņus sūta cūkās. Saskaņā ar vienu skaidrojumu dēmoni ienīst tukšu ceļošanu; viņi dod priekšroku kaut kādai mājai, pat ja tā ir nešķīsta cūka. Citi domā, ka dēmoni baidījās no ūdens, un arī Jēzus pats izteicās, ka dēmoni meklējuši vietas bez ūdens (Mat. 12:43). Saskaņā ar kādu jūdu skaidrojumu dēmoni varēja tikt iznīcināti pirms pēdējās apokaliptiskās Kunga dienas.

Tomēr vissvarīgākā doma ir šī: cilvēku destruktīvais stāvoklis šajā stāstā ir tieši tāds stāvoklis, kādu sātans novēl Dieva bērniem. Bet Jēzus pilnībā izmainīja viņu dzīvi. Visu, ko sātans cenšas izdarīt mūsu dzīvē, Jēzus var likvidēt, un Viņš to arī darīs to labā, kas izvēlas atdot sevi Kristum. Citādi pret sātanu mēs esam bezpalīdzīgi.

Mēs lielajā cīņā atrodamies vai nu vienā, vai otrā pusē. Lai arī cik nelokāmi un bargi tas izklausās, Jēzus nevarēja izteikt šo patiesību vēl skaidrāk: “Kas nav ar mani, tas ir pret mani, un, kas ar mani nesavāc, tas izkaisa.” (Lūk. 11:23) Kurā pusē mēs atrodamies, ir atkarīgs tikai no mums.

Izlasi Jāņa 10:10. “Zaglis citādi nemaz nenāk, kā vien lai zagtu, nokautu un pazudinātu. Es esmu nācis, lai tām būtu dzīvība un būtu pārpārēm.” Kā tas attiecas ne tikai uz dēmonu apsēstajiem, bet arī mums? Kā mēs varam un kā mums vajadzētu piedzīvot to, kas mums šeit apsollīts? _____

_____

_____

“Celies un staigā!”

Pirmdienas tēmā mēs pieminējām Jēzus teikto centurionam, ka Viņš nav atradis Israēlā nevienu, kam būtu tik liela ticība. Bet tajā pašā laikā Israēlā bija cilvēks, kas bija nonācis līdz tādām stāvoklim, kur viņa ilgas pēc sirds dziedināšanas bija pat lielākas nekā pēc miesas dziedināšanas.

Izlasi Mat. 9:1–8. Kādu lielu cerību mums vajadzētu no tā paņemt sev attiecībā uz apsolījumu par mūsu grēku piedošanu, lai arī kādi tie bijuši un cik lielu kaitējumu nodarījuši? Sk. arī Rom. 4:7, 1. Jāņa 1:9, 1. Jāņa 2:12.

Cik interesanti, ka pirmā lieta, ko Jēzus darīja, kad pie Viņa tika atnests paralizētais vīrs, bija viņa garīgā stāvokļa dziedināšana. Jēzus acīmredzot zināja precīzi, kas ir īstā problēma. Neskatoties uz cilvēka samaitāto fizisko stāvokli, Kristus zināja, ka dziļākā problēma ir viņa vainas apziņa par grēcīgo dzīvi. Zinot vīra ilgas pēc piedošanas, Jēzus izsaka vārdus, kas ir visspēcīgākie un mierinošākie ikvienam, kas izprot realitāti un grēka cenu: “Tavi grēki tev ir piedoti.”

E. Vaita piebilst: “Tomēr paralizētais ilgojās ne tik daudz pēc fiziskās dziedināšanas, cik pēc atbrīvošanas no grēka nastas. Ja tas varētu redzēt Jēzu un saņemt piedošanas apliecinājumu un salīdzināšanu ar Debesīm, tad viņš būtu ar mieru dzīvot vai mirt pēc Dieva prāta.” (“Laikmetu ilgas” 267. lpp.)

Kāds septītās dienas adventistu mācītājs bieži sludināja par pietiekamu ticības lielumu, lai netiktu dziedināts. Tā ir vislielākā ticība no visām: ieskatīties dziļāk par mūsu fiziskajiem apstākļiem un pievērsties mūžīgajiem apstākļiem. Mūsu lūgšanu vajadzības tik bieži skar fiziskās vajadzības, un Dievs rūpējas par tām. Bet Savā Kalna svētrunā Jēzus teica, ka mums “jādzenas vispirms pēc Dieva valstības un Viņa taisnības”. Tādēļ cik svarīgi ir, ka pasaulē, kur ir tik daudz laicīgā un gaistošā, mēs savā priekšā paturam mūžīgas lietas.

Lai arī kādas būtu mūsu fiziskās cīņas, pat sliktākajā gadījumā tās ir un būs tikai laicīgas. Kāpēc ir tik svarīgi, lai mēs nekad neaizmirstu šo patiesību?

Lai mirušie aprok mirušos

Izlasi Mat. 8:18–22. Ko Jēzus saka šiem vīriem par to, ko nozīmē sekot Viņam? _____

Pirmkārt, Mat. 8:18–22 mēs redzam, ka Jēzum tuvojas divi cilvēki, kas ilgojās kļūt par Viņa mācekļiem. Abi ir nopietni, un tomēr, šķiet, ka abus kaut kas attur. Jēzus, kas zina visas mūsu domas, ķeras pie pašas jautājuma būtības. Viņš jautā, vai pirmais vīrs patiešām ir labprātīgs atdot visu – ieskaitot savu gultu! – lai sekotu Viņam. Tas nenozīmē, ka cilvēks noteikti zaudēs visus laicīgos īpašumus, ja viņš sekos Jēzum, bet viņam ir jābūt gatavam uz to.

Tad Jēzus jautā otrajam vīram, vai viņš patiešām ir labprātīgs uzskatīt Jēzu par svarīgāku nekā viņa personīgā ģimene. Pirmajā brīdī Viņa vārdi otrajam vīram šķiet ļoti skarbi. Viņš gribēja tikai apglabāt savu tēvu. Kāpēc viņš to nevarēja vispirms izdarīt un tad sekot Jēzum, īpaši ja jūdu ticībā nodrošināt vecākiem pienācīgu apbedīšanu uzskatīja kā daļu no paklausības piektajam bauslim?

Tomēr daži Bībeles skaidrotāji apgalvo, ka cilvēka tēvs nebija vēl miris vai uz nāves gultas. Patiesībā vīrs Jēzum teica: “Ļauj man visu nokārtot savā ģimenē, un tad es Tev sekošu.”

Lūk, kāpēc Jēzus atbilde bija tāda.

Vēl viens aicinājums kļūt par mācekli atrodams Mat. 9:9–13, kur tas izteikts Matejam, nicināmam nodokļu iekasētājam. Jēzus pazina šī cilvēka sirdi, kas acīmredzot bija atvērta patiesībai, kā to parādīja viņa reakcija uz aicinājumu. Jēzus noteikti zināja, kā uz Viņa aicinājumu reaģēs tāds cilvēks kā Matejs. No šodienas perspektīvas ir grūti novērtēt, cik mulsinoša tā laika cilvēkiem izskatījās Mateja aicināšana. Tas, ko mēs šeit redzam, ir vēl viens piemērs tam, cik universāls ir evaņģēlija aicinājums.

Izlasi Mat. 9:13. Lai gan konteksts ir atšķirīgs, kā šo principu var attiecināt arī uz mūsdienām, pat ja mēs aizstājam domu par dzīvnieku upurēšanu ar Jēzus upuri? Tas ir, kā mēs varam būt piesardzīgi, lai neļautu reliģiskiem uzskatiem vai to praktizēšanai, lai cik tā būtu pareiza, nostāties ceļā tam, kas Dievam patiešām ir svarīgi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Tu vari mani šķīstīt" 262.–271. lpp.

Vāciešiem ir teiciens: "Einmal ist keinmal" ("vienu reizi ir nevienu reizi"). Tas ir idiomātisks izteiciens, lai raksturotu domu, ka, ja kaut kas notiek vienreiz, tad tas neskaitās, tam nav nozīmes. Ja notiek tikai vienreiz, tas varēja arī nenotikt vispār. Vienalga, vai tu piekriti šim teicienam vai ne, padomā par šo domu ceturtdienas pētījumu kontekstā, kad Jēzus teica vīram, kas gribēja vispirms apglabāt savu tēvu un tad kļūt par mācekli: "Seko man un ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus!" (Mat. 8:22) Ko Jēzus domāja, sakot, ka dzīvs cilvēks ir miris? Ja "vienu reizi ir nevienu reizi" un tu dzīvo uz šīs zemes vienu reizi bez mūžības, tad varēji arī vispār nemaz nepiedzimt. Tu vari būt miris jau tagad (sk. Jāņa 3:18). Sekulārie domātāji, kas netic dzīvei pēc nāves, sūdzas par dzīves bezjēdzību, kas eksistē tikai vienreiz un pat samērā īsu laiku pirms mūžīgas pazušanas. Ko tas varētu nozīmēt, viņi ir jautājuši, ja pēc šī īsā laika sprīža mēs pazūdam uz mūžīgiem laikiem un tiekam mūžīgi aizmirsti? Tāpēc nav brīnums, ka Jēzus izteica šos vārdus. Viņš mēģināja norādīt cilvēkiem uz lielāku realitāti nekā to, ko piedāvā šī pasaule.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Paturot prātā augstāk minēto domu, izlasi vēlreiz stāstu Mateja evaņģēlijā, kur Jēzus atbild vīram par tēva apbedīšanu. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik svarīgi visā, ko mēs darām, ir skatīties plašāk (patiesi plaši)? Kā mūsu teoloģija palīdz mums saprast, cik plaša patiesībā ir kopaina?

---

2. Mēs vienmēr nezinām Dieva gribu attiecībā uz fizisko dziedināšanu, bet mēs vienmēr zinām Viņa gribu attiecībā uz garīgo dziedināšanu. Kā tam vajadzētu ietekmēt tavu lūgšanu dzīvi?

---

3. Kas ir tās lietas, kas tev ir vissvarīgākās? Izveido sarakstu un līdzdali to Bībeles izpētes grupā. Ko jūs varat mācīties no citu prioritātēm? Ko mūsu prioritātes atklāj par mums pašiem un to, kā mēs raugāties uz pasauli, Dievu un citiem? Cik atšķirīgs būtu saraksts, ja to sastādītu atlētu grupa?

REDZAMAIS UN NEREDZAMAIS KARŠ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 11:11, 12, Atkl. 5:5; Mat. 12:25–29; Jes. 27:1; Mat. 11:1–12, Ebr. 2:14.

ATMIŅAS PANTS:

“No Jāņa Kristītāja dienām līdz pat šim laikam Debesu valstība tiek pakļauta vardarbībai un varmākas cenšas to sagrābt.” (Mat. 11:12)

Ratru dienu mēs izdarām dažādas svarīgas izvēles attiecībā uz mūsu dzīvesveidu, attiecībām, karjeru, prioritātēm, izklaidi un draugiem. Lai patiesi saprastu šo izvēļu nozīmi, mums ir jāpārliciecinās, ka mēs saprotam, par ko vispār ir runa. Mums ir jāatvelk priekšgars un jāierauga neredzamais, jo Bībele māca, ka pastāv neredzama realitāte, kas lielā mērā ietekmē to, ko mēs redzam.

Dzīvojot zinātnes laikmetā, mums nevajadzētu būt grūti noticēt neredzamām lietām. Mums, kas zinām par rentgena stariem, radioviļņiem un bezvadu komunikāciju, vajadzētu būt viegli noticēt tam, ko mēs nevaram redzēt. Ar katru mobilā telefona zvanu vai jebkuru satelīta programmu, ko mēs skatāmies, mēs būtībā pilnveidojam neredzamo realitāšu pieņemšanu.

Patiesām, lielā cīņā starp Kristu un sātanu veido neredzamo fonu redzamajai pasaulei, ko mēs piedzīvojam katru dienu. Šajā nedēļā iepazīsim pantus no Mateja evaņģēlija (un arī no citām vietām), kas palīdz atklāt šos neredzamos spēkus un to, kā tie ietekmē mūsu dzīvi un ikdienas izvēli šeit un tagad.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. aprīlī!

Mateja 11:11, 12

Raksti ir Dieva Vārds, un tajos ir izskaidrots glābšanas plāns. Tomēr daži panti var būt grūti saprotami, bet tam nevajadzētu būt pārsteigumam. Galu galā ikvienā dabas norisē mēs atrodam kaut ko grūtāk saprotamu. Cik daudz vairāk tas būs ar Dieva Vārda daļām, kas atklāj mums garīgās un pārdabiskās patiesības un to realitāti!

E. Vaita skaidri izteikusi šo domu: "Visvienkāršākās dzīvības formas atklāj problēmas, ko visgudrākais filosofs neņemties izskaidrot. Visur pastāv mums neizprotami brīnumi. Vai gan tad vajadzētu justies pārsteigtiem, ka arī garīgajā pasaulē ir neizdibināmi noslēpumi? Grūtības izskaidrojamas vienīgi ar cilvēka prāta nepilnību un ierobežotību. Kungs Rakstos devis pietiekoši daudz pierādījumu par to dievišķo raksturu, un mums nav jāapšaubā Viņa Vārds, ja nespējam izprast visus Viņa darba noslēpumus." ("Ceļš pie Kristus" 106., 107. lpp.)

Piemēram, viens no izaicinošākajiem pantiem Rakstos ir Mat. 11:11, 12: "Patiesi es jums saku: starp dzimušajiem no sievietēm neviens nav cēlies lielāks par Jāni Kristītāju; bet mazākais Debesu valstībā ir lielāks par viņu. No Jāņa Kristītāja dienām līdz pat šim laikam Debesu valstība tiek pakļauta vardarbībai un varmākas cenšas to sagrābt."

Pārlasi šos pantus. Ko tu tajos saproti un ko nesaproti? _____

_____

Dažos 12. panta tulkojumos ir teikts: "No Jāņa Kristītāja dienām līdz pat šim laikam Debesu valstība ir ar spēku gājusi uz priekšu, un varmākas tai ir uzbrukuši." (ISV) "Un no tā laika, kad Jānis Kristītājs sāka sludināt, līdz mūsdienām Debesu valstība ir spēcīgi gājusi uz priekšu, un varmākas ir tai uzbrukuši." (NLT)

Ko Jēzus mums šeit pasaka? _____

_____

Kādas lietas pat laicīgajā dzīvē paliek tītas noslēpumā? Vai mēs pārstājam ticēt, piemēram, saules eksistencei tikai tāpēc, ka mēs nesaprotam daudzus tās noslēpumus? Cik daudz vairāk tad mums vajadzētu pieņemt ticības un Dieva Vārda jautājumus!

Tumsas robežas

Bībeles pētniekiem visos laikmetos ir bijušas cīņas ar Mat. 11:12, jo vārdi, kas apraksta valstību, un cilvēki šeit var tikt izmantoti vai nu pozitīvā, vai negatīvā ziņā. Grieķu darbības vārds "basmati" var nozīmēt vai nu "spēcīgi attīstīties" vai "ciest vardarbību". Savukārt grieķu vārds "biastes" var nozīmēt "spēcīgi un dedzīgi cilvēki" vai "vardarbīgi cilvēki". Vai šis pants nozīmē, ka pazemīgā un lēnprātīgā Debesu valstība piedzīvo vardarbību, ka vardarbīgi cilvēki tai uzbrūk? Vai arī Debesu valstība spēcīgi attīstās pozitīvā ziņā, un spēcīgie vīri, kas to sagrābj, patiesībā ir Kristus sekotāji?

Vai ir iespējams Kristus sekotājiem būt agresīviem, spēcīgiem, dzenoties pakal valstībai? _____

Izlasi šos pantus. Kā tie var palīdzēt saprast iepriekšējo jautājumu?

Mat. 10:34 _____

Atkl. 5:5 _____

Mihās 2:13 _____

Daži apgalvo, ka visticamākais skaidrojums Mat. 11:12 ir attiecināt vispārpieņemto "biazomai" (parasti pozitīvs) un "biastes" (parasti negatīvs), piedāvājot mums šādu tulkojumu: Debesu valstība spēcīgi izplatās ar "svētu spēku un varenu enerģiju, kas atvirza tumsas robežas"; un, tam notiekot, "vardarbīgi un alkātīgi cilvēki ir centušies to iznīcināt". (D.A. Carson, *The Expositor's Bible Commentary With the New International Version: Matthew*, (Grand Rapids: Zondervan, 1995), pp. 266, 267)

Šis skaidrojums, šķiet, saskan ar plašāko Mateja evaņģēliju. Patiesībā šis skaidrojums arī aptver plašāku skatījumu – cīņu starp gaismu un tumsu, starp Kristu un sātanu. Šī ir tēma, kas vijas cauri visai Bībelei, bet ir skaidri izteikta Jaunajā Derībā. Tur patiešām ir karš, redzams un neredzams, kurā mēs visi esam iesaistīti, kurā mēs visi nostājamies kādā pusē, kurā mēs visi dzīvojam katru dienu, neskatoties uz to, cik daudz mēs saprotam vai nesaprotam notiekošo. Tas ir tas, ko nozīmē dzīvot lielās cīņas vidū.

Kara mākslas pasaules uzskats?

Lai arī kāda būtu Mat. 11:12 nozīme, kā mēs vakar redzējām, šis pants palīdz atklāt lielās cīņas realitāti. Tā attēlo cīņu, kauju un – kā mēs zinām no citiem Bībeles pantiem – šī cīņa savā būtībā ir cīņa starp Kristu un sātānu.

Ko tālākie panti stāsta mums par lielās cīņas realitāti?

Mat. 12:25–29 _____
_____

Jes. 27:1 _____
_____

1. Jāņa 5:19 _____
_____

Rom. 16:20 _____
_____

1. Moz. 3:14–19 _____
_____

Ef. 2:2; 6:10–13 _____
_____

Šie ir tikai daži no daudziem citiem pantiem gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā, ko kāds laikmetīgs (neadventistu) teologs ir nosaucis par “karamākslas pasaules uzskatu”. Tas izsaka domu, ka starp pārdabiskiem spēkiem kosmosā notiek cīņa, karš, kurā mēs visi kaut kādā veidā esam iesaistīti. Septītās dienas adventistiem šī piezīme, protams, nav nekas jauns. Tā ir daļa no mūsu teoloģijas jau kopš mūsu baznīcas agrīnajām dienām. Patiešām, mūsu celmlauži turējās pie tās, pat vēl pirms oficiāli tika izveidota pati baznīca.

Kādos veidos tu redzi šīs cīņas realitāti, kā tā izpaužas tavā personīgajā dzīvē? Kā tā atklājas lēmumos, kas tev ir jāpieņem, un kārdināšanās, ko tu piedzīvo? Kā izpratne par šī konflikta realitāti palīdz tev katru dienu izdarīt pareizu izvēli un pretoties kārdināšanām? _____
_____
_____

Kad cīņa kļūst draudīga

Kā mēs jau redzējām, Jēzus vārdi Mat. 11:12, lai arī cik tie būtu dziļi, atklāj faktu, ka Dieva valstība netiks nodibināta bez cīņas vai bez kaujas. Šī kauja, kā mēs saprotam, ir lielā cīņā, un tā ir plosījiesies un plosās vēl jo-projām. Un tā norisināsies līdz pat pēdējai grēka, sātana un pazudošo cilvēku iznīcināšanai. Reizēm šī cīņa var kļūt ļoti draudīga, un tā arī tāda kļūst.

Mēs varam redzēt lielās cīņas realitāti un to, cik draudīga tā var kļūt kontekstā, kādā Jēzus pats izsacīja Mat. 11:12 vārdus.

Izlasi Mat. 11:1–12. Kā tu redzi lielās cīņas realitāti norisināmiēs šeit daudzos līmeņos? Tas ir, kā lielā cīņā palīdz mums saprast, kas šeit notiek? _____

_____

_____

Kā mēs domājam, kas iedvesmoja vadītājus apcietināt Jāni? Mēs varam šeit redzēt sātana mēģinājumu ne tikai apstādināt Jāni, bet arī atņemt drosmi ticēt Jēzum. Galu galā – ja Jānis, Jēzus priekšgājējs, piedzīvoja šādu likteni, tad kādu likteni mēs varējām cerēt pašam Jēzum?

Tad arī nav šaubu, ka sātans varēja likt Jēzus un Jāņa sekotājiem jautāt sev: Ja Jēzus no Nācaretes var izdarīt tik daudzas brīnumu lietas un Viņam ir tik daudz spēka, tad kāpēc Viņš ļauj tādām uzticīgam un labam cilvēkam kā Jānim, Savam brālēnam, sapūt cietumā?

Kā mums liekas, kas iedēstīja šaubas Jāņa galvā? “Kāpēc es esmu šeit? Kāpēc Viņš mani neatbrīvo?” Tātad nav brīnums, ka viņš jautāja: “Vai tu esi tas, kam jānāk, vai mums kāds cits ir jāgaida?” (Mat. 11:3) Atceries, tas ir tas pats Jānis, kas kristīja Jēzu, kas redzēja “Dieva Garu nākam kā balodi un nolaižamies uz viņu” (Mat. 3:16) un kas dzirdēja balsi no debesīm sakām: “Šis ir mans mīļotais Dēls, uz ko man labs prāts.” (Mat. 3:17) Un tagad, pēc visa, kas bija noticis, viņš ir šaubu pilns? Protams, Jāņa sliktā situācija (vismaz īstermiņā) kļuva vēl sliktāka, kas tikai turpināja barot šaubas (Marka 6:25–28).

Ja ir kaut kas, kas tev tagad liek šaubīties, kam tu varētu pievērsties, ko pārdomāt un par ko lūgt, lai likvidētu šaubas un palīdzēt tev saprast visus brīnišķīgos iemeslus, kāpēc tev ir jāuzticas Dieva labestībai? _____

_____

_____

Zaudētājs

Visā vēsturē cilvēki ir iesaistījušies karā. Cilvēka dabā ir kaut kas tāds, kas liek vienai Jaužu grupai gribēt aplaupīt, uzbrukt un nogalināt kādas citas grupas piederīgos. Ketrina Teita (Katherine Tait), rakstot grāmatu par savu tēvu britu filosofu Bērtrandu Raselu (Bertrand Russel), rakstīja par tēva bažām Pirmā Pasaules kara sākumā, ka Anglijas ielās valda prieks par izredzēm karā ar Vāciju. "Viņš bija uzaudzis ar optimistisku Viktorijas laikmeta ticību automātiskam progresam, ar pārliecību, ka visa pasaule pareizajā laikā sekos gudrajam angļu virzienam, no senās brutalitātes uz civilizētu pašpārvaldi. Tad pēkšņi viņš ierauga, ka viņa paša mīļotie tautieši danco ielās par to, ka viņiem būs izredzes nogalināt lielu skaitu cilvēku, kas gadījuma pēc runā vāciski." (My Father Bertrand Russell (England: Thoemmes Press, 1997), p. 45)

Iztēlojoties, kā šī doma gājusi cauri visai vēsturei, mēs ieraudzīsim cilvēka kritušās dabas realitāti vienā no visspilgtākajām un traģiskākajām formām.

Lielākā daļa karotāju visos gadu tūkstošos iepriekš neparedzēja kara iznākumu. Cilvēki devās kaujā, nezinot, vai viņi būs uzvarētāju vai zaudētāju pusē.

Mūsu Universa "karamākslas pasaules uzskatā" mums ir kāda liela priekšrocība: mēs zinām, kura puse jau ir uzvarējusi. Kristus ir ieguvis mūsu labā izšķirošo uzvaru. Pēc krusta nav vairs šaubu par to, kas ir Uzvarētājs un kas plūks šīs uzvaras augļus. Sātans patiešām ir zaudētājs!

Ko šie panti mums stāsta par lielās cīņas iznākumu? Ebr. 2:14, 1. Kor. 15:20–27, Atkl. 12:12, 20:10.

Tieši tāpat kā sātans zaudēja karu Debesīs, viņš ir zaudējis karu arī uz Zemes. Bet savā naidā un atriebībā viņš vēl joprojām meklē, ko varētu iznīcināt (sk. 1. Pēt. 5:8). Lai arī cik pilnīga ir Kristus uzvara, cīņa vēl joprojām plosās, un mūsu vienīgā aizsardzība ir nolikt sevi, savu prātu un miesu uzvarētāja pusē. Un mēs to darām ar savām ikdienas izvēlēm. Vai mēs izdarām izvēli, kas noliek mūs uzvarētāja pusē, kur uzvara mums ir nodrošināta, vai arī zaudētāja pusē, kur gaida droša sakāve? No atbildes uz šo jautājumu ir atkarīgs mūsu mūžīgais liktenis.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kurš mūsu vidū nezina lielās cīņas realitāti? Mēs zinām par šo karu, jo mēs jūtam to sevī katru dienu. Mēs dzīvojam sagrautā pasaulē – pasaulē, kas ir ciešanu un sāpju satriekta. Pasaulē, kur čūska nav ierobežota atasties tikai vienā kokā dārza vidū, bet kur viss dārzs ir pilns ar čūskām. Pasaule, kas ir pilna ar tiem, kas čukst kārdinājumus, kas nāk visdažādākajos veidos un kas tik viegli pielavās tiem, kas nav čakli ticībā un lūgšanā. Nav brīnums, ka Jēzus teica: "Esiet nomodā un lūdziet", lai mēs neiekristu daudzajos slazdos, kas mūs gaida. Un visbīstamākais no visiem slazdiem kristiešiem varbūt ir tas, kurš saka: "Ja tu esi pakļāvies kārdinājumam, tu jau esi aizgājis par tālu. Nav tāda žēlastības Dieva, kas būtu gatavs tevi uzņemt atpakaļ Savās rokās." Kurš gan laiku pa laikam nav dzirdējis šo balsi čukstam sev ausī? No vienas puses, šīs jūtas ir pareizas: kad tu krīti kārdināšanā, kaut vai vienreiz, tu esi aizgājis par tālu, lai jebkad dabūtu sevī atpakaļ. Tieši tāpēc Jēzus nāca, lai iegūtu uzvaru mūsu labā, kur mēs visi cietām neveiksmi, un piedāvā Savu uzvaru mums. Tas ir viss evaņģēlijs – Jēzus mūsu labā lielajā cīņā izdara to, ko mēs paši nekad nevarētu. Vienlaikus arī mums ir jāizvēlas ik dienas, ik stundu, ik brīdi stāvēt Viņa pusē, paklausot Viņa Vārdam un pieprasot sev uzvaras apsoliņumus, ko Viņš mums ir nodrošinājis, visu laiku paļaujoties tikai uz Viņa nopelnu mūsu labā kā uz mūsu glābšanas galvojumu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas vēl ir fiziskās realitātes, kas eksistē mums visapkārt un tomēr kas ir pilnībā nepieejamas mūsu maņu uztverei? Kā šai realitātei vajadzētu palīdzēt mums atvērt prātus citu spēku un varu eksistencei, ko mēs vienkārši nevaram redzēt? Kā neredzamo realitāšu eksistences aptveršana palīdz mums saprast lielās cīņas realitāti?

2. Daudzi kristieši netic lielās cīņas pasaules uzskatam. Kādi varētu būt iemesli, kāpēc viņi to neredz? Kādus argumentus viņi varētu izteikt pret taviem uzskatiem un kā tu uz tiem atbildētu? Ja tev būtu kādam jāpasniedz Bībeles stunda par lielo cīņu, kādus pantus tu izmantotu?

3. Kā tu tiec galā ar jautājumu, kāpēc mēs vēl joprojām esam šeit – tik ilgi pēc Jēzus uzvaras pie krusta? Kāpēc Jēzus vienkārši neatnāca atpakaļ pēc Savas nāves, augšāmcelšanās un debesbraukšanas un neiznīcināja Jaunumu reizi par visām reizēm?

DUSĒT KRISTŪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 11:28–30; 12:1, 2; Lūk. 14:1–6; Jāņa 5:9–16; Mat. 12:9–14; Jes. 58:7–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Nāciet pie manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas, un es jūs atvieglināšu.” (Mat. 11:28)

«**R**ristus bija dzīvs bauslības pārstāvis. Viņš savā dzīvē nav pārkāpis bauslības svētās pavēles. Raudzīdamies uz visu tautu, kas meklēja iemeslus Viņa notiesāšanai, Jēzus tajā pašā laikā bez bailēm varēja sacīt: "Kurš no jums Man var uzrādīt kādu grēku?" (Jāņa 8:46) (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 287. lpp.)

Jēzus dzīve pilnībā atspoguļoja Dieva likuma, desmit baušļu nozīmi. Viņš bija Dieva likums, kas bija izdzīvots cilvēcē, cilvēka miesā. Tādējādi, pētot Viņa dzīvi, mēs mācāmies, ko nozīmē turēt baušļus un kā ievērot baušļus tādā veidā, lai tā nebūtu sausa burta kalpība bez Gara klātbūtnes.

Un, protams, starp šiem baušļiem ir arī ceturtais bauslis par septītās dienas sabatu.

Šajā nedēļā, turpinot pētīt Mateja evaņģēliju, mēs aplūkosim dažas no sabata cīņām un ieraudzīsim Jēzus dzīvē atklājamos to, ko nozīmē ievērot sabatu. Jo, ja likums patiešām ir Dieva rakstura atklāsme un ja Jēzus ir šī likuma iemiesojums, tad, uzzinot, kā Viņš ievēroja ceturto bausli un ko Viņš mācīja par to, mēs varam vairāk uzzināt par Dieva raksturu un, pat vēl svarīgāk, kā mēs varam atspoguļot šo raksturu savā dzīvē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. maijā.

Kristus vieglais jūgs

Mat. 11:20–27 Jēzus sāk ar spēcīgu rājienu dažām pilsētām Galilejā, kas noraidīja Viņa kalpošanu. Rājienu un Viņa brīdinājumu par tiesu tik biedējošu padara tas, ka šo pilsētu iedzīvotājiem bija dotas ārkārtīgi lielas iespējas uzzināt patiesību. Viņš, Patiesība (Jāņa 14:6), staigāja miesā viņu vidū. Un, ja ar to vēl nebija pietiekami, Viņš tur paveica arī daudzus “varenus darbus” (Mat. 11:20) un tomēr viņi atteicās nožēlot. Patiešām, Viņš teica – ja “varenie darbi” (Mat. 11:23), ko Viņš bija paveicis Kapernaumā, būtu darīti Sodomā, tad “tā būtu vēl šodien”. Citiem vārdiem, viņi bija sliktāki nekā sodomieši.

Tūlīt pēc tam 25.–27. pantā Jēzus sāk lūgt Tēvu – pateicas Viņam un tad pieskaras abu ciešajām attiecībām. Un Viņš arī atzīst visu, ko Tēvs Viņam ir devis, kas savā ziņā izgaismo, kāpēc tas, ka Viņš atmeta šīs pilsētas, bija tik traģiski.

Izlasi Mat. 11:28–30. Ko Jēzus pasaka un kāpēc tas ir tik iederīgi pēc tā, ko Viņš bija tikko pateicis? _____

Pēc neticības atmaskošanas un atkārtotas Viņa un Tēva tuvuma apstiprināšanas Jēzus piedāvā ikvienam, kas ir noguris, dusēt Viņā. Citiem vārdiem, Viņš saka, lai cilvēki nepieļauj kļūdu, ko ir pieļāvuši citi, Viņu atmetot. Viņam ir autoritāte un vara darīt to, ko Viņš saka, un Viņš saka, ka, nākot pie Viņa, tu atradīsi mieru savai dvēselei. Ņemot vērā kontekstu, šī dusa iekļautu mieru, pārliecību par glābšanu un cerību, kas nav tiem, kas Viņu atmet, un ko tie arī nevar iegūt.

Ko vēl Jēzus domā, sakot, ka Viņš dos mums mieru? Vai tas nozīmē slinkošanu? Vai tas nozīmē kaut kā zaudēšanu? Protams, ka ne. Jēzum mūsu dzīvei ir ļoti augsts standarts; mēs to redzējām Kalna svētrūnā. Bet attiecības ar Jēzu nav domātas, lai mūs nogurdinātu. Mācoties par Viņu, atdarinot Viņu un Viņa raksturu, mēs varam atrast mieru daudzās dzīves grūtībās un sarežģījumos. Un, kā mēs redzēsim, viena no šīs dusas izteiksmēm ir atrodama sabata ievērošanā.

Kā tu piedzīvo apsolījumu, ko Jēzus mums šeit piedāvā? Kāpēc būt “līnprātīgam un pazemīgam” nozīmē nest vieglu nastu? _____

Nemiers pret atpūtas dienu

Ja septītās dienas sabats, kā liela daļa kristīgās pasaules apgalvo, ir atmests, aizstāts, piepildīts, tad kāpēc Jēzus tik daudz laika pavadīja, runājot par to, kā ievērot sabatu?

Izlasī šos pantus. Kas šajās ainās ir strīdus jautājumi un kas nav? Mat. 12:1, 2; Lūk. 14:1-6, Marka 2:23-28; Jāņa 5:9-16.

Zinot, ka viens no iemesliem, kāpēc Israēls nonāca Bābeles gūstā, bija tas, ka tauta bija pārkāpusi sabatu, farizeji gribēja nodrošināt, lai tas notiktu vēlreiz. Tāpēc viņi radīja veselu noteikumu un likumu sarakstu par to, kas ir un kas nav pieņemams sabatā, lai aizsargātu tā svētumu. Kādi bija daži no šiem noteikumiem?

Ja vista izdēj olu sabatā, vai to drīkst ēst? Lielākajai daļai farizeju bija tāds uzskats, ka tad, ja vista ir dējējvista, tad sabatā nedrīkst šo olu ēst, jo vista bija strādājusi. Bet, ja vista nav dējējvista, bet tiek uzbarota gaļai, tad šādu olu drīkst ēst, jo tas nebija vistas pamatdarbs. (Bija arī uzskats, ka olu, kas izdēta sabatā, drīkst ēst, ja vistu, kas to ir izdējusi, vēlāk nogalina par to, ka tā ir pārkāpusi sabatu.)

Vai sabatā drīkst sevi aplūkot spogulī? Atbilde? Nē, jo ja tu ieraudzīsi sirmu matu, tu būsi kārdināts to izraut, un tā būs pļaušana un līdz ar to – sabata pārkāpšana.

Ja sabatā mājās sākas ugunsgrēks, vai drīkst glābt savu apģērbu? Atbilde: drīkst iznest tikai vienu apģērba komplektu. Tomēr, ja tu uzvelc vienu apģērba komplektu, tad otru tu vari nest. (Starp citu, ja tava māja aizdegas, tad tu nedrīksti lūgt pagānu to nodzēst, bet, ja pagāns tik un tā nodzēš uguni, tad viss ir kārtībā.)

Vai sabatā drīkst spļaut? Atbilde: drīkst spļaut uz akmens, bet nedrīkst spļaut uz zemes, jo tā to mitrina vai laista.

Mēs varbūt pasmejamies, bet kā mēs varam izvairīties un nedarīt tieši to pašu, ne tikai attiecībā uz sabatu, bet attiecībā uz ikvienu mūsu ticības aspektu? Tas ir, zaudēt no redzesloka to, kas patiešām ir svarīgi un uzmanības vērts, tā vietā pievērsties nenozīmīgajam?

Jēzus atbilde

Šāda bija gaisotne, kurā kalpoja Jēzus: sabata ievērošanā tika prasīts neiespējamais, sagraujot sabata sākotnējo nolūku. Tai bija jābūt atpūtas dienai no visiem darbiem, Dieva pielūgsmes dienai un sadraudzības dienai starp ticīgajiem tādos veidos, kā tas nav iespējams darba nedēļas laikā. Dienai, kurā bērni zina, ka vecāki viņiem būs pieejamāki nekā citā laikā. Dienai, kad īpaši priecāties par to, ko mūsu Radītājs un Pestītājs ir izdarījis mūsu labā.

Izlasi Mat. 12:3–8, lai redzētu, kā Jēzus reaģē uz farizeju smago jūgu. Izlasi arī 1. Sam. 21:1–6. Kāds šeit ir Jēzus domu gājiens? _____

Jēzus viņiem šeit pateica to, ko vēlāk izteica daudz stingrāk (sk. Mat. 23:23, 24), un tas ir, ka viņiem ir jāpievēršas tam, kas patiešām ir svarīgi. Jēzus pārstāsta pazīstamu stāstu par bēgošo Dāvidu, kas paņēma maizi no svētnīcas, kas bija atļauts tikai priesteriem. Šajā situācijā Dāvida un viņa biedru izsalkums bija svarīgāks nekā svētnīcas rituāls, kas bija domāts citam nolūkam. Tāpat arī Jēzus sekotāju izsalkums ir svarīgāks par sabata vadlīnijām (pļaušanu), kas paredzētas citam nolūkam.

Jēzus arī atsaucas uz priesteru darbu templī sabata dienā. Sabatā bija atļauts kalpošanas darbs. Tāpat sabatā bija atļauts Jēzus pavadoņu darbs, jo Jēzus un Viņa darbs bija lielāks par templi.

Nekas, ko Jēzus teica šeit vai citur par sabata ievērošanu, nekādā ziņā nemazināja dievišķo pavēli, ka mums tas ir jāievēro. Viņš mēģināja viņus atbrīvot, taču nevis no sabata, bet gan no bezjēdzīgiem noteikumiem, kas paslēpa sabata patieso jēgu – un tā ir dusa, kas mums ir Kristū kā mūsu Radītājā un Pestītājā.

"Kristus dienās sabats bija kļuvis tik sabojāts, ka tā ievērošana atspoguļoja nevis mīlošā Debesu Tēva raksturu, bet gan savtīgā un untumainā cilvēka raksturu." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 284. lpp.) Paskaties uz savu rīcību un pajautā sev, ko tu varētu darīt, lai pārliecinātos, ka tā atspoguļo mūsu mīlošā Debesu Tēva raksturu vairāk nekā savtīgo un untumaino cilvēka raksturu!

Dziedināšana sabbatā

Ir ļoti interesanti lasīt evaņģēlijus un vērot, kā autori raksta par starpgadījumiem sabbatā starp Jēzu un reliģiskajiem vadītājiem. Kāpēc visi četri evaņģēliju autori iekļauj daudzos ziņojumus par cīņu, kāda Jēzum bija ar vadītājiem par sabata ievērošanu, ja jau sabats ir atcelts? Jautājums izceļas vēl vairāk, ja mēs atceramies, ka evaņģēliji ir sarakstīti daudzus gadus pēc Jēzus kalpošanas. Lai gan zinātnieki nav vienoti par precīzu laiku, lielākā daļa uzskata, ka evaņģēliji ir sarakstīti vismaz 20 līdz 30 gadus pēc Jēzus nāves. Tādējādi, ja septītās dienas sabats ir aizvietots ar svētdienu (vispārējs arguments), šī izmaiņa noteikti neslēpjas aiz kāda inspirēta ziņojuma no Jēzus dzīves. Līdz ar to mums ir spēcīgi pierādījumi, ka septītās dienas sabats nav atcelts, izmainīts vai pārlūkts, vismaz noteikti ne ar Jēzus priekšzīmi vai pavēli, kas būtu uzrakstīta četros evaņģēlijos. Tieši pretēji – ja mēs respektējam Jēzus pavēles un priekšzīmi, evaņģēliji parāda, ka septītās dienas sabats vēl arvien ir spēkā.

Izlasī Mat. 12:9–14. Kas šeit ir galvenais strīda jautājums un kāpēc tas ir vēl viens iemesls strīdam? _____

“Kādā citā sabbatā Jēzus, iegājis sinagogā, ieraudzīja cilvēku ar nokaltušu roku. Farizeji Viņu uzmanīja, nepacietīgi gaidot, lai redzētu, kā Viņš izturēsies. Pestītājs zināja, ka pēc dziedināšanas Viņu noteikti uzskatīs par sabata pārkāpēju, bet Viņš nevilcinājās sagraut tradicionālo priekšrakstu mūri, kas ierobežoja sabatu. [...] Jūdu vidū tas bija vispāratzīts princips, ka neizmantot izdevību darīt labu ir tas pats, kas darīt ļaunu; dzīvību neizglābt nozīmēja to atņemt. Tā Jēzus stājās rakstu mācītājiem pretī ar viņu pašu ieročiem.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 286. lpp.)

Atkal, tāpat kā iepriekšējā sabata starpgadījumā, Jēzus gribēja norādīt ļaudīm uz augstāku nolūku ticības dzīvei. Šie vīri labprātāk atstātu slimo sāpēs un ciešanās, nevis pārkāptu kādu no pašu radītajiem noteikumiem attiecībā uz sabatu, kas bija kļuvis tik pretrunīgi, ka – lai gan viņi bija gatavi izvilkt vērsi no bedres – viņi nebija gatavi atbrīvot līdzciltvēku no ciešanās.

Cik uzmanīgiem mums ir jābūt, pārliecinoties, ka mūsu ticības ieradumi nestājas ceļā mūsu ticības izdzīvošanai tādā veidā, uz ko Dievs mūs ir aicinājis!

Sabata ievērošana

No evaņģēliju ziņojumiem mums vajadzētu būt skaidram, ka Jēzus nepārkāpa sabatu. Drīzāk Viņš atjaunoja sabatu, atbrīvojot to no apgrūtinotajām nastām, ko ļaudis tam bija uzkrāvuši. Simtiem gadu vēlāk kristieši vēl joprojām atpūšas un pielūdz Dievu sabatā. 5. gs. vēsturnieks Sokrāts Sholastiķis rakstīja: "Gandrīz visas baznīcas pasaulē svin svētās mistērijas (Kunga vakarēdienu) katras nedēļas sabatā, tomēr kristieši Aleksandrijā un Romā, kā vēsta sena tradīcija, atsakās to darīt." (Ecclesiastical History, book 5, p. 289) Nav šaubu, lai arī kāds būtu iemesls tam, ka visi šie starpgadījumi ir uzrakstīti evaņģēlijos, tā mērķis noteikti nebija parādīt, ka sabats nav svarīgs.

Izlasi vēlreiz Mat. 12:12 un pievērs uzmanību frāzei: "Tādēļ ir atļauts sabatā labu darīt." Ko tas nozīmē – ne tikai tiešajā kontekstā, kurā Jēzus runāja, bet plašākā kontekstā, ko vajadzētu ietvert sabata ievērošanai? _____

Lai gan jūdu likums atļāva sniegt medicīnisko palīdzību sabatā cilvēkam, kura dzīvība atradās briesmās, Jēzus šo domu vēl paturpināja. Dziedināšanas, varbūt pat tādas, ko varētu izdarīt kādā citā dienā, sabatā ir atļautas. Paturot to prātā, paskaties, ko Jēzus vēlāk Mateja evaņģēlijā teica: "Tādēļ ikviens rakstu mācītājs, kas mācīts Debesu valstības lietās, ir līdzīgs tādām nama saimniekam, kas dod no savas dārgumu krātuves gan jauno, gan veco." (Mat. 13:52) Nav šaubu, Jēzus skaidri parādīja arī jaunus dārgumus.

Izlasī Jes. 58:7–13. Kā tas, kas šeit ir pateikts, palīdz atspoguļot, ko nozīmē patiesi sekot Kungam un izdzīvot likuma principus, ieskaitot sabatu? Kā mēs saprotam frāzi "plaisu aizmūrētāji", īpaši triju eņģeļu vēsts kontekstā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kāds ir teicis: "Ar vai bez reliģijas labi cilvēki var darīt labas lietas un jauni cilvēki var darīt jaunas lietas. Bet, lai labi cilvēki darītu jaunas lietas, ir vajadzīga reliģija." Pirms četriem gadsimtiem franču mistiķis un zinātnieks Blēzs Paskāls izteica slaveno brīdinājumu, ka "cilvēks nekad nedara jaunu tik pilnīgi un priecīgi kā tad, ja viņš to dara reliģiskās pārliecības vadīts". Lai gan tas ir pārspīlēti, šajos izteikumos diemžēl ir daļa patiesības. Šo patiesību var redzēt nedēļas tēmas kontekstā, attiecībā uz farizejiem un sabatu. "Kad Jēzus farizejiem jautāja, "vai ir brīvs sabatā labu darīt vai jaunu darīt, dzīvību glābt vai maitāt," Viņš tiem atgādināja viņu pašu jaunos nodomus. Nežēlīgā inenaidā tie tīkoja pēc Kristus dzīvības, kamēr Viņš tajā pašā laikā glāba citus un nodrošināja laimi daudziem cilvēkiem. Vai tad sabata dienā bija labāk nonāvēt, kā tie plānoja, vai arī dziedināt, tā kā darīja Jēzus? Vai Dieva svētajā dienā auklēt sirdi slepkavību būtu taisnīgāk nekā atklāt dievišķo mīlestību, kas izpaužas žēlsirdības darbos?" (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 287. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko Jēzus domāja, sakot "gribu žēlastību, ne upuri" (Mat. 12:7)? Formulējot savu atbildi, pārdomā arī šos pantus: Mat. 9:10–13, Hoz. 6:6 un Jes. 1:11–17.

---

2. Kāpēc, ņemot vērā spēcīgos pierādījumus, kādi mums ir Rakstos, tu domā, ka tik daudzi kristieši, pat daudzi ļoti uzticīgi cilvēki, kas mīl Jēzu, ir tik nelokāmi sabata atmešanā? Ko mēs varētu darīt vēl bez pierādījumiem Bībelē, lai varbūt padarītu šos cilvēkus atvērtākus pret sabata patiesību?

---

3. Kā tu ievēro sabatu? Ko tu varētu darīt, lai iegūtu dziļāku un bagātīgāku pieredzi no sabata ievērošanas?

---

4. Jēzus teica, ka "mans jūgs ir patīkams un mana nasta viegla". Jautā sev: kā tu vari palīdzēt mazināt nastas un atbrīvot jūgus tiem, kas ir ap tevi?

JŪDU UN PAGĀNU KUNGS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 14:1-21, 2. Moz. 3:14, Mat. 14:22-33, Jes. 29:13, Mat. 15:1-20, Mat. 15:21-28.

ATMIŅAS PANTS:

“Es esmu Kungs, es tevi taisnībā saucu, es tevi tveru pie rokas, sargu tevi un ieceļu tevi par derību tautai, par gaismu visām tautām!” (Jes. 42:6)

Mat. 15:24 Jēzus skaidri pasaka: “Es neesmu sūtīts ne pie viena cita kā vienīgi pie Israēla nama pazudušajām avīm.” Nav šaubu, Kristus kalpošana, esot miesā, bija vērsta galvenokārt uz Israēla tautu.

Bet, kā parāda visa Bībele, Israēls nebija vienīgie ļaudis, par ko Dievs rūpējās. Iemesls, kāpēc Dievs izvēlējās Israēlu, bija tas, ka Viņš varēja svētīt visus ļaudis virs zemes. “Tā saka Dievs Kungs, kas radījis debesis un tās izpletis, kas izplājis zemi un to, kas tur dīgst, kas dod dvašu ļaudīm uz tās un garu tiem, kas staigā pa to! “Es esmu Kungs, es tevi taisnībā saucu, es tevi tveru pie rokas, sargu tevi un ieceļu tevi par derību tautai, par gaismu visām tautām! Lai atdarītu acis akliem, lai no spaidiem izvestu ieslodzītos, kas tumsā mīt!” (Jes. 42:5-7)

Caur Israēlu vai, konkrētāk, ar Mesijas starpniecību, kas celsies no Israēla, Dievs aizsniegs visu pasauli. Šajā nedēļā mēs mazliet vairāk aplūkosim, kā Kungs aizsniedza visus, kam nepieciešama glābšana.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. maijā.

Izsalkušo pabarošana

Viens no zināmākajiem Jēzus darbiem ir piecu tūkstošu pabarošana "bez sievietēm un bērniem" (Mat. 14:21). Tomēr tāpat kā visam citam Jaunajā Derībā šim stāstam ir konteksts, kas palīdz mums vēl dziļāk saprast, ko Jēzus darīja.

Izlasi Mat. 14:1–21. Kas notika tieši pirms brīnumpilnās ēdināšanas, un kāda loma šim notikumam varētu būt tajā, kas notika tālāk? _____

Iedomājies sevi mācekļu vietā tajā laikā. Jānim Kristītājam, par kuru ir skaidrs, ka viņš bija Dieva vīrs, tikko bija nocirsta galva. Viņi to zināja, jo bija tie, kas šo ziņu pastāstīja Jēzum. Lai gan Svētajos Rakstos nav nekādu norāžu, tas noteikti viņiem atņēma drosmi un pārbaudīja viņu ticību. Tomēr pēc tā, ko Jēzus izdarīja pēc tam, viņu ticība noteikti tika stiprināta, īpaši pēc tādas leļupslīdes.

Tomēr šim stāstam ir daudz dziļāka nozīme, neskatoties uz to, kā tas vairoja mācekļu ticību. Jēzus rīcība, pabarojot jūdu tautu, ikvienam atgādināja par mannu, ko Dievs nodrošināja israēliešiem tuksnesī. "Jūdaismā bija izveidojies uzskats, ka Mesija nāks Pashā svētkos un ka tad arī manna atkal sāks krist. [...] Tāpēc, kad Jēzus pabaroja piecus tūkstošus tieši pirms Pashā svētkiem, nevajadzētu būt pārsteigumam, ka pūlis sāka prātot, vai Viņš gadījumā nav Mesija un vai Viņš negrasās izdarīt vēl lielāku brīnumu – barot visus nepārtraukti, atjaunojot mannu." (Jon Paulien, John: The Abundant Life Bible Amplifier (Boise: Pacific Press Publishing Association, 1995) pp. 139, 140)

Šis bija tieši tāds Mesija, kādu ļaudis gribēja: Mesija, kas apmierinās viņu fiziskās vajadzības. Šajā brīdī pūlis ir gatavs celt Jēzu par ķēniņu, un Viņa atteikšanās sagādātu viņiem lielu vilšanos. Viņiem bija savas ilgas, un, ja tās netiks apmierinātas, daudzi novērsīsies no Jēzus, pat ja Viņš izdarītu daudz vairāk par viņu laicīgajām un aprobežotajām ilgām.

Kā tavas ilgas, ko tu sagaidi no Dieva, var būt pārāk šauras? _____

Visas radības Kungs

Pēc brīnumainās pabarošanas Jēzus pavēlēja Saviem mācekļiem kāpt laivā (Mat. 14:22). Viņš gribēja, lai viņi atpūšas no nogurdinošās un nopiedošās vides. Labs skolotājs pasargās savus mācekļus no tā, ar ko viņi vēl nav gatavi tikt galā. "Pasaucis Savus mācekļus," raksta E. Vaita, "Jēzus lūdz viņus kāpt laivā un nekavējoties atgriezties Kapernaumā, ļaujot Viņam atlaist ļaudis. [..] Tie protestēja pret šādu rīkojumu, bet tad Jēzus to atkārtoja ar vēl lielāku autoritāti, kādu Viņš nekad pret tiem nebija lietojis. Mācekļi saprata, ka tālāka pretošanās no viņu puses būtu veltīga, un klusēdami tie devās uz ezeru." ("Laikmetu ilgas" 378. lpp.)

Izlasi Mat. 14:23–33. Ko šie panti atklāj par to, kas bija Jēzus un kāds bija glābšanas raksturs? _____

Viņu acis atveras, kad šausmu pārņemtie mācekļi brīnās, kas ir tas, kas nāk pie viņiem pa ūdens virsu. Jēzus viņiem saka: "Esiet droši, Es tas esmu, nebīstieties!" (27. p.) Frāze "es tas esmu" ir vēl viens tulkojums grieķu frāzei "ego eimi", kas nozīmē "es esmu". Tas ir paša Dieva vārds. (Sk. arī 2. Moz. 3:14.)

Rakstos laiku pa laikam Kungs atklājas kā visas dabas valdnieks. Piemēram, 104. psalms skaidri parāda, ka Dievs ir ne tikai Radītājs, bet arī Uzturētājs, un ka Viņa spēkā pasaule turpina pastāvēt un dabas likumi darboties. Šeit nav nekā, kas līdzinātos kādai deisma dievietei, kas rada pasauli un tad pamet to vienu. Gan jūdi, gan pagāni ir parādā par savu pastāvīgo eksistenci tā paša uzturošā Kunga spēkam, kas apklusināja jūru. (Sk. arī Ebr. 1:3.)

Pētera saucienam: "Kungs, glāb mani!" (Mat. 14:30) vajadzētu atbalsoties mūsos, jo, ja Kungs Jēzus mūs neglābj, kurš tad? Pētera bezpalīdzība šajā situācijā atspoguļo mūsu situāciju, piedzīvojot to, ko mūsu priekšā noliek mūsu kritusi pasaule.

Padomā par to, cik bezpalīdzīgs tu patiesībā esi, būdams atkarīgs no žēlastības spēkiem, kas ir tik daudz lielāki par tevi, ka tu tos nevari kontrolēt. Kā šai realitātei vajadzētu palīdzēt stiprināt mūsu atkarību no Jēzus? _____

Liekuļu sirdis

“Tad Kungs teica: ‘Tādēļ ka šī tauta man tuvojas tikai ar muti un godā mani tikai ar lūpām, bet sirds tiem tālu no manis, un manis bijāšana tiem tikai samācīts cilvēku bauslis.’” (Jes. 29:13) Lai gan šeit Kungs uzrunāja seno Israēlu, kāda vēsts šeit ir mūsdienu draudzei? Kādi ir divi galvenie jautājumi, par ko Kungs viņus brīdina, un kā mēs varam būt droši, ka nedarām to pašu?

Daudzus gadsimtus pēc tam, kad Jesaja rakstīja šos vārdus, Jēzus citē tos strīdā ar reliģiskajiem vadītājiem.

Izlasi Mat. 15:1-20. Kāds specifisks jautājums šeit ir aizskarts, un kā Jēzus to izsaka? _____

Kādā brīdī pēc tam, kad Viņš atgriežas Kapernaumā, Jēzus nonāk strīdā ar jūdu skolotājiem par to, kas cilvēku padara nešķīstu. Rakstu mācītāji bija pievienojuši likumam visu veidu noteikumus par ārēju nešķīstību. Piemēram, ka ir jāmazgā rokas noteiktā veidā. Bet Jēzus mācekļi netika apgrūtināti ar šo noteikumu, un, kad rakstu mācītāji un farizeji no Jeruzālemes uz to norādīja, Jēzus izteica Savu atbildi.

Īsāk sakot, Jēzus stingri nosoda to, kas tik viegli var kļūt par slazdu ikvienam, – liekulību. Kurš gan reiz nav bijis vainīgs tajā, nosodot kādu (vai nu ar vārdiem, vai savā sirdī), lai gan pats varbūt dara tieši to pašu vai kaut ko vēl sliktāku? Ja mēs neesam uzmanīgi, mums visiem ir tieksme saskatīt kļūdas citos, bet būt akliek attiecībā uz saviem trūkumiem. Tādējādi būt liekulīgiem mums ir dabiski.

Mēs visi ienīstam liekulību. Vienmēr ir tik viegli pamanīt citos liekulību. Kā mēs varam pārlicināties, ka mūsu spēja redzēt citos liekulību nav mūsu pašu liekulības parāde? _____

Drupatas no galda

Pēc tam, kad Jēzus savus tautiešus bija pabarojis, dziedinājis un sludinājis tiem, Viņš pieņēma dramatisku lēmumu. Viņš pameta šo jūdu apgabalu un iegāja atstumtas pagānu tautas reģionā.

Izlasi Mat. 15:21–28. Kā mums šis stāsts ir jāsaprot? _____

Daudzējādos veidos šis nav stāsts, ko ir viegli lasīt, jo mēs nedzirdam balss toņus un sejas izteiksmes. Sākumā šķiet, ka Jēzus ignorē šo sievieti, un, kad Viņš runā ar viņu, Viņa vārdi izklausās ļoti skarbi: "Nav labi bērniem domāto maizi nomest sunīšiem." (Mat. 15:26)

Kā būtu, ja mēs pamēģinātu šo metodi? Kāds palūgtu tev, vai var dabūt kādu no taviem čipsiem, bet tu atbildētu: "Nav labi manus čipsus izbarot sunīšiem." Tā nu nebūtu gluži metode draugu iegūšanai, vai ne? Tomēr šeit ir dažas lietas, ko pārdomāt. Pirmkārt, tā ir taisnība, ka šajā laikā jūdi uzskatīja pagānus par suņiem, radot priekšstatu par noplukušiem suņiem, kas skrien pa ielām. Bet Jēzus šeit izmanto mīlīgāku grieķu vārdu "sunītis" (vai "kucēns"), kas iztēlē vairāk saistās ar mājas suņiem, kas dzīvo istabā un ēd no galda.

Otrkārt, šī kānaāniete nosauc Jēzu par "Dāvida Dēlu". Tas parāda, ka viņa labi pārzina Jēzus jūdaismu. Jēzus kā labs skolotājs sarunājas ar viņu un varbūt viņu pārbauda. Kreigs Kīners raksta: "Varbūt viņš grib, lai viņa saprot Viņa patieso misiju un identitāti, lai viņa neizturētos pret Viņu kā pret vienu no daudziem ceļojošajiem burvjiem, pie kā pagāni reizēm griezās, lai izdzītu jaunos garus. Tomēr viņš noteikti aicina viņu atzīt Israēla prioritāro lomu dievišķajā plānā, kas viņai ietvēra piekrišanu viņas atkarīgajam statusam. [...] Mēs varam salīdzināt Elišas prasību, lai Naamans mazgājas Jordānas upē, neskatoties uz to, ka viņš deva priekšroku aramiešu upēm Abanai un Farfarai ..., kas galu galā noveda pie tā, ka Naamans atzina Israēla Dievu un zemi (2. Ķēn. 5:17, 18)." (The Gospel of Matthew: A Socio-Rhetorical Commentary, p. 417) Visbeidzot, šī sieviete visdrīzāk bija augstas kārtas grieķiete, kas "pēc ieraduma bija atņēmusi maizi, kas piederēja izputinātajiem jūdiem, kas bija apmetušies Tiras apgabalā. .. Tagad .. Jēzus apgriež otrādi spēku attiecību, jo 'maize', ko Jēzus piedāvā, pieder pirmkārt Israēlam. Šim 'grieķim' ir jālūdz palīdzība no ceļojoša jūda." (*Turpat.*)

Šī nav viegli saprotama Rakstu vieta, bet mums ir jāuzticas Jēzum. Sarunā ar šo sievieti Jēzus viņu pagodina – tieši tāpat kā gadījumā ar sievieti pie akas. Viņa aiziet no šīs vietas ar izdziedinātu meitu un iedegtu ticību Dāvida Dēlam.

Pagānu kungs

Izlasi Mat. 15:29–39 un salīdzini to ar Mat. 14:13–21. Kas līdzīgs un atšķirīgs abos stāstos? _____

Daudzi nezina, ka evaņģēlijos ir uzrakstīti divi paēdināšanas gadījumi: pirmais jūdu, otrais – pagānu. Abos gadījumos Jēzus parādīja “līdzjūtību” pret tautu.

Pārsteidzoša ir šī aina, kur tūkstošiem pagānu nāk pie jaunā skolotāja, lai Viņš tos mācītu, mīlētu un pabarotu. Atskatoties atpakaļ un saprotot evaņģēlija universālumu (galu galā lielākā daļa cilvēku, kas to tagad lasa, nav jūdi), mēs šodien varam viegli palaist garām, cik neticams un negaidīts kaut kas tāds varēja likties tautai, gan jūdiem, gan pagāniem. Nav šaubu, Jēzus noteikti izveda ikvienu ārpus viņu komforta zonas.

Tomēr Dieva plāns vienmēr ir bijis vilkt visus cilvēkus pie Sevis. Pārsteidzošs pants ebreju Rakstos apliecina šo patiesību: “Vai ne kā Kūšas dēli jūs man esat, Israēla dēli? .. “Vai ne Israēlu es izvedu no Ēģiptes zemes un filistiešus no Kaftoras, un aramiešus no Kīras?” (Am. 9:7)

Ko Dievs šeit pasaka? Ka Viņš ir ieinteresēts ne tikai Israēla, bet ikviena cilvēka dzīvē? Viņš ir ieinteresēts filistiešos? Rūpīga Vecās Derības lasīšana atklāj šo patiesību atkal un atkal, pat ja tā ir kļuvusi gadsimtu gaitā tik neskaidra, ka laikā, kad veidojās Jaunās Derības draudze, daudziem agrīnajiem kristiešiem bija jāmācās šī Bībeles pamatpatiesība no jauna.

Izlasi Rom. 4:1–12. Kādos veidos evaņģēlijs un tā universālums ir ietverts šajos pantos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kāds kristietis augstskolā uzrunāja studentus par Dieva eksistenci. Pēc tam, kad viņš bija izteicis visus parastos argumentus, viņš mainīja pieeju un teica: "Es biju tādā vecumā kā lielākā daļa no jums un neticēju Dievam. Ja kāds gribēja mani pārliecināt, ka varbūt Dievs eksistē, es vienmēr šo uzskatu izmetu ārā no sava prāta. Kāpēc? Jo kaut kas mani teica, ka, ja Dievs patiešām eksistē, tad – ņemot vērā, kā es dzīvoju, – es esmu lielās nepatikšanās." Gaisotne acumirkļi mainījās. Desmitiem sirdsapziņu vienlaikus sāka sacelties pašas pret sevi. Likās gandrīz, ka temperatūra telpā paaugstinājās no berzes, kas radusies pēkšņi aiz visām šīm nemierpilnajām sejām. Viņš noteikti aizskāra sāpīgo vietu. Šie studenti, kas nebija kristieši un līdz ar to, iespējams, daudz neraizējās par desmit baušļiem, tik un tā izjuta, ka ar viņu dzīvi morālā ziņā nebija viss kārtībā un, ja būtu Dievs, viņi saņemtu daudzas atbildes. Tomēr mums kā kristiešiem, kam vajadzētu būt ļoti saskaņotiem ar Dieva morālajiem standartiem, nav jājūtas neērti, saduroties ar morāles Dieva realitāti, un par to jāpateicas evaņģēlija apsolījumam. Vienalga, vai esam jūdi vai pagāni, saduroties ar savu grēcīgumu, mēs varam patverties Kristus taisnībā, ko Kristus mums piedāvā ticībā, "neatkarīgi no bauslības darbiem". (Rom. 3:28) Kad mēs skaudri apzināmies savu grēku, mēs varam pieprasīt apsolījumu, ka "tiem, kas Kristū Jēzū, vairs nav pazudināšanas" (Rom. 8:1). Jūdi, pagāni – tam nav nozīmes. "Visi ir aicināti nākt pie Viņa un dzīvot, neskatoties uz vecumu, stāvokli, tautību vai reliģiskajām privilēģijām." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 403. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Mat. 16:1–12. Kā tu domā, ko nozīmē Jēzus vārdi: "Pielūkojiet un sargieties no farizeju un saduķeju rauga." (6. p.) Vispirms mācekļi domāja, ka Jēzus runā burtiski par raugu. Pashā svētku laikā jūdi centās atbrīvoties no rauga, tāpēc viņi domāja, ka Jēzus viņus pamāca nepirkt maizi ar raugu. Bet Jēzum prātā bija kaut kas daudz dziļāks. Kas tas ir?

2. Kristus mīlestībai pret visiem cilvēkiem vajadzētu būt vēstij, kas izstaro pirmkārt un galvenokārt no kristietības. Galu galā mēs esam arī grēcinieki, kas cīnās. Nevienam no mums nav nekādas cerības bez Jēzus Kristus. Diemžēl vēsts, ko mēs nododam, reizēm var izlikties kā tiesas, augstprātības un pārākuma vēsts. Sekojot Jēzus vadībai, kā mēs kā draudze varam labāk parādīt līdzjūtību pret visiem cilvēkiem?

PĒTERIS UN KLINTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal. 4:4, Ebr. 7:26, Mat. 16:13–20, Ef. 2:20, Mat. 16:21–27, 17:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš tiem jautāja: ‘Bet ko jūs sakāt – kas es esmu?’” (Mat. 16:15)

«**M**o tā laika Jēzus sāka saviem mācekļiem atklāti teikt, ka viņam būs jāiet uz Jeruzālemi un būs daudz jācieš no vecajiem, virspriesteriem un rakstu mācītājiem un ka viņam jātiek nonāvētam un pēc trim dienām augšāmceltam.” (Mat. 16:21)

Jaunā Derība pasaka skaidri: Jēzum ir jāmirst. Krusta ēnai pavīdot, Jēzus lūdza: “Tagad mana dvēsele ir satraukta. Ko lai es saku? Tēvs, glāb mani no šīs stundas? Šīs stundas dēļ taču es esmu nācis.” (Jāņa 12:27) Tāds bija dievišķais plāns, kas bija radies Dieva prātā, pat “pirms mūžīgiem laikiem” (Tit. 1:2, sk. arī 2. Tim. 1:9).

Tāpēc Jēzus vienkārši nepateica, ka Viņš daudz cietīs, tiks nogalināts un augšāmcelts trešajā dienā, bet ka Viņam tas viss ir noteikti jāpiedzīvo. Ņemot vērā Dieva dabu, likuma svētumu un brīvās gribas realitāti, Viņa nāve bija vienīgais ceļš, kā cilvēci varēja izglābt no pārkāpuma soda.

Šajā nedēļā mēs pētīsim vairāk Jēzus stāstu, bet pievērsīsimies arī Pēterim un tam, kā Pēteris atsaucās Jēzus kalpošanai, Viņam dodoties pretī nāvei, kas bija iecerēta jau “pirms mūžīgiem laikiem”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. maijā.

“Tu esi Kristus”

Iedomājies, kā tas bija Pēterim, kas bija bijis kopā ar Jēzu gandrīz no paša sākuma. Kas notika viņa prātā, esot lieciniekam vienam neticamam notikumam pēc otra – dziedināšanām, dēmonu izdzīšanām, pūļu pabarošanām, pārsteidzošām mācībām, valdīšanas pār dabu, mirušo uzmodināšanām un staigāšanas kopā ar Jēzu pa ūdens virsu? Kādi jautājumi (piemēram, kāpēc Viņš ļāva Jānim Kristītājam piedzīvot kaunpilnu nāvi) noteikti plosījās viņā ik dienas, redzot to, ko neviens visā vēsturē nekad nebija redzējis? Galu galā, Jēzus bija cilvēka miesā un dzīvoja un kalpoja cilvēcei miesā (Gal. 4:4, Ebr. 7:26, Jes. 9:6, Lūk. 2:10, 11). Tāpēc tos, kas bija ap Viņu, kas dzīvoja kopā ar Viņu un kas bija Viņa mācekļi, piedzīvoja daudzus unikālus brīžus.

Izlasi Mat. 16:13–17. Kādu jautājumu Jēzus uzdeva Saviem mācekļiem, un kāda ir nozīme tam, ka Pēteris ir vienīgais, kas atbildēja? Un kāpēc viņa atbilde ir tik centrāla? _____

Pētera paziņojums, ka Jēzus ir “Kristus, dzīvā Dieva Dēls” (16.p.), ir viena no visas Bībeles kulminācijām. Pēteris nosauc Viņu par “Kristu”, Svaidīto, un ar šo atzīšanu viņš pasaka, ka Jēzus ir Mesija, kam bija jānāk piepildīt Ābrahāmam un tam Israēlam dotos derības apsolījumus (sk. Gal. 3:16).

Pēteris arī pasludināja Jēzu par Kristu Filipa Cēzarejas reģionā. Šī bija pagānu zeme. Pirms tam Pēteris bija vērojis Jēzu rūpējamies ne tikai par jūdiem, bet arī par pagāniem. Ar Svētā Gara palīdzību Pēteris atzina, ka Jēzus ir kaut kas vairāk nekā tikai jūdu praviets, kā bija ierosinājuši citi. Viņa kalpošana sniedzās daudz tālāk nekā Jāņa Kristītāja, Elijas vai Jeremijas kalpošana. Patiesām, tai bija jāietver visa cilvēce: tāpēc Jēzus nosauc Sevi par “Cilvēka Dēlu”, parādot, ka Viņš sevi identificē ar visiem cilvēkiem. Kā Bībele vēlāk parāda, Pēterim vēl joprojām ir daudz ko mācīties par Jēzu un par visa tā pilnību un universālumu, ko Viņš bija atnācis izdarīt.

Kas ir tas, ko Jēzus ir izdarījis tavā dzīvē, par ko tu varētu liecināt citiem? Kāpēc vienmēr ir labi to atcerēties un līdzdalīt citiem? _____

“Uz šīs klints”

Uzreiz pēc tam, kad Pēteris bija drosmīgi apliecinājis ticību Jēzum kā “Kristum, dzīvā Dieva Dēlam”, Jēzus kaut ko atbild Pēterim.

Izlasi Mat. 16:17–20. Ko Jēzus teica Pēterim, un kā saprast, ko Viņš ar to domāja? _____

Frāze “uz šīs klints” ir bijusi strīdīga kristietībā. Katoļi skaidro, ka “klints” nozīmē pašu Pēteri, apgalvojot, ka Pēteris bija pirmais pāvests. Protestanti savukārt (un tam ir pamatots iemesls) atmet šo skaidrojumu.

Bībeles pierādījumi skaidri nosveras par labu uzskatam, ka Klints ir pats Kristus, nevis Pēteris.

Pirmkārt, dažās vietās Pēteris attiecina “klinti” uz Jēzu, nevis uz sevi (sk. Ap.d. 4:8–12, 1. Pēt. 2:4–8).

Otrkārt, visā Bībelē Dievs un Kristus ir nosaukts par klinti; turpretī cilvēki tiek uzskatīti par vājiem un neuzticamiem. “Jo Viņš zina, kā mēs darināti, Viņš atceras, ka mēs vien pišļi!” (Ps. 103:14) “Nepaļaujieties uz augstmaņiem, uz cilvēku dēliem – pie viņiem nav glābiņa.” (Ps. 146:3) Kā Jānis rakstīja par Jēzu: “Jo viņam arī nevajadzēja, lai kāds liecinātu par cilvēku, viņš pats zināja, kas ir cilvēkā.” (Jāņa 2:25) Un Viņš arī zināja, kas bija Pēterī (Mat. 26:34).

Ko šie panti stāsta mums par to, kas patiešām ir Klints un uz ko ir celta draudze? (1. Kor. 10:4, Mat. 7:24, 25; Ef. 2:20) _____

“Cik nespēcīga vēl izskatījās draudze, kad Kristus runāja šos vārdus! Tur bija tikai saujiņa ticīgo, pret kuriem tiks vērsti visi ļauno garu un ļauno cilvēku spēki; taču Kristus sekotājiem nebija jābaidās. Viņus, kas bija dibināti uz stiprās Klints, neviens nespēja iznīcināt.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 413. lpp.)

Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze attiecībā uz cilvēku vājumu un iespēju krist? Kā tu vari izmantot šos piedzīvojumus, lai paļautos tikai uz Klinti? _____

Pēteris kā sātans

Izlasi Mat. 16:21–23. Kāpēc Jēzus pēkšņi ir tik bargs pret Pēteri? _____

Pētera problēma nebija tas, ka viņš censtos Jēzu aizstāvēt. Viņš gribēja Jēzu vadīt. Viņš vairs nesekoja Jēzum. Viņš teica, lai Jēzus seko viņam.

Jēzus teica: "Atkāpies no Manis, sātan!" (23. p.) Jo Pēteris, tāpat kā tuksnesī pats sātans, bija kļuvis par draudu Kristus misijai.

Marka 8:33 atzīmē, ka šis izmaiņas laikā Jēzus pagriezās pret mācekļiem un paskatījās uz viņiem. Viņš bija nācis viņus glābt. Viņš neļaus sevi vēl kārdināt, un noteikti ne Savam māceklim, lai arī cik labi nodomi tam bija.

Sīmanis Pēteris bija piedzīvojis izaugsmi, un viņš vēl joprojām centās visu kontrolēt, ieskaitot Jēzu. Šajā ziņā Pēteris neatšķīrās no cita mācekļa – no Jūdā, kas centās vadīt Jēzu un īstenot pats savus plānus, lai padarītu Mesiju par tādu, kādam, pēc viņa domām, Viņam bija jābūt. Bet atšķirībā no Jūdā Pēteris to dziļi nožēloja un bija labprātīgs pakļauties audzināšanai un saņemt piedošanu.

Izlasi Mat. 16:24–27. Ko Jēzus domāja, sakot: "Jo, kas grib glābt savu dzīvību, to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs manis dēļ, tas to atradīs" (25. p.)?

Mēs dzīvojam kultūrā, kas aicina mūs sekot saviem sapņiem, upurēt visu tā labā, ko mēs gribam. Bet Jēzus aicina mūs uz pretējo. Viņš aicina mūs atstāt savus sapņus un uzticēt tos Viņam. Pēteris un mācekļi pamazām mācījās, kas ir patiesa ticība. Patiesa ticība nav saviļņojošs piedzīvojums, kurā tu dzenies pēc tā, ko visvairāk vēlies. Patiesa ticība ir sājpu pilns piedzīvojums, kurā tu atsakies no tā, ko visvairāk vēlies. Kad tu atstāj savus sapņus, tu "zaudē savu dzīvību". Un vienlaikus tu to atrodi.

Kādas dažas lietas tev ir jāzaudē, lai sekotu Jēzum? Varbūt kaut kādā brīdī tās ir likušās tik svarīgas, bet kādas tās izskatās tagad, atskatoties atpakaļ? _____

Neliels iedrošinājums no Debesīm

Izlasi Mat. 17:1–9. Kas šeit notika un kāpēc tas bija tik svarīgi gan pašam Jēzum, gan mācekļiem? _____

_____

_____

Jēzus "bija mitis Debesu mīlestībā un sadraudzībā, bet paša radītajā pasaulē dzīvoja kā svešinieks. Tagad Debesis pie Jēzus bija atsūtījušas savus sūtņus, ne eņģeļus, bet cilvēkus, kas kādreiz panesuši ciešanas un bēdas un spēja just līdzī Pestītājam. Viņa zemes dzīves pārbaudījumos Mozus un Elija bija Kristus darbabiedri. Tie dalījās Kristus slāpēs pēc cilvēku pestīšanas. [...] Šie cilvēki, izredzēti pāri visiem ap Debesu troni stāvošajiem eņģeļiem, bija atnākuši runāt ar Jēzu par Viņa gaidāmajām ciešanām un mierināt mūsu Kungu ar Debesu līdzjūtības apliecinājumu. Viņu sarunu temats bija pasaules vienīgā cerība un ikviena cilvēka atpestīšana." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 422., 425. lpp.)

Cik pārsteidzoši, ka Jēzum, Dieva Dēlam, Savā cilvēciskumā bija vajadzīgs mierinājums un iedrošinājums no šiem cilvēkiem, kas paši arī bija iepazinuši ciešanas un mazdūšību. Lūka ziņo, ka viņi runāja ar Viņu "par viņa aiziešanu, kam bija jānotiek Jeruzālemē" (Lūk. 9:31). Ievēro, ka vārdu "jānotiek" var tulkot arī kā "paveikt", "piepildīt", kas ir vēl viens pierādījums, ka Jēzus nāve bija nepieciešama cilvēces glābšanai. Tā kā uz spēles bija likts tik daudz, nav brīnums, ka Debesis redzēja vajadzību un sūtīja iedrošinājumu.

Lai gan viņi jau bija daudz redzējuši un dzirdējuši, Pēteris, Jēkabs un Jānis ieguva vēl vairāk iemeslu ticībai. Balsij, kas nāca no mākoņa, noteikti bija jābūt iedrošinošai, ja jau viņi bija pārvarējuši savas sākotnējās bailes. Cik daudz pasaka arī fakts, ka Jēzus "pienāca tiem klāt un pieskāries teica: 'Celieties un nebaidieties!'" (Mat. 17:7) Pat tad, kad Viņa priekšā stāv visi lielie notikumi, Jēzus mierina un iedrošina Savus mācekļus.

Nav svarīgi, kas tu esi vai cik stipra ir tava ticība un nodošanās, mēs visi reizēm varam izmantot iedrošinājumu. Tas arī nozīmē, ka kādam, ko tu pazīsti, arī var būt vajadzība pēc tā. Vai tu pazīsti kādu, kam tavs iedrošinājums noderētu tieši tagad? _____

_____

Jēzus un tempļa nodoklis

Izlasi Mat. 17:24–27. Kas šeit notiek, un ko tas mums stāsta par Jēzu? _____

Lai gan visiem jūdiem bija jāmaksā tempļa nodoklis, priesteri, levīti un rabīni bija izņēmums. Tāpēc šis jautājums par to, vai Jēzus ir samaksājis tempļa nodokli, bija arī izaicinājums Viņa kalpošanai.

E. Vaita raksta, ka Pēteris šajā gadījumā palaida garām iespēju apliecināt Kristus absolūto autoritāti. "Atbildot nodokļa iekasētājam, ka Jēzus nodokli maksās, viņš īstenībā bija apstiprinājis nepareizo izpratni par Jēzu, ko centās izplatīt priesteri un vadītāji. [...] Ja priesteri un levīti bija atbrīvoti tikai saistību dēļ ar dievnamu, tad jo vairāk Tas, kuram dievnams bija Tēva nams." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 433., 434. lpp.)

Mēs varam daudz mācīties no Jēzus žēlsirdīgās atbildes Pēterim. Tā vietā, lai viņu pazemotu, Jēzus maigi izskaidro viņa kļūdu. Vēl vairāk, Jēzus pielāgojas Pētera uzņemtajam kursam visradošākajā veidā. Tā vietā, lai vienkārši samaksātu nodokli – ar to atzīstot Savu pienākumu to darīt –, Jēzus iegūst nodokli citur: zivs mutē.

Šis brīnums ir neparasts. Šī ir vienīgā reize, kad Jēzus izdara brīnumu, šķiet, Savā labā. Bet tas nebija brīnuma mērķis. Tā vietā brīnums parādīja ikvienam ne tikai Jēzus autoritāti pār templi, bet pār visu radību. Kā mēs no cilvēciskā redzespunkta varam tikai mēģināt saprast, kā Jēzus varēja paveikt šo brīnumu? No visām lietām, ko Pēteris bija redzējis, vai tu vari iedomāties, kam vajadzēja notikt viņa prātā, kad viņš izmet tīklu, noķer pirmo zivi un atrod tās mutē tieši tik lielu summu, cik ir vajadzīgs tempļa nodoklim? (Sk. Jes. 40:13–17.)

Lai gan Jēzum un Viņa mācekļiem nebija jāmaksā tempļa nodoklis, Jēzus tik un tā lika viņiem to darīt, lai izvairītos no nevajadzīga konflikta. Kā mēs varam mācīties izlīdzināt situācijas, īpaši tādas, kurās nav runa par absolūtiem jautājumiem, lai izbēgtu no liekiem strīdiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Stāsts par to, kā Jēzus liek Pēterim izvilkt naudu – tieši tik daudz, cik vajadzīgs, – no pirmās noķertās zivs mutes ir neparasts. Tas ir tik neparasts, ka daži gudrinieki ir mēģinājuši to apgāzt – tas ir tikai kaut kas līdzīgs tautas pasakai, interesants stāstiņš, lai izteiktu domu, nekas vairāk. Protams, tas ir pilnīgi nepiemērots risinājums (patiesībā tas vispār nav risinājums). Protams, pretēji cita veida brīnumiem – piemēram, slimo dziedināšanai, aklo redzes atgriešanai, mirušo uzmodināšanai, izsalkušo pabarošanai – šis ir pavisam cita rakstura. Bībelē ir arī stāsti par peldošu cirvi (2. Ķēn. 6:2–7) un slapju vilnu uz sausas zemes un sausu vilnu uz slapjas zemes (Soģu 6:36–40), tā ka neparasti brīnumi nav Bībelei pavisam sveši. Kāpēc Jēzus vienkārši neiedeva Pēterim naudu un nepateica, lai viņš samaksā, bet paveica kaut ko tik pārsteidzošu, lai atrisinātu salīdzinoši mazu problēmu? Tas nav uzrakstīts. Tomēr, kā bija teikts šīs nedēļas tēmā, tas parāda mums neticamo Dieva spēku, kam nevajadzētu būt mums pārsteigumam. Galu galā mēs redzam šī neticamā spēka pierādījumus visu laiku. Mūsu trauslā eksistence, tāpat kā redzamais kosmos, ir brīnišķīga mūsu Dieva spēka atklāsme. Ja Dievs to varēja radīt, tad konkrēta monēta konkrētas zivs mutē nebija nekas. Lai gan konteksts ir cits, Pāvila teiktais šeit ir vietā: “Kāds Dieva bagātības un gudrības, un atziņas dziļums! Cik neizprotamas ir viņa tiesas un neizdibināmi ir viņa ceļi!” (Rom. 11:33) Ziņojums Mateja evaņģēlijā ir tikai vēl viens pierādījums šai patiesībai.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pētera cīņa pakļaut savu gribu Dievam ir arī mūsu cīņa. Spēcīga metafora tai atrodama Mal. 1. nodaļā, kur Dievs lūdz, lai jūdi pienes kā upuri tikai vislabākos dzīvniekus. “Kad jūs piensat saplosītu, klibu un slimu dzīvnieku kā upuri, vai man tas no jūsu rokas ir jāpieņem?” (Mal. 1:13, NIV) Kāpēc Dievs rūpējas par to, kāda veida upurus mēs Viņam piensam? Tāpēc ka Viņš grib, lai mēs uzticam Viņam to, pie kā lielākā daļa no mums gribam turēties. Kas ir tās lietas tavā dzīvē, pie kurām tu esi pieķēries visvairāk? Kā tu vari atdot šīs lietas Kungam?

2. Pārdomā, kā Jēzus atrisināja situāciju ar tempļa nodokli. Tā vietā, lai saasinātu situāciju, Viņš konfliktu noklusināja. Ko tas māca mums par ikdienas konfliktiem, kādos mēs varam nonākt? Kā tu zini, kad ir laiks runāt un kad – klusēt?

DVĒSELES ELKI

(UN CITAS MĀCĪBAS NO JĒZUS)

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Māc. 9:10; Mat. 18:1-4; Mat. 18:21-35; 19:16-30; Gal. 3:21, 22; Mat. 19:27.

ATMIŅAS PANTS:

“Tajā pašā laikā mācekļi gāja pie Jēzus un vaicāja: ‘Kas tad ir lielākais Debesu valstībā?’” (Mat. 18:1)

Mēs, cilvēki, esam savas vides, savas kultūras produkti. Tas lielā mērā veido mūsu vērtības, ticību un attieksmi. Vienalga, vai tu esi uzaudzis lielpilsētā vai ciematā, kur nav tīra ūdens, kultūra, vide, kurā tu esi uzaudzis, lielā mērā ir izveidojusi tevi par to, kas tu esi. Un, pat ja tu vari pārcelties uz citu vidi, tā, kurā tu esi uzaudzis, atstās savu zīmoņu līdz pat kapa malai.

Diemžēl zināmā mērā vides un kultūras parasti darbojas pret Dieva valstības principiem. Pasaule galu galā ir kritusi pasaule, un tās vērtības, morāle un ieradumi bieži atspoguļo kritušo stāvokli. Ko gan citu tie varētu atspoguļot? Mums to var būt grūti saskatīt, jo mēs esam savas kultūras un vides daļa.

Viens no Dieva darbiem mūsu katra sirdī ir norādīt uz Dieva valstības vērtībām, tikumiem un standartiem. Kā mēs šajā nedēļā redzēsim, šīs vērtības, tikumi un standarti bieži vien lielā mērā atšķiras no tiem, ar kuriem mēs esam piedzimuši un pie kā pieraduši. Mācekļiem bija jāapgūst šīs mācības. Un mums arī.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. maijā!

Pazemības lielums

Kurš gan netiecas pēc lieluma! Tas ir, kurš gan negrib būt izcils un darīt lielas lietas? Šis ilgas ne vienmēr rodas no savtības, no sava "ego" vai no augstprātības. Tas vienkārši var nozīmēt darīt labāko, ko tu vari, cerot, ka tas varētu arī nest citiem svētības. (Sk. arī Māc. 9:10.)

Tomēr problēmas rodas ar "lieluma" definīciju. Cik viegli mūsu krituša-jiem prātiem ir saprast šo jēdzienu tādā veidā, kas ļoti atšķiras no Dieva skatījuma!

Izlasi Mat. 18:1-4. Pēc Jēzus teiktā, kas ir patiess lielums un kā mēs to varam saprast tādā veidā, ka mēs to varētu attiecināt uz savu dzīvi? _____

Lai definētu patiesu lielumu, Jēzus uzaicināja kādu bērnu nostāties Viņa priekšā un teica, ka "ikviens, kas pats top pazemīgs kā šis bērniņš, ir lielākais Debesu valstībā" (4. p.). Jēzus nerunāja par izciliem sludinātājiem, izciliem biznesmeņiem un pat ne par izciliem filantropiem. Lielums Dieva acīs ir tas, kas mēs esam iekšēji, nevis tas, ko mēs darām, lai gan nav šaubu, ka tas, kas ir iekšā, ietekmēs to, ko mēs darām.

Ievēro, Jēzus definē lielumu tā, kā to nedara lielākā daļa cilvēku. Galu galā kurš gan pamostas kādu rītu un nolemj, ka lielums, ko gribētu sasniegt savā dzīvē, ir būt pazemīgam kā mazam bērnam? Mums liekas dīvaini tiekties pēc kaut kā tāda, bet tas ir tikai tāpēc, ka pasaules principi, idejas un uzskati mūs ir tik ļoti sabojājuši.

Ko nozīmē būt pazemīgam kā mazam bērnam? Viens no pazemības indikatoriem ir paklausība, noliekot Dieva Vārdu kā augstāku par mūsu pašu gribu. Ja tu savā dzīvē atrodi uz nepareiza ceļa, tad tas ir tikai tāpēc, ka tu esi uz sava ceļa. Risinājums ir vienkāršs: pazemojies un nostājies atpakaļ uz Dieva ceļa, paklausot Viņa Vārdam. Ja Ādams un Ieva būtu palikuši pazemīgi, viņi nebūtu grēkojuši. Tas ir interesanti, ka gan dzīvības koks, gan atziņas koks atradās dārza vidū. Bieži dzīvība un iznīcība neatrodas tālu viena no otras. Atšķirība ir pazemībā.

Kādas vēl ir dažas attieksmes un uzskati, pie kā mēs turamies tikai tāpēc, ka esam saskarsmē ar šo pasauli, tās attieksmēm un uzskatiem, kas ir konfliktā ar Dieva Vārdu? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Piedošanas lielums

Viena no vissliktākajām grēkā krišanas ietekmēm ir redzama savstarpējās attiecībās. Sākot ar Ādamu, kas centās vainot Ievu savā grēkā (1. Moz. 3:12), līdz pat mūsdienām zemes iedzīvotājus plosa un degradē savstarpēji konflikti. Diemžēl konflikti nenotiek tikai pasaulē, bet arī draudzē.

Izlasi Mat. 18:15–35. Ko Jēzus mums šeit pasaka? Kāpēc mēs tik un tā bieži neņemam vērā Viņa teiktos vārdus? _____

Būsim godīgi: ir vieglāk sūdzēties par kādu cilvēku viņam aiz muguras, nevis tiešā veidā doties pie viņa un mēģināt jautājumu atrisināt. Un tieši tāpēc mēs to negribam darīt, neskatoties uz to, ka tā darīt ir teicis Kungs. Tomēr Jēzus mums māca doties tiešā veidā pie kāda, kas mūs ir ievainojis, un mēģināt atjaunot attiecības. Ja cilvēks ir neatsaucīgs, tad jārikojas pēc papildu pamācībām.

“Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, tur arī es esmu viņu vidū.” (Mat. 18:20) Ievēro, kāds šeit ir konteksts. Runa ir par kāda cita cilvēka disciplinēšanu un atjaunošanu. (Mēs sliecamies šo pantu attiecināt plašāk.)

Jēzus saka, ka Svētais Gars ir klātesošs, kad neliela grupa cenšas atjaunot ticīgo. Tas ir skaistais glābšanas darbs. Un tas sākas, pazemīgi darot pareizās lietas un tiešā veidā runājot ar kādu, kas tevi ir ievainojis. Šis arī ir vēl viens no lieluma paraugiem.

Izlasi vēlreiz Mat. 18:21–35. Kādu svarīgu domu Jēzus šeit pasaka? _____

Sakot, ka mums ir jāpiedod “septiņdesmit reiz septiņas reizes”, Viņš patiesībā pasaka, ka mums nekad nevajadzētu pārstāt kādam piedot. Jēzus par piedošanas vajadzību runā nopietni, ne tikai citu labumam, bet mums pašiem. Ievēro, cik spēcīga ir līdzība, ko Viņš stāstīja, lai izteiktu Savu domu. Mums var piedot daudz; tas ir evaņģēlijs, piedošana (sk. 2. Moz. 32:32, Ap.d. 5:31, Kol. 1:14), bet, ja mēs nepiedodam citiem tā, kā Dievs mums ir piedēvis, mēs varam piedzīvot briesmīgas sekas.

Kāpēc tad ir tik svarīgi kavēties pie krusta, pie piedošanas, ko mēs esam saņēmuši, pateicoties tam? Ja Dievs to ir izdarījis tavā labā, ja tas ir tas, kas bija vajadzīgs, lai piedotu tev, kā tu vari iemācīties piedot citiem, lai arī cik neiespējama šī piedošana tagad var likties? _____

Dvēseles elki

Izlasi Mat. 19:16–30. Kā mums kā Jaunās Derības kristiešiem vajadzētu attiekties pret šo stāstu? Kādu mācību no tā mēs sev varam smelties? _____

Lai gan mums par šo cilvēku nav pateikts daudz, dažas lietas ir minētas. Viņš bija bagāts valdnieks (sk. Lūk. 18:18) un acīmredzami ļoti pedantisks Dieva likuma ievērotājs. Mēs pamanām arī viņa sajūtu, ka kaut kā viņa dzīvē pietrūkst. Tas nedaudz atgādina stāstu par Mārtiņu Luteru. Lai gan ārēji viņš bija dievbijīgs mūks, iekšienē viņš nebija apmierināts ar savu garīgo dzīvi un cīnījās ar pārliecību par glābšanu. Abos gadījumos šie vīri izjuta, ka lielo plaisu starp viņiem un Dievu nevar aizpildīt ar ārējiem darbiem.

“Vadītājs bija augstās domās par savu taisnību. Īstenībā viņš nedomāja, ka tam kaut kā trūktu, tomēr gluži apmierināts nejutās. Jauneklis alka pēc kaut kā tāda, kā viņam nebija. Vai Jēzus nevarētu arī viņu svētīt, kā Viņš bija svētījis mazos bērnus, un apmierināt viņa dvēseles ilgas?” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 518. lpp.)

Balstoties uz šo stāstu, kāds varbūt varētu apgalvot, ka Jēzus šeit māca, ka mēs iegūstam mūžīgo dzīvību, pateicoties saviem labajiem darbiem. Galu galā Mat. 19:17 Jēzus saka: “Ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad ievēro baušļus.” Ja šis būtu vienīgais pants par šo tēmu, tad tas būtu pamatoti. Bet ir pārāk daudz citu pantu, īpaši Pāvila rakstos, kas māca, ka likums nevis glābj, bet drīzāk norāda uz mūsu vajadzību pēc glābšanas (sk. Rom. 3:28; Gal. 3:21, 22; Rom. 7:7). Jēzus drīzāk vadīja šo cilvēku, lai viņš ieraudzītu savu lielo vajadzību pēc kaut kā vairāk. Galu galā – ja likuma ievērošana vien to varētu izdarīt, tad šis vīrs jau būtu izglābts, jo viņš bija pedantisks tā ievērotājs. Evaņģēlijam ir jāiekļūst sirdī, tieši pie dvēseles elkiem, un visam, pie kā mēs esam pieķērušies, kas ir traucēklis mūsu attiecībām ar Dievu, ir jāpazūd. Šajā gadījumā tā bija nauda. Jēzus parāda, cik grūti bagātam cilvēkam ir tikt glābtam. Un tomēr īsi pēc šīs sarunas Lūka līdzdala skaistu stāstu tieši par to (sk. Lūk. 19:1–10).

Ja tu būtu bagātā jaunekļa vietā un uzdotu Jēzum to pašu jautājumu, kā tu domā, ko Viņš tev teiktu? Pārdomā, no kā ir atkarīga tava atbilde. _____

Kas mums par to būs?

Kas notiek uzreiz pēc starpgadījuma ar bagāto valdnieku?

"Tad Pēteris viņam par to jautāja: 'Redzi, mēs esam visu atstājuši un esam tev sekojuši; kas mums būs par to?'" (Mat. 19:27)

Pantā nav nekas pateikts, kas rosināja šo jautājumu, bet tā varēja būt tieša reakcija uz bagātā jaunekļa aiziešanu no Jēzus. Šķiet, ka Pēteris gribēja pateikt, ka atšķirībā no šī vīra un citiem, kas vai nu noliedza Viņu, vai palika ar Viņu īsu brīdi un tad aizgāja, viņš un citi mācekļi bija atstājuši visu Viņa dēļ. Viņi palika uzticīgi Viņam, un tas no viņiem prasīja lielu personīgu upuri. Līdz ar to jautājums: kas mums par to būs?

No mūsu šodienas perspektīvas raugoties, mēs varētu šo jautājumu ieraudzīt kā vēl vienu norādījumu uz to, cik cietsirdīgi un garīgi aprobežoti bija mācekļi (un tā zināmā mērā ir patiesība). No otras puses, kāpēc neuzdot tādu pašu jautājumu, kādu uzdeva Pēteris? Kāpēc gan viņš nevarētu domāt, kas viņam būs par sekošanu Jēzum? Galu galā, dzīve šeit ir smaga pat tiem, kam klājas labi. Mēs visi esam pakļauti traumām, vilšanās, mūsu kritušās eksistences sāpēm. 19. gadsimtā itāļu intelektuālis vārdā Džakomo Leopardi rakstīja par cilvēkos dominējošo nelaimīguma sajūtu, sakot, ka "tikmēr, kamēr cilvēks jūt dzīvību, viņš arī jūt nepatiku un sāpes".

Dzīve bieži ir cīņa, un labais šajā pasaulē pat ne vienmēr izlīdzsvaro ļauno. Tāpēc Pētera jautājums ir jēgpilns. Tā kā dzīve ir smaga, kādas ir mūsu priekšrocības, sekojot Jēzum? Ko mums vajadzētu sagaidīt, ja mēs nododamies tā, kā Jēzus mums lūdza?

Kā Jēzus atbildēja uz šo jautājumu? (Sk. Mat. 19:28–20:16.) _____

Ievēro, Jēzus nenorāja Pēteri par savtību vai kaut ko tamlīdzīgu. Vispirms Viņš deva viņam tiešu atbildi un tad izstāstīja līdzību par strādniekiem un viņu algām. Lai gan gadsimtiem ilgi ir norisinājusies diskusija par šīs līdzības nozīmi, tās pamatdoma ir skaidra: tu no Jēzus saņemsi to, ko Viņš mums ir apsolījis.

Ko tu atbildētu, ja kāds tev jautātu: "Kas man būs par kalpošanu Jēzum?"

“Varam!”

Lai patiesi novērtētu šodienas stāstu par Jēkabu un Jāni, un viņu māti (Mat. 20:20–27), vispirms izlasi Lūk. 9:51–56. Šis notikums atgadījās, kad Jēzus un Viņa mācekļi devās uz Jeruzālemi dažas dienas pirms tam, kad Jēkabs un Jānis jautāja, vai viņi varēs sēdēt valstībā pie Jēzus kreisās un labās rokas.

Izlasi Mat. 20:20–27. Ko Lūk. 9:51–56 mums stāsta par to, cik gatavi bija Jēkabs un Jānis sēdēt pie Jēzus labās un kreisās rokas Debesu valstībā?

Jēkabs un Jānis, pērkona dēli, vēl joprojām bija vairāk nobažījušies paši par savu nākotni, nevis par apkārtējo cilvēku glābšanu – pat pēc tam, kad viņi bija izsūtīti evaņģelizācijā tuvējos reģionos. Savā ziņā šis stāsts ir līdzīgs tam, ko mēs aplūkojam vakar, tas ir, stāstam par Pētera jautājumu, kas viņiem būs par sekošanu Jēzum.

Rūpīgi izlasi Jēzus atbildi: “Jūs nesaprotat, ko lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri, kas man būs jādzer?” (Mat. 20:22) Citiem vārdiem, būt līdzdalībniekiem Jēzus nākotnes godībā vispirms nozīmē būt līdzdalībniekiem Viņa ciešanās un nāvē, kas bija kaut kas tāds, ko viņi nebija gaidījuši un kam nebija gatavi. Fakts, ka viņi nekavējoties apstiprināja, ka viņi to varot (Mat. 20:22), norāda, ka viņi nesaprata, no kā Jēzus tos brīdina. Beigās viņi to sapratīs.

Šeit ir atklāts interesants kontrasts, par ko mums vajadzētu padomāt savā dzīvē. Kā mēs redzējam vakardienas pētījumā, mums ir apsoltas brīnišķīgas lietas, pat “mūžīgā dzīvība” (Mat. 19:29), ja mēs sekosim Jēzum. Vienlaikus Bībele arī skaidri pasaka, ka šajā pasaulē sekošana Jēzum prasa samaksu, dažreiz pat ļoti lielu. Jēzus pats vēlāk pateica Pēterim, ka viņš mirs mocekļa nāvē (sk. Jāņa 21:18, 19). Daudzi ticīgie visā vēsturē un pat mūsdienās ir maksājuši dārgu cenu par sekošanu Jēzum. Patiesībā būtu gudri uzdot jautājumu, vai mēs patiešām neesam samaksājuši pārāk daudz par sekošanu Jēzum. Lai arī kāda būtu šī cena, tas ir pietiekami lēti.

Ko tev maksā sekošana Kristum? Padomā labi, ko var secināt no tavas atbildes!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Cauri gadsimtiem ir bijuši cilvēki, kas iestājas par to, ko reizēm sauc par "dabas likumu". Lai gan tas izpaužas dažādās formās un veidos, doma ir tāda, ka mēs no dabas pasaules varam iemantot morāles principus, kas var palīdzēt mums kontrolēt savu rīcību. Vienā ziņā mēs, kristieši, kas ticam, ka daba ir Dieva "otrā grāmata", varam pieņemt, ka šajā domā ir kaut kāda patiesība. Piemēram, izlasi Pāvila teikto Rom. 1:18–23 par to, kas cilvēkam būtu jāiemācās par Dievu no dabas pasaules. Vienlaikus mēs arī nedrīkstam aizmirst, ka šī ir kritusi pasaule un mēs uz to raugāties ar kritušiem, samaitātiem prātiem. Tāpēc tam nevajadzētu būt pārsteigumam, ka mēs no dabas reizēm varam iemācīties nepareizas morāles mācības. Piemēram, viens no visizcilākajiem mirstīgajiem prātiem senatnē grieķu filosofs Aristotelis iestājās par verdzību, balstoties uz savu izpratni par dabu. Viņš uzskatīja, ka daba atklāj divu šķiru cilvēkus, no kurām viena ir "padota citām .. kā .. zvēri ir padoti cilvēkam". Tāpēc viņiem "dzīve verdziskā pakļautībā ir derīga". Tas ir tikai viens no daudziem piemēriem, ko mēs varam atrast par to, kā pasaulīgi principi, vērtības un idejas konfliktē ar Dieva valstības vērtībām, kas arī ir iemesls, kāpēc mums – vienalga, kur mēs būtu dzimuši un auguši, – ir nepieciešams pētīt Dieva Vārdu un gūt no tā morāli, principus un vērtības, kam jāpārvalda mūsu dzīve. Nekas cits nav droši.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jēzus aicina mūs piedot visiem, kas mums dara pāri. Tas ietver ģimeņes locekļus. Padomā par kādu savu tuvinieku, kas tevi ir ievainojis. Lai gan bailes var neizzust, kā tu vari nonākt pie piedošanas?

2. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz svētdienas jautājumu par konfliktu starp sabiedrības un Bībeles vērtībām. Kā mēs kā kristieši tiekam galā ar šīm atšķirībām?

3. Pakavējies pie domas par lielumu bērna pazemībā. Ko tas nozīmē mums kā kristiešiem?

4. Mēs kā septītās dienas adventisti ticam, ka Dieva likums, desmit baušļi, ir jāievēro, un tas ir pareizi. Tomēr ko mums vajadzētu mācīties no stāsta par bagāto jaunekli, kāpēc ar ārēju paklausību Dieva likumam nepietiek, lai arī cik tā būtu svarīga, un, lai gan patiesi kristietība ietver paklausību Dieva likumam, tā ietver vēl daudz vairāk?

JĒZUS JERUZĀLEMĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Zah. 9:9, Mat. 21:1–46, Rom. 4:13–16, Atkl. 14:7–12, Ap.d. 6:7, Mat. 22:1–15.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Jēzus tiem jautāja: ‘Vai jūs nekad neesat lasījuši Rakstos? – Akmens, ko nama cēlāji atmetuši, ir kļuvis par stūrakmeni; tas ir Kunga darbs un brīnums mūsu acīs.’ (Mat. 21:42)

Mat. 20:27, 28 Jēzus teica: “Un, kas jūsu vidū grib būt pirmais, tas lai ir jūsu vergs. Jo tāpat arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai viņš pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem.” Šeit Jēzus, mūžīgais Dievs, kas radīja visas lietas, kas dzīvoja kalpa dzīvi virs zemes, kalpo pazudušo, slimo, trūcīgo vajadzībām, no kuriem daudzi vēl joprojām Viņu nicināja. Tā bija tāda pašai dziedzība, tāda sevis noliegšana, kādu mēs tikko spējam apjaust!

Bet, lai arī cik nesaprotama bija Viņa kalpošana, brīnums kļūst vēl dziļāks, jo Viņš, mūžīgais Dievs, tagad ir nonācis pie patiesā nolūka, kāpēc Viņš šeit ir ieradies – “atdot savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem”. Šī pašai dziedzība, šī sevis noliegšana drīz sasniegs kulmināciju noslēpumā, kurā pat “eņģeļi kāro ieskatīties” (1. Pēt. 1:12) – un tas ir krusts.

Šīs nedēļas tēmā ieskatīsimies dažos galvenajos notikumos un Jēzus mācībās, kad viņš ieradās Jeruzālemē – nevis lai tiktu kronēts kā laicīgs ķēniņš, kā daudzi bija ilgojušies un cerējuši, bet lai kļūtu “par grēku, lai mēs viņā taptu par Dieva taisnību” (2. Kor. 5:21).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. jūnijā.

Pravietotā nākšana

Pēc 70 gadu ilgas gūstniecības Bābelē jūdi sāka atgriezties Jeruzālemē. Viņi bija sajūsmināti par to, ka varēja atjaunot savu templi, bet, kad bija ielikts pamats, tie, kas atcerējās Sālamana vareno templi, saprata, ka šis otrais templis nebūt nebūs tik skaists. Tāpēc viņi "skaļi raudāja" (Ezras 3:12).

Tauta saņēma negaidītus iedrošinājumus no diviem vīriem, kas atradās viņu vidū: no kāda veca pravieša un jauna pravieša. Vecais pravietis Hagajs atgādināja tautai, ka Sālamana tempļa patiesā godība nebija tas, ko Sālamans vai kāds cits tajā bija ienesis. Un tas nebija Sālamana templis. Tas bija Dieva templis. Hagajs teica: "Jo tā saka Pulku Kungs: vēl tikai mazliet, un es satricināšu debesis un zemi, jūru un visu zemes skrajumu! Es likšu notrīcēt visām tautām, tad visu tautu dārgumus savedīs šurp (..) Nākamā nama godība būs lielāka nekā iepriekšējam, saka Pulku Kungs, un šai vietai es dāvāšu mieru," saka Pulku Kungs." (Hag. 2:6-9)

Vēl cerīgāk viss sāka izskatīties, kad jaunais pravietis Zaharija teica: "Līksmo vareni, Ciānas meita, klaigā, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš pie tevis nāk, viņš ir taisns un glābējs – pazemīgs, uz ēzeļa jā, uz ēzeļmātes kumeļa!" (Zah. 9:9)

Kā šie pārsteidzošie pravietojumi attiecas uz Mat. 21:2-11 – Jēzus iejāšanu Jeruzālemē? _____

"Kristus ievēroja jūdu ķēniņu iejāšanas paradumu. Dzīvnieks, ar kuru Viņš jāja, bija tāds, kādu izmantoja Israēla ķēniņi; arī pravietojumos bija pasludināts, ka tādā veidā Mesija ienāks savā valstībā. (..) Mācekļi to uztvēra kā pierādījumu, ka tūlīt piepildīsies viņu jaukās cerības un tie Jēzu redzēs kā valdnieku. Tautas masas bija pārliecinātas, ka ir pienākusi atbrīvošanas stunda. Iztēlē tās jau redzēja Romas karapulku aizejam no Jeruzālemes un Israēlu atkal kļūstam par neatkarīgu nāciju. Visi jutās laimīgi un pacīlāti. Ļaudis sacentās Viņa godināšanā." (E. Vaita "Laikmetu ilgās" 570. lpp.)

Atkal un atkal mēs redzam, kā ir piepildīti Raksti, un tomēr cilvēki tajā laikā to nesaprata. Kādas mācības mēs varam no tā gūt sev par to, kā aizspriedumaini uzskati var izkropļot patiesību? _____

Jēzus templī

Kopš kritušās cilvēces agrīnajām dienām dzīvnieku upuri bija Dieva izredzēti līdzekļi, lai mācītu pasaulei glābšanas plānu, glābšanu žēlastībā caur ticību gaidāmajam Mesijam (sk. Rom. 4:13–16). Spēcīgu šīs patiesības piemēru var atrast 1. Moz. 4. nodaļā, kur ir stāsts par Kainu un Ābelu un traģēdiju, kas radās pielūgsmes dēļ (sk. arī Atkl. 14:7–12). Tādējādi, kad Dievs aicināja Israēlu kā Savu izredzēto tautu, ("priesteru valsts un svēta tauta" (2. Moz. 19:6)), Viņš arī iedibināja svētnīcas kalpošanu kā pilnīgāku glābšanas izskaidrojumu. Sākot ar svētnīcu tuksnesī, pēc tam Sālamana templī un tad templī, kas būvēts pēc atgriešanās no Bābeles, evaņģēlijs ir atklāts svētnīcas kalpošanas simbolos un prototipos.

Tomēr, neskatoties uz dievišķo izcelsmi, templi un tā rituālus vadīja krituši cilvēki un, kā tas ir ar daudzām lietām, kurās ir iesaistīti cilvēki, samaitātība ienāca pat svētajā kalpošanā, ko Dievs bija iedibinājis, lai atklātu Savu mīlestību un žēlastību kritušajai pasaulei. Jēzus laikā visu tik ļoti bija samaitājusi mantkāriba un priesteru mantrausība (tie bija cilvēki, kam bija uzticēta kalpošanas vadība!), ka "Jaužu acīs svētnīcas kalpošanas svētums lielā mērā bija iznīcināts" (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 590. lpp.).

Izlasi Mat. 21:12–17. Kādas mācības šeit ir dotas mums kā Dieva pielūdzējiem?

Tāpat kā daudzās citās vietās Jēzus šeit citē Rakstus, lai attaisnotu Savu rīcību, kas ir vēl viens pierādījums tam, ka mums kā Kunga sekotājiem Bībele ir jāliek visu mūsu uzskatu un morāles sistēmas centrā. Rakstu citātus pavadīja aklā un kroplā vīra brīnumainā dziedināšana. Tas viss deva vēl spēcīgākus un pārliecinošākus pierādījumus Viņa dievišķajai dabai un aicinājumam. Cik traģiski, ka tie, kam vajadzēja būt visjūtīgākajiem un atvērtākajiem pret visiem šiem pierādījumiem, visvairāk pret Viņu cīnījās. Baidoties par savu laicīgo mantu un tempļa "namturu" un "sargu" statusu, daudzi pazaudēja tieši to, uz ko norādīja tempļa kalpošana: glābšanu Jēzū.

Kā mēs varam pārliecināties, ka neļaujam savām ilgām pieķerties kaut kam uz šīs zemes, pat ja tas ir kaut kas labs, pakļaujot briesmām patiešām svarīgo – mūžīgo dzīvību Jēzū?

Nav augļu

Jēzus tempļa šķīstīšana bija līdzjūtības darbs. Pirkšana un pārdošana notika pagānu pagalmā, un Jēzus nodoms bija, lai Viņa nams būtu pie-lūgsmes un lūgšanu nams visām tautām.

Bet šķīstīšana bija arī tiesas darbs. Priesteri, kas uzturēja templi, bija sagrāvuši savu iespēju svētīt visas tautas. Viņu tiesas diena bija tuvu. Ja pēc visa, ko Jēzus bija darījis, lai atklātu Savu dievišķo aicinājumu, šie vīri vēl joprojām atteicās pieņemt Viņu, kam vēl bija jānotiek, lai viņi pļautu savas bēdīgās izvēles sekas?

Izlasi Mat. 21:28–22. Kā Jēzus izteiktais lāsts vīģes kokam ir saistīts ar Viņa tempļa šķīstīšanu? _____

Jēzus vīģes koka nolādēšana bija kā izspēlēta līdzība par daudziem jūdu tautas vadītājiem, kas beigās neizbēgami pļāva to, ko bija sējuši. Mums ir jāatceras tomēr, ka šī līdzība neattiecas uz visiem reliģiskajiem vadītājiem. Daudzi patiešām nāca pie ticības Jēzum kā Mesijam. "Dieva vārds auga, un mācekļu skaits Jeruzālemē strauji pieauga, arī daudzi priesteri pieņēma ticību." (Ap. d. 6:7) Tomēr tāpat kā vīģes koks arī kalpošana templī nenesa augļus, un tas drīz būs atstāts tukšs.

Šī rīcība un Jēzus skarbie vārdi mācekļiem noteikti nāca kā spēcīgs šoks. Viņi vēl joprojām centās iemācīties līdzjūtības un pieņemšanas mācības, ko Jēzus atklāja visā Savā kalpošanā. Šis bija tas pats Jēzus, kas paziņoja, ka ir nācis, nevis lai pasauli tiesātu, bet lai to atpirktu. Tas pats Jēzus, kas paziņoja, ka "Cilvēka Dēls nav nācis iznīcināt cilvēku dzīvības, bet tās glābt" (Lūk. 9:56). Katrs vārds un darbs Viņa kalpošanā bija veltīts kritušās cilvēces atjaunošanai, lai norādītu ļaudīm uz cerību un jaunas dzīves apsolvījumu Viņā. Viņus pārsteidza tas, ka Jēzus rīkojās un runāja tik skarbi un arī tik kategoriski, tāpēc Matejs rakstīja, ka viņi "bija izbrīnīti" par to, ko Viņš bija darījis.

Nav šaubu, ka ļaudis ar laiku pilnībā atmeta Dieva žēlastību (sk. 1. Moz. 6:13, 15:16, 19:24, Atkl. 22:11). Tomēr kāpēc ir tik svarīgi, ka mēs atstājam šāda veida tiesu Dievam un nekad to neorganizējam paši – ne attiecībā uz citiem, ne arī uz sevi? _____

Akmens

Ja tev būtu atlikušas dažas dienas, ko dzīvot, ko tu darītu? Viena lieta, ko darīja Jēzus, bija stāstu stāstīšana, kas atstāja dziļu ietekmi uz Viņa klausītājiem.

Izlasi Mat. 21:33–46. Kas ir attēlots ar katru no šiem tēliem?

Zemes īpašnieks: _____

Vīnkopji: _____

Kalpi: _____

Dēls: _____

_____

Ievēro, ka Jēzus citē Ps. 118:22, 23. Citējot pravietojumu par atmesto akmeni, Kristus atsaucas uz kādu notikumu Israēla vēsturē. Starpgadījums bija saistīts ar pirmā tempļa celtniecību. Kad tika celts Sālamana templis, milzīgie akmeņi sienām un pamatiem tika pilnībā sagatavoti akmeņlauztuvēs. Pēc tam, kad tie tika atnesti uz pašu celtni, neviens instruments netika izmantots un nebija dzirdamas ne kalta, ne āmura skaņas. Strādniekiem tie bija tikai jānoliek vietā. Pamatiem tika atnests viens akmens, kas bija neparasta izmēra un savādas formas. Bet strādnieki nevarēja atrast tam vietu, un viņi to nepieņēma. Viņiem traucēja tas, ka šis akmens neizmantots atradās viņu ceļā. Ilgu laiku tas palika atmestais akmens.

“Bet, nonākuši pie stūra izbūves, celtnieki ilgi meklēja pietiekami lielu, izturīgu piemērotas formas akmeni, kas varētu ieņemt šo vietu un noturēt lielo smagumu, kas uz tā gulsies. [...] Beidzot uzmanību piesaistīja sen pamestais akmens. [...] Akmeni atzina par labu, nogādāja nozīmētajā vietā un pārliecinājās, ka tas ir ļoti piemērots.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 598. lpp.)

Izlasi vēlreiz Mat. 21:44. Šeit ir attēlotas divas attieksmes pret akmeni: viena ir krist uz tā un tikt sasīstam; otra – akmens krīt uz tevi un tu tiec sadragāts. Kāda ir būtiskā atšķirība starp šiem abiem? (Sk. arī Ps. 51:7 un Dan. 2:34.)

_____
_____
_____

Žēlastības cena

Lieliskā Bībeles vēsts ir, ka mūs ir radījis mīlošs Dievs, kas ir nodrošinājis mums visu, lai, pateicoties Jēzus upurim pie krusta, mūs dabūtu ārā no visas šīs grēka un nāves postažas. Šī tēma dažādos veidos apskatīta viscaur Bībelē. Mēs to varam redzēt arī šajā Jēzus stāstītajā līdzībā.

Izlasi Mat. 22:1–15. Ko šī līdzība māca par glābšanu ticībā? _____

Lai arī cik skarba var likties šī līdzība, ir svarīgi atcerēties, ka uz spēles likti izšķiroši jautājumi: katra cilvēka mūžīgā dzīvība vai mūžīgā iznīcība. Vai salīdzinājumā ar šo kam citam vispār ir nozīme?

Paskatoties uz krustu un ko tas maksāja Dievam, lai sagādātu glābšanu cilvēcei, mums ir jābūt spējīgiem redzēt, cik lieli un cik ārkārtīgi dziļi ir šie jautājumi. Mēs runājam par vienu mūžīgās Dievības Personu, kas uzņēmas iznest uz Saviem pleciem pilnu Dieva dusmu kausu pret grēku smagumu. Nekas nevar būt nopietnāk par šo. Ja šī ir tēma, ko mēs pētīsim visā mūžībā, tad nav pārsteigums, ka tagad mums to ir tik grūti aptvert.

Tātad mums ir šie spēcīgie, nelokāmie vārdi līdzībā. Dievs visiem ir nodrošinājis visu, lai varētu piedalīties kāzu mielastā (sk. Atkl. 19:7); viss, kas bija vajadzīgs, tika žēlsirdīgi nodrošināts par tādu samaksu, ko neviena līdzība nevarētu pienācīgi atklāt. Tāpēc tas bija pietiekami slikti, ka ļaudis, kas bija uzaicināti uz kāzām, "pret to izturējās vieglprātīgi" un devās savās darīšanās. Bet daži pat uzbruka tiem, kas nāca un izteica viņiem šo žēlsirdīgo aicinājumu. Nav brīnums, ka atbilde bija tik nelokāma.

Ko nozīmē "kāzu drēbes"? Sk. arī Atkl. 19:8. _____

Drēbes aino Kristus taisnību, kas atklājas svēto dzīvē un darbos. Vīrs bez kāzu drēbēm aino tos, kas sauc sevi par kristiešiem un pieprasa sev žēlastības un glābšanas privilēģijas, bet nav ļāvuši evaņģēlijam pārveidot savu dzīvi un raksturu. Par lielu samaksu tiem, kas pieņem aicinājumu, ir nodrošināts viss nepieciešamais. Kā parāda šī līdzība, lai ieietu Dieva valstībā, ir vajadzīgs kaut kas vairāk, nekā tikai atrast durvis.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kādā Londonas avīzes virsrakstā bija rakstīts: "Sieviete trīs gadus mirusi dzīvoklī: Džoisas skelets atrasts uz divāna, televizors vēl joprojām darbojas." (www.theguardian.com/film/2011/Oct/09/joyce-vincent-death-mystery-documentary)

Trīs gadus mirusi Londonas dzīvoklī, un nevienam viņas nav pietrūcis? Nevieni nav piezvanījis, lai pārlicinātos, ka ar viņu viss ir kārtībā? Kā tas varēja notikt, īpaši vietā, kur ir neierobežotas komunikācijas iespējas? Kad stāsts tika publicēts pirmo reizi, tas nokļuva starptautiskajās ziņās, lai gan cilvēki Londonā bija sevišķi pārsteigti. Kā viņa varēja būt mirusi tik ilgu laiku un nevienam par to nezināja? Tomēr bez cerības un evaņģēlija un glābšanas apsolījuma, kas mums ir nodrošināts par tik augstu samaksu, mēs visi esam nolemti tādai pašai aizmirstībai kā nabaga Londonas iedzīvotāja. Bet šī situācija ir vēl ļaunāka, jo nebūs neviena, kas varētu mūs atrast un pat raudāt par mūsu pazušanu trīs gadus un pat trīs miljonus gadu pēc šī notikuma. Šobrīd zinātnieki uzskata, ka agri vai vēlu viss kosmoss iznīks un ies bojā tā saucamajā "kosmiskajā karstuma nāvē" vai kādā līdzīgā procesā. Tomēr Jēzus krusts mums stāsta, ka šis uzskats ir nepareizs. Mūžīgas aizmirstības vietā mums pieejams mūžīgās dzīvības apsolījums jaunās debesīs un uz jaunas zemes. Kā mēs ar šādu neticami brīnišķīgu perspektīvu mūsu priekšā lai iemācāmies neļaut nevienam un nekam atrasties mums ceļā, lai mēs iegūtu to, kas mums ir piedāvāts Jēzū?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par to, cik galēja un spēcīga ir nāve un cik vēltīgi ir visi mūsu centieni to uzveikt. Labākais, ko mēs varam darīt, ir tikai rūpēties par saviem ķermeņiem, kas nevar tikt galā ar nāvi, tāpat kā jauna krāsa mašīnai ar saplīsušu motoru nevar tai palīdzēt atgriezties uz ceļiem. Nav brīnums, ka bija vajadzīgs kaut kas tik spēcīgs un tik dramatisks kā Dieva Dēla nāve un augšāmcelšanās, lai mūsu labā uzvarētu nāvi. Ko tas varētu mums liecināt par to, cik krustam vajadzētu būt centrālam visās mūsu cerībās un visā, kam mēs ticam?

2. Pakavējies vairāk pie tā, ko nozīmē būt aplātam ar Jēzus taisnību. Kā pareiza un līdzsvarota izpratne par šo svarīgo jēdzienu varētu pasargāt mūs no iekrišanas vai nu lētajā žēlastībā vai burta kalpībā, un kāpēc ir svarīgi, ka mēs izvairāmies no šīm abām galējībām?

PĒDĒJO DIENU NOTIKUMI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 19:5, 6; Mat. 22. nod.; Jāņa 12:20–26; Mat. 24. nod.; Jāņa 14:1–4; 1. Tes. 4:16.

ATMIŅAS PANTS:

“Kas pats paaugstināsies, tiks pazemināts; un, kas pats sevi pazeminās, tiks paaugstināts.” (Mat. 23:12)

Jēzus otrā nākšana ir kristiešu ticības kulminācija. Jēzus pirmā nākšana un Viņa nāve pie krusta ir svarīgs notikums, lai notiktu otrā nākšana. Otrā advente nav iespējama bez pirmās, un pirmajai nav jēgas bez otrās. Abas ir nesaraujami saistītas, ja ne laika ziņā, tad nolūkā, kas ir cilvēces glābšana un lielās cīņas gals. Pirmā nākšana ir pagājusi, tā ir piepildīta. Tagad mēs dedzīgi un ar ilgām gaidām otro.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kas ir ziņots Mat. 23. nodaļā, kur ir uzrakstīts Jēzus pēdējais aicinājums dažiem jūdu vadītājiem nožēlot un pieņemt Viņu – vienīgo glābšanas cerību. Pēc tam Mat. 24. nodaļā Jēzus atbildēja uz jautājumiem par to, kādi notikumi gaidāmi pirms Viņa otrās nākšanas. Šeit Jēzus atklāj svinīgu ainu, saistot Jeruzālemes izpostīšanu ar to, kas notiks pirms Viņa nākšanas.

Lai arī cik smagi kļūst apstākļi – karš, bads, nodevības –, mums ir atstāts apsolījums, ka “Cilvēka Dēls nāks uz debess padebešiem ar lielu vareņību un godību” (Mat. 24:30). Citiem vārdiem, neskatoties uz smago darbu un ciešanām, mums ir pietiekami daudz iemeslu, lai priecātos.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. jūnijā.

Aklie ceļa rādītāji

Tas bija pats Jēzus, kas ar spēcīgu un izstieptu roku vadīja Israēla bērnus uz Jeruzālemi. Uz ērgļa spārniem Viņš tos bija izvedis no Ēģiptes un vedis pie Sevis. "No visām tautām jūs būsiet mans īpašums, jo mana ir visa zeme! Jūs man būsiet priesteru valsts un svēta tauta!" (2. Moz. 19:5, 6)

Jēzus bildināja Israēlu uz skaista kalna, ko sauca par Sinaju. 2. Moz. 24. nodaļā teikts, ka vadītāji un vecaji "kāpa kalnā. Un viņi ieraudzīja Israēla Dievu – zem viņa kājām bija kā safīra ķieģeļu klājums, kā pašas debesis savā šķīstumā! [...] Tie skatīja Dievu, ēda un dzēra!" (2. Moz. 24:9–11). Kristus piedāvāja Savas derības kausu Israēlam, līdzīgi kā vīrs pasniedz kausu sievietei, ko viņš vēlas precēt, piedāvājot brīnišķīgu nākotni. Israēls saņēma kausu un teica: "Jā, mēs gribam dzīvot mūžīgi kopā ar Tevi apsolītajā zemē."

Paturot prātā šo kontekstu, izlasi Mat. 23. nodaļu. Ko Jēzus šeit pasaka Israēla vadītājiem? Kāds brīdinājums šeit ir dots? Vēl svarīgāk – kādas mācības mēs sev varam gūt, ņemot vērā to, par ko Viņš viņus brīdināja? Kā mēs varam pārliecināties, ka neesam vainīgi pie tā paša? _____

Mat. 23. nodaļa bija Jēzus pēdējais izmisīgais lūgums pēc saskaņošanās ar Viņa mīļotajiem. Bet Viņa mīļotie Viņu atstāja. Jēzus pieņēma viņu lēmumu, un Viņš pēdējo reizi izgāja no viņu mājas – tempļa. "Redzi, jūsu nams jums ir atstāts izpostīts un pamests." (Mat. 23:38) Kad Jēzus atstāja templi, tas kļuva izpostīts, pamests, tukšs, līdzīgs tuksnesim, no kā Kungs bija viņus sākumā izglābis.

Tūlīt bija jānotiek lielai pārvērtībai glābšanas vēsturē, un šie vadītāji, kā arī tie, ko viņi ievedīs maldos, palaidīs to garām. Toties daudzi citi, jūdi un drīz arī pagāni, kas bija atvērti Svētā Gara vadībai, turpinās lielo darbu un Israēla aicinājumu. Viņi kļūs par Ābrahāma patieso sēklu un "mantinieki pēc apsolījuma" (Gal. 3:29). Arī mēs šodien esam daļa no šiem ļaudīm ar to pašu dievišķo aicinājumu.

Gala laika zīmes

Pēc tam, kad Jēzus bija norājis jūdu vadītājus, kas Viņu bija atmetuši, Jāņa 12:20–26 ziņo par pārsteidzošu lūgumu. Kristus atnes ziņas par pagāniem, kas grib "redzēt Jēzu". Tomēr šie pagāni vispirms izsaka savu lūgumu jūdiem, kas ir Jēzum uzticīgi. Drīz kaut kas līdzīgs notiks daudz plašākā mērogā: lai gan daži jūdi atmetīs Jēzu, citi būs galvenie līdzekļi, caur kuriem daudzi pagāni nāks pie Viņa atziņas. Cik pārsteidzoši, ka šis lūgums tika izteikts uzreiz pēc tam, kad Jēzus bija vadītājiem pateicis, ka viņu nams tiks atstāts izpostīts un pamests. Patiešām, vecais drīz dos vietu jaunajam un tam, kas vienmēr ir bijis Dieva nodoms: pagānu, kā arī jūdu glābšana.

Kādu ainu Jēzus atklāj gan uzticīgiem ticīgajiem, gan pasaulei kopumā Mat. 24:1–14? _____

Jēzus izsaka šos vārdus, atbildot uz jautājumiem par Viņa nākšanas zīmi un pasaules galu. "Jēzus mācekļiem neatbildēja, šķirdams Jeruzālemes izpostīšanu no savas atnākšanas lielās dienas. Viņš šo abu notikumu aprakstu apvienoja. Ja Kungs mācekļiem nākotnes notikumus būtu atklājis tā, kā Viņš pats tos redzēja, tie nebūtu izturējuši šo skatu. Žēlastībā pret tiem Viņš it kā apvienoja stāstījumu par abām lielajām krīzēm, dodams mācekļiem iespēju pašiem noskaidrot īsto nozīmi. [...] Visa šī saruna nenotika tikai mācekļu dēļ vien, bet arī to dēļ, kas dzīvos šīs pasaules vēstures beigu cēlienā." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 628. lpp.)

Viens Jēzus atbildē ir ļoti skaidrs: notikumi, kas vada pie Viņa atgriešanās, nav patīkami. Jēzus neparedz kādu šīs zemes utopiju vai laicīgu tūkstošgadi, kuras laikā valdīs miers. Karš, nodevība, dabas katastrofas, draudzes vajāšanas, viltus kristi un pat viltus brāļi. Vispozitīvākais, kas šeit ir attēlots, ir apsolījums, ka "Valstības evaņģēlijs tiks pasludināts visā pasaulē par liecību visām tautām". (14. p.)

Mat. 24:13 Jēzus saka: "Kas izturēs līdz galam, tas tiks izglābts." Ko tu vari darīt, lai paliktu garīgi stiprs pārbaudījumos, kas var viegli tevi nogurdināt un likt padoties? Mēs esam redzējuši tā notiekam ar citiem cilvēkiem. Kāpēc mēs nedrīkstam domāt, ka ar mums tas nevar notikt? _____

Jeruzālemes izpostīšana

Izlasi Mat. 24:15–22. Par ko Jēzus šeit runā? Kādu ainu Viņš apraksta, atbildot uz Viņam uzdoto jautājumu? _____

“Izpostīšanas negantība” parasti tiek saprasta kā kaut kā svēta apgānīšana vai zaimošana. Jēzus acīmredzot runā par Jeruzālemes iznīcināšanu, kas notiks mūsu ēras 70. gadā. Kā mēs redzējām vakar, Jēzus sajauca kopā šī notikuma aprakstu ar pasaules stāvokli pirms Viņa otrās nākšanas. “Jeruzālemē Kristus saskatīja simbolu neticības un sacelšanās nocietinātajai pasaulei, kas steidzās pretī Dieva atmaksājamo sodībām.” (E. Vaita “Lielā cīņā” 22. lpp.)

Tomēr pat postažas vidū Kungs vēlas izglābt visus. Lūkas evaņģēlijā Jēzus patiesībā pasaka mācekļiem, lai viņi bēg, pirms sākusies negantība: “Bet, kad jūs ieraudzīsiet Jeruzālemi karaspēka ielenktu, tad ziniet, ka tās izpostīšana ir pienākusi. Tad tie, kas ir Jūdejā, lai bēg kalnos, bet, kas pilsētā, lai iziet no tās un, kas laukos, lai neieiet tajā, jo tās ir soda dienas, lai piepildītos viss, kas ir rakstīts.” (Lūk. 21:20–22)

Kad kristieši Jeruzālemē redzēja to notiekam, viņi bēga ārā no pilsētas, kā Jēzus bija pamācījis, turpretī daudzi jūdi palika un gāja bojā. Ir aprēķināts, ka Jeruzālemes aplenkšanas laikā bojā gāja vairāk nekā viens miljons jūdu, bet gūstā tika aizvesti vēl 97 000. “Tomēr īsā pārtraukuma laikā, kad romieši negaidīti atkāpās no Jeruzālemes aplenkuma, visi kristieši bēga, un ir rakstīts, ka neviens no viņiem dzīvību nezaudēja. Viņu satikšanās vieta bija Pella, pilsēta kalnu pakājē Jardānas upes austrumos, apmēram 27 km uz dienvidiem no Galilejas ezera.” (SDA Bible Commentary, 5. sēj. 499. lpp.)

Padomā par gadījumu, kad kāds tevi par kaut ko brīdināja, bet tu, sev par nožēlu, tam neklausīji. Kāpēc ir tik svarīgi, ka, klausoties brīnišķīgos Dieva Vārda apsolījumus, mēs ieklausāmies arī tā brīdinājumos? _____

Jēzus otrā nākšana

Jēzus atbilde šeit, Mateja 24. nodaļā, bija uz jautājumu par "Tavas nākšanas zīmēm" (3. p.), tas ir, uz Kristus nākšanu valdīt.

Kādu citu brīdinājumu Jēzus izteica pirms Viņa nākšanas pravietoto notikumu kontekstā un kā tas ir bijis redzams visā vēsturē? Mat. 24:23–26. _____

Vai šeit Jēzus – no pasaulīgās perspektīvas nekas vairāk kā ceļjošs Galilejas sludinātājs ar nelielu sekotāju pulciņu – paredz, ka daudzi nāks Viņa vārdā, nosaucot sevi par Viņu? Protams, tieši tas notika visos turpmākajos gadsimtos līdz pat mūsu dienām. Šis fakts dod mums spēcīgus pierādījumus par labu Dieva Vārda patiesībai.

Izlasi Mat. 24:27–31. Kā ir aprakstīta otrā nākšana? Kas notiek, kad Viņš nāk?

Pēc brīdinājuma, ka daudzi nāks un sauks sevi par Kristu, Jēzus apraksta, kāda patiesībā būs Viņa atgriešanās.

Pirmkārt, Jēzus otrā nākšana ir personīga un burtiska. Pats Jēzus atgriezās uz zemi. "Pats Kungs .. nokāps no debesīm" (1. Tes. 4:16) ir kļiedzošs atspēkojums tiem, kas apgalvo, ka Kristus atgriešanās ir ideāls vai vienkārši jauns laikmets cilvēces vēsturē. Viņa nākšana būs redzama, līdzīga zibenim debesīs. "Viņu redzēs ikviena acs" (Atkl. 1:7). Salīdzinājums ar bazūnēm atklāj, ka tas būs skaļi – tik skaļi, ka pat mirušie uzmodīsies! Un vissvarīgākais, ja pirmā nākšana bija pazemīga, tad, otrreiz nākot, Jēzus būs kā uzvarošs Ķēniņš (Atkl. 19:16) un uzvarēs visus Savus (un mūsu) ienaidniekus (1. Kor. 15:25).

Laikā, kad mūsu pasaulē ir tik daudz nemieru un nedrošības par nākotni, kā mēs varam iemācīties gūt personīgu spēku un cerību otrās nākšanas apsolījumā? _____

Esiet nomodā

Jēzus otrā nākšana ir visas kristiešu cerības kulminācija. Tā ir piepildījums visam, kas mums ir apsolīts. Kas būtu bez tās? Mēs sapūtu zemē pēc nāves tieši tāpat kā visi. Bez otrās nākšanas un visa, ko tā ietver, viss pārējais, kas ir saistīts ar mūsu ticību, kļūst par meliem un farsu, kritiķiem un pretiniekiem par prieku.

Tāpēc nav brīnums, ka, dedzīgi gaidot Viņa atgriešanos, daži kristieši ir nolikuši datumus, kad Viņš nāks. Galu galā no šīs atgriešanās ir atkarīgs tik daudz. Protams, kā mēs zinām, ikviens datums, kas ir bijis nolikts pagātnē Kristus nākšanai, ir bijis nepareizs.

Kā Mat. 24:36, 42 paskaidro, kāpēc datumu noteicēji nosaka nepareizi? _____

Tieši tāpēc, ka mēs nezinām, kad Kristus atgriezīsies, mums ir teikts, ka mums ir jābūt gataviem un ka mums ir "jābūt nomodā".

Izlasī Mat. 24:42-51. Ko Jēzus šeit saka, ko nozīmē būt nomodā un gataviem otrajai nākšanai? _____

Jēzus izsakās skaidri: mēs nezinām, kad Viņš atgriezīsies. Īstenībā Jēzus nāks, kad mēs Viņu negaidīsim. Tāpēc mums ir jābūt vienmēr gataviem sastapt Viņu, kad Viņš atgriezīsies. Mums ir jādzīvo tā, it kā Viņš varētu atgriezties jebkurā laikā, pat ja mēs nezinām, kad. Domāt, ka Viņš jau pārāk ilgi neatgriežas, tāpēc mēs varam darīt, ko sirds kāro, ir tieši tā attieksme, no kuras Jēzus brīdināja. Mums vajadzētu censties būt uzticīgiem, jo mēs mīlam Kungu un gribam darīt to, kas ir taisns Viņa acīs, neskatoties uz to, kad Viņš atgriezīsies. Bez tam, ņemot vērā visus pantus, kas brīdina no tiesas, īpaši pret tiem, kas izturas slikti pret citiem, otrās nākšanas laikam nav pārāk lielas nozīmes. Tiesa būs ātrāk vai vēlāk.

Kā mēs, septītās dienas adventisti, kas ilgi ir ticējuši Kristus nākšanai, varam pārliecināties, ka nepieļaujam "jaunā kalpa" kļūdu, pat ne visapslēptākajā veidā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mat. 24. nodaļā aprakstīto notikumu kontekstā Jēzus arī teica: "Patiesi es jums saku: šī paaudze nezudīs, tiekams tas viss notiks." (34. p.) Šis pants samulsina, jo acīmredzami tas viss nenotika vienas šīs zemes paaudzes laikā. Dr. Ričards Lēmans septītās dienas adventistu teoloģijas rokasgrāmatā raksta, ka grieķu vārds, kas tulkots kā "paaudze", saskan ar ebreju vārdu "dor", kas bieži izmantots, lai apzīmētu ļaužu grupu vai šķiru kā, piemēram, "spītnieku un dumpinieku audze" (Ps. 78:8). Tādējādi Jēzus neizmantoja šo vārdu, lai attēlotu laiku vai datumus, bet lai aprakstītu Jauno ļaužu grupu, par ko Viņš runāja. "Saskaņā ar šo Vecās Derības lietojumu Jēzus izmantoja frāzi "šī paaudze" nevis laika nozīmē, bet attiecībā uz ļaužu grupu. Ļaunā paaudze ietver visus, kam ir Jaunas rakstura īpašības (Mat. 12:39; 16:4, Marka 8:38)." (Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown: Review and Herald® Publishing Association, 2000), p. 904) Citiem vārdiem, jaunums paliks līdz laiku beigām, kad nāks Jēzus.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs, septītās dienas adventisti, tiekam galā ar šo acīmredzamo vilcināšanos? Vai iepriekšējās adventistu paaudzes neticēja, ka Jēzus atgriezīsies viņu dzīves laikā? Un vai daudzi no mums negaidām šo notikumu savas dzīves laikā? Vienlaikus vai Viņa atgriešanās gaidīšana kādā noteiktā laika periodā nav tas pats kas laika nolikšana? Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru attieksmē pret otro nākšanu? Kā mēs varam izvairīties no "Jaunā kalpa" attieksmes, vienlaikus izvairoties no to cilvēku attieksmes, kas katrā virsrakstā saskata pasaules gala pazīmi? Kādai vajadzētu būt attieksmei starp tiem, kas gaida otro nākšanu?

2. Izlasi vēlreiz Jēzus aprakstu, kāda būs otrā nākšana. Kā šis teksts atšķiras no citiem populāriem uzskatiem par otro nākšanu? Pārdomājot, cik skaidri ir šie panti, kāpēc tik daudzi tic tam, kas ir tik pretējs Rakstiem? Ar kādiem argumentiem viņi aizstāv savu viedokli, un kā mums vajadzētu atbildēt?

3. Kā mēs mācāmies sadzīvot ar Jēzus kavēšanos? Kuriem Bībeles vaņņiem bija jāpiedzīvo kavēšanās, un ko mēs varam no viņiem mācīties? Piemēram, Jāzeps, Ābrahāms un Sāra, Kālebs un Jozua. Ko Atkl. 6:9, 10 saka par kavēšanos?

JĒZUS PĒDĒJĀS DIENAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 26:1–16, Lūk. 12:48, Mat. 26:17–19, 1. Kor. 5:7, Mat. 26:36–46, Mat. 26:51–75.

ATMIŅAS PANTS:

“Jūs visi šonakt manis dēļ apgrēkosieties.” (Mat. 26:31)

Šajā tēmā mēs aplūkosim Jēzus dzīves pēdējos brīžus pirms krusta notikumiem, kad pasaule, pat universs, sāk piedzīvot visizšķirošākos brīžus visas radības vēsturē.

Tik daudzas mācības varam gūt no notikumiem, ko aplūkosim šajā nedēļā, bet lasot pievērsīsimies vienai – un tā ir brīvība un brīvā griba. Aplūkosim, kā dažādi Bībeles tēli ir izlietojuši lielo un dārgo brīvības dāvanu. Aplūkosim spēcīgās un pat mūžīgās sekas, kas radušās no šīs dāvanas izmantošanas dažādos veidos.

Pēteris, Jūdas un sieviete ar alabastra trauciņu – visiem bija jāizdara izvēle. Bet vissvarīgākā no visām bija jāizdara Jēzum. Visizcilākajam Cilvēkam bija jāiet uz krustu, lai gan Viņa cilvēciskā daba kļiedza pret to: “Mans Tēvs, ja tas ir iespējams, lai šis biķeris iet man garām! Tomēr ne kā es gribu, bet kā tu.” (Mat. 26:39)

Pārsteidzošs paradokss: brīvās gribas dāvana, ko mēs izmantojām nepareizi, noveda Jēzu pie šīs izvēles, kur Viņam, izmantojot Savu brīvo gribu, bija jāizvēlas, glābt vai neglābt mūs no iznīcības, ko mums atnestu brīvās gribas nepareiza izmantošana.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. jūnijā.

Skaists darbs

Mēs esam nonākuši pie Jēzus zemes dzīves pēdējām dienām. Viņa priekšā vēl bija krusts, augšāmcelšanās, un vēl Viņam bija pilnībā jāatkļāj Sevi kā krustā sisto un augšāmcelto pasaules Glābēju. Lai arī cik ļoti tie, kas sekoja Jēzum, Viņu mīlēja un novērtēja, viņiem vēl joprojām bija daudz jāmācās, kas Viņš bija un ko Viņš to labā darījis. Ņemot vērā visu Bībeli, īpaši Pāvila spēcīgos skaidrojumus par Jēzus salīdzinošo nāvi, mēs zinām daudz vairāk par to, ko Jēzus darījis mūsu labā, nekā Viņa sekotāji zināja tajā laikā, kad šis stāsts risinājās viņu acu priekšā.

Paturot prātā šo kontekstu, izlasi Mat. 26:1–16. Kāda nozīme ir šai dārgajai dāvanai, un ko tai vajadzētu mums mācīt par to, kā mums pareizi attiekties pret Jēzu? _____

Ievēro, ka Matejs stāstu par Jēzus kāju svaidīšanu (kas, iespējams, notika pirms uzvarošās iejāšanas) noliek tur, kur tiek perināts plāns Viņu nogalināt. Kamēr daži no savējiem plāno Viņam ļaunu, citi izlej pār Viņu pāri plūstošu mīlestību un nodošanos, kā to darīja Marija ar “ļoti dārgu svaidāmo eļļu alabastra trauciņā” (7. p.).

Mācekļi sūdzējās par izšķērdību, bet Jēzus to nosauca par “skaistu darbu”. Ar šo rīcību, kas ārēji bija ļoti izšķērdīga, sieviete atklāja savas sirds patieso emociju dziļumu pret Jēzu. Lai gan viņa noteikti nezināja visu, kam jānotiek vai ko tas varētu nozīmēt, viņa saprata pietiekami, lai zinātu, ka viņa Jēzum ir parādā tik daudz. Un tāpēc viņa arī gribēja sniegt Jēzum daudz. Varbūt viņa bija dzirdējusi Jēzus vārdus: “No ikviena, kam daudz dots, daudz prasīs.” (Lūk. 12:48) Toties mācekļi, kas noteikti bija redzējuši daudz vairāk nekā šī sieviete, vēl joprojām pilnībā nebija to sapratuši.

“Šī svaidīšana bija simbols devēja pāri plūstošajai sirdij. Tā bija ārēja mīlestības izpausme, ko bija barojušas Debesu straumes, līdz tā sāka plūst pāri. Un šī Marijas veiktā svaidīšana, ko mācekļi nosauca par izšķērdību, tūkstošiem reižu atkārtojas citu uzņēmīgajās sirdīs.” (E. Vaita “The SDA Bible Commentary” 5. sēj., 1101. lpp.)

Ko šim stāstam vajadzētu mums netieši norādīt, kā mums reaģēt uz to, kas ikvienam ir dots Jēzū? Izmantojot mūsu brīvo gribu, kādu “skaistu darbu” mēs varam izdarīt Viņa labā, atbildot uz to, kas mums ir piešķirts Viņā? _____

Jaunā derība

Izlasi Mat. 26:17–19. Kāpēc ir tik nozīmīgi tas, ka šis bija Pashā svētku laiks? Sk. arī 2. Moz. 12:1–12, 1. Kor. 5:7. _____

_____

_____

Stāsts par iziešanu no Ēģiptes, protams, ir pestīšanas un atbrīvošanas stāsts – tas ir darbs, ko Dievs dara tiem, kas to nevar izdarīt paši. Cik piemērots simbols tam, ko Jēzus drīz darīs mūsu visu labā!

Izlasi Mat. 26:26–29. Ko Jēzus saka Saviem mācekļiem? Ko šie vārdi nozīmē mums tagad? _____

_____

_____

Jēzus norādīja uz dziļāku Pashā svētku nozīmi. Atbrīvošana no Ēģiptes bija Dieva spēka un Viņa kā Kunga brīnišķīga atklāšanās, bet beigās ar to nepietika. Tā nebija glābšana, ko ebrejiem – vai ikvienam no mums – patiešām vajadzēja. Mums ir nepieciešama glābšana, kas atrodama Jēzū – mūžīgā dzīvība. “Tādēļ viņš ir jaunās derības vidutājs, lai ar nāvi, kas izpirka iepriekšējās derības laikā izdarītos pārkāpumus, tie, kas aicināti, saņemtu mūžīgā mantojuma apsolījumu.” (Ebr. 9:15) Jēzus norāda viņiem uz viņa un maizes patieso nozīmi – uz Viņa nāvi pie krusta.

Tādējādi atšķirībā no dzīvnieku upuriem, kas norādīja uz Jēzus nāvi nākotnē, piedalīšanās Vakarēdienā norāda mums uz to pagātnē. Abos gadījumos simboli norāda mums uz Jēzu pie krusta.

Un tomēr stāsts nebeidzas ar krustu. Kad Jēzus saka mācekļiem, ka Viņš nedzers no vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad Viņš to kopā ar mums dzers Sava Tēva valstībā” (Mat. 26:29), Viņš tiem norāda uz nākotni, uz otro nākšanu un tālāk.

Padomā par Jēzus vārdiem, ka Viņš nedzers no vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad mēs būsime kopā ar Viņu Viņa Tēva valstībā. Ko tas stāsta par tuvību, kāda Viņam būs ar mums? Kā mēs varam jau tagad iemācīties piedzīvot šādu tuvību ar Viņu? _____

_____

_____

Getzemene

Pashā nedēļas laikā pakalnā pie tempļa uz Kidronas ielejas pusi priesteri upurēja tūkstošiem jēru. Jēru asinis tika izlietas uz altāra un tad pa kanālu ieskalotas strautā, kas tecēja cauri Kidronas ielejai. Strauts kļuva sarkans no jēru asinīm. Jēzum un Viņa mācekļiem pa ceļam uz Getzemenes dāru bija jāšķērso šī strauta sarkanie ūdeņi.

Izlasi Mat. 26:36–46. Kāpēc piedzīvojums Getzemenē Jēzum bija tik smags? Kas tur patiesībā notika? _____

Tā nebija fiziska nāve, no kā Jēzus baidījās, kad Viņš lūdza, lai kauss iet Viņam garām. Kauss, no kā Jēzus baidījās, bija atšķirtība no Dieva. Jēzus zināja, ka, lai kļūtu par grēku mūsu dēļ, lai mirtu mūsu vietā, lai iznestu uz Saviem pleciem Dieva dusmas pret grēku, Viņam būs jātiek atšķirtam no Sava Tēva. Dieva svētā likuma pārkāpšana bija tik nopietna, ka tā prasīja vainīgā nāvi. Jēzus nāca tieši tāpēc, lai uzņemtos šo nāvi uz Sevi, lai pasargātu mūs no tās. Tas bija likts uz spēles Jēzum un arī mums.

"Visā pilnībā apzinoties cīņas iznākuma nozīmi, Kristus dvēseli pildīja drausmīgas bailes tikt atšķirtam no Dieva. Sātans Kristum teica, ka, ja Viņš kļūšot par galvotāju grēcīgajai cilvēcei, tad šķiršanās no Dieva varot būt mūžīga. Viņu uzskatīšot par sātana valstībai piederošu, un Viņš nekad vairs nevarēsot būt viens ar Dievu. [...] Drausmīgais mirklis bija klāt, – mirklis, kuram jāizšķir pasaules nākotne. Cilvēces liktenis svārstījās svaru kausos. Kristus vēl varēja atteikties dzert rūgto biķeri, kas patiesībā bija jādzer grēcīgajam cilvēkam. Vēl nebija par vēlu. Viņš varēja noslaucīt asins sviedrus no pieres un atstāt zemes iemītniekus, lai tie iet bojā savos grēkos. Viņš varēja teikt: "Lai grēcinieks pats saņem pelnīto sodu, Es atgriezīšos pie Tēva." Vai Dieva Dēls dzers tik rūgto pazemojuma un nāves moku kausu? Vai Nevainīgais cietīs grēka lāstu, lai glābtu vainīgo?" (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 687., 690. lpp.)

Kā Jēzus labprātībai darīt to, ko Viņš mūsu labā izdarīja, vajadzētu ietekmēt ikvienu mūsu dzīves aspektu, īpaši ja runa ir par palīdzēšanu citiem? Kā mēs varam mācīties labāk atspoguļot Jēzus raksturu savā dzīvē? _____

Jūda pārdod savu dvēseli

Cik skumjš ir Jūdas stāsts! Ja viņš būtu nomiris pirms sava pēdējā ceļojuma uz Jeruzālemi, viņš būtu varējis būt starp svētās vēstures visgodājamākajiem varoņiem. Viņa vārdā būtu nosaukti dievnami. Tā vietā viņa vārds uz mūžīgiem laikiem ir saistīts ar nodevību un neuzticību.

Izlasi Jāņa 6:70 un Lūk. 22:3. Kā šie panti palīdz izskaidrot Jūdas rīcību?

Protams, apsūdzēt sātānu tajā, ko Jūda izdarīja, ir viegli, bet tas neatrisina jautājumu. Kas Jūdā bija tāds, kas deva velnam iespēju vadīt viņu pie tādas nodevības? Galu galā ir pat teikts, ka sātans gribēja dabūt savā pusē arī Pēteri (sk. Lūk. 22:31). Tomēr atšķirība noteikti bija tā, ka Jūda atteicās atdot sevi pilnībā Kungam. Viņš droši vien bija pieķēries kādam grēkam, kādam rakstura trūkumam, kas padarīja sātānu spējīgu ieiet viņā un vadīt viņu uz to, ko viņš izdarīja. Šeit mēs atkal redzam, cik spēcīgas var būt brīvās izvēles sekas.

Izlasi Mat. 26:47–50 un 27:1–10. Kādas mācības mums vajadzētu gūt no Jūdas skumjā stāsta?

Mat. 26:47–50 mēs redzam, ka Jūda vada kareivju nodaļu (ap 600 kareivju), kā arī virspriesterus un vecajus. Kāds lielisks varas moments Jūdām! Kad tu uzķer to, ko ļaudis patiešām grib, tad tu iegūsti varenu spēku, kā šajā gadījumā "Iaimējās" Jūdām. Vismaz tik ilgi, kamēr tev ir tas, ko viņi grib, viss šķiet lieliski. Bet, kad ļaudis ir dabūjuši kāroto, tu viņiem vairs neesi vajadzīgs. Dažu stundu laikā Jūda paliks viens, zaudējis pilnīgi visu.

Vēl kāda mācība izklāsta, kam Jūda atdeva savu dvēseli. Trīsdesmit sudraba gabali mūsdienu naudā būtu aptuveni viena vai četru mēnešu alga atkarībā no tā, tieši kādas šīs sudraba monētas bijušas. Pat ja šī summa būtu desmit vai simts reizes lielāka, ko tas viņam maksāja! Un, kā stāstā atklāts, viņš zaudēja pat to. Viņš nebaudīja neko no tā. Tā vietā viņš no meta naudu pie to cilvēku kājām, kas viņam to bija iedevuši. Cik spēcīgs piemērs tam, ka beigās jebkas, kas liek mums novērsties no Jēzus, jebkas, kā dēļ mēs zaudējam savu dvēseli, zaudē savu vērtību, kā tas notika ar šo Jūdas naudu. Jūda bija tik tuvu mūžīgajai dzīvībai. Un tomēr viņš izvēlējās to atmest, pretī nesaņemot neko.

Kāpēc Pēteris aizliedza Jēzu

Jēzus jau iepriekš zināja par Jūdas brīvās gribas lēmumu Viņu nodot, kas ir viena no daudzām ilustrācijām Bībelē, ka tas, ka Dievs iepriekš zina mūsu brīvās izvēles lēmumus, nekādā gadījumā neierobežo šīs izvēles brīvību. Un Viņš zināja ne tikai par Jūdas nodevību, bet arī to, ka Pēteris, neskatoties uz visu viņa bravūru, izšķirošā brīdī bēgs un Viņu aizliegs.

Izlasi Mat. 26:51–75. Kā tu domā, kāpēc Pēteris aizliedza Jēzu? _____

Mums bieži ir uzskats, ka Pēteris aizliedza Jēzu vienkārši tāpēc, ka viņam bija bail. Tomēr Pēteris bija tas (saskaņā ar Jāņa 18:10), kam bija drosme izvilkot zobenu un nostāties pret Romas kareivjiem! Pēteris bija labprātīgs iznākt ārā slavas spožumā, līdz Jēzus viņu apstādināja.

Kas mainījās Pēterī no tā brīža, kad viņš draudīgi vicināja zobenu, un īsu brīdi vēlāk, kad viņš noliedza, ka pazīst Jēzu? Kāpēc viņš teica, ka nav mācekļis? Kāpēc Pēteris saka: "Es to cilvēku nepazīstu!" (Mat. 26:72)?

Varbūt tas bija tāpēc, ka Pēteris saprata: viņš nepazīst šo Vīru, viņš nezina, kāpēc Viņš ir nācis un ko nozīmē Viņa apcietināšana. Tāpēc panikas brīdī viņš noliedza, ka jebkad būtu Viņu pazinis. Varbūt Pēteris noliedza Jēzu, apjauzdams, ka viņš nesaprot, ko Jēzus dara. Viņš padevās, kad redzēja, kādas iespējas, pēc viņa domām, Jēzus palaiž garām. Pēteris vēl joprojām pārāk uzticējās savai personīgajai izpratnei, nevis pilnībā nodevās Jēzum, pat neskatoties uz visām pārsteidzošajām zīmēm, ko viņš bija redzējis, un pat neskatoties uz viņa drosmīgo apliecinājumu, ka viņš tic Jēzum kā Kristum (Mat. 16:16). Pētera noliegumam vajadzētu mums mācīt to, ka visi pasaules brīnumi un zīmes nesaglabās mūsu uzticību Dievam, kamēr mūsu sirdis nebūs pilnībā pakļautas Viņam.

Lūkas ziņojumā trešajā reizē, kad Pēteris noliedza, ka viņš būtu Jēzus mācekļis, Jēzus pats "pagriezies uzlūkoja Pēteri" (Lūk. 22:61). Šis ir vārds "emblepo", kas izmantots, lai aprakstītu veidu, kā Jēzus ieskatījās dziļi Pētera dvēselē, kad viņi pirmo reizi satikās (sk. Jāņa 1:42). Kādu cerību no šī stāsta mēs varam gūt sev, ka Dievs mīl mūs pat tad, kad kļūdāmies, kā tas bija šajā gadījumā ar Pēteri? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

1959. gadā divi gangsteri ielauzās kādā mājā Kanzasā un nogalināja vecākus un divus bērnus pusaudžu vecumā. Pirms tika atrasti noziedznieki, nogalinātā tēva brālis uzrakstīja vēstuli vietējai avīzei: "Sabiedrībā valda liels aizvainojums. Es pat esmu dzirdējis vairāk nekā vienu reizi, ka slepkavas, kad tie tiks atrasti, vajadzētu pakārt tuvākajā kokā. Neļausim sev justies šādi. Noziegums ir izdarīts, un dzīvības atņemšana neko nevar izmainīt. Tā vietā piedosim tā, kā Dievs būtu gribējis, lai mēs darām. Nav pareizi, ka mēs glabājam savā sirdī naidu. Tam, kas to izdarīja, būs ļoti grūti sadzīvot pašam ar sevi. Viņš atradīs sirdsmieru tikai tad, kad būs gājis pie Dieva pēc piedošanas. Nestāvēsim tam ceļā, bet tā vietā lūgsim, lai viņš var atrast šo mieru." (Truman Capote, *In Cold Blood* (New York: Modern Library, 2013) p. 124)

Noliekot malā jautājumu par lielo sodu, mēs varam šeit redzēt spēcīgu izteiksmi tai žēlastībai, ko Kristus piedāvā mums visiem. Pat pēc Pētera nepiedodamās noliegšanas Kristus viņam piedeva un uzticēja dvēseļu mantošanas darbu. "Pēteris bija tikko paziņojis, ka nepazīst Jēzu, bet viņš tagad ar rūgtumu saprata, cik labi Kungs viņu pazina un cik precīzi Viņš bija lasījis viņa sirdi, kuras neīstums nebija pazīstams pat viņam pašam." (E. Vaita "Laikmetu ilgās" 713. lpp.) Viņš zināja, kas ir Pēterī, pat pirms Pēteris pats to saprata. Un tomēr Viņa mīlestība un žēlastība palika nemainīga, neskatoties uz to, ka Pēterim nebija neviena cita, ko apsūdzēt, kā tikai viņš pats. Saskarsmē ar cilvēkiem, kas piejauj līdzīgas kļūdas, cik svarīgi ir mācīties parādīt viņiem žēlastību, tieši tāpat, kā mēs būtu gribējuši, lai izturas pret mums!

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. "Katrs atgriešanās stāsts," raksta Klaivs Steiplss Lūiss, "ir stāsts par svētītu sakāvi". Ko tas nozīmē? Vai tu esi piedzīvojis šo "sakāvi"? Kurš ir sakautais, un kurš uzvar?

2. Getzemenē Jēzus lūdz, lai šis biķeris iet Viņam garām, bet tikai tad, ja "tas ir iespējams". Ko gan tas citu pasaka, ja ne to, ka Jēzum ir jāatdod dzīvība, lai glābtu cilvēci? Kāpēc? Kāpēc Jēzus nāve bija absolūti nepieciešama? Kāpēc Dievs nevarēja atrast citu veidu, kā atrisināt grēka problēmu lielajā cīņā?

KRUSTĀ SISTS UN AUGŠĀMCĒLIES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 27:11–26; Jāņa 3:19; Jes. 59:2; Mat. 27:45, 46, 49–54; Ebr. 8:1–6; Mat. 28:1–20.

ATMIŅAS PANTS:

“Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.” (Mat. 28:18)

Rādā britu laikrakstā bija ievietots sludinājums, vai kāds nevēlētos ziedot savu ķermeni zinātnei. Tajā bija teikts, ka zinātnieki pēta Ēģiptes mūmijas un meklē kādu brīvprātīgo ar neārstējamu slimību, kas būtu gatavs ziedot pēc nāves savu ķermeni. Šie zinātnieki, kā bija teikts sludinājumā, domāja, ka ir atklājuši ēģiptiešu noslēpumu un ka ziedotais ķermenis “tiks saglabāts, iespējams, simts vai pat tūkstoš gadu” (www.independent.co.uk/news/science/now-you-can-be-mummified-just-like-the-egyptians-1863896.html).

Mums kā kristiešiem nav jādomā par to, kā saglabāt savu mirušo ķermeni. Dievs ir apsolījis mums kaut ko daudz labāku. Jēzus nāve, samaksājot sodu par mūsu grēkiem, un pēc tam Viņa augšāmcelšanās kā “pirmajam no aizmigušajiem” (1. Kor. 15:20) ir sagatavojusi ceļu, lai mūsu ķermeņi tiktu “saglabāti” ne kā seno faraonu atliekas (pie tam ja tu kādreiz esi redzējis kādu no šiem liķiem, tie nemaz neizskatās jauki), bet lai mūs atjaunotu nevainojamās miesās, kas dzīvos mūžīgi.

Šajā nedēļā, aplūkojot Mateja evaņģēlija pēdējās nodaļas, pētīsim neizsmejamās patiesības par mūsu Kunga nāvi un augšāmcelšanos, kā arī par cerību, ko šie abi notikumi mums piedāvā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. jūnijā.

Jēzus vai Baraba

Izlasi Mat. 27:11–26. Kādu dziļāku ietekmi rada izvēle, kas ir dota cilvēkiem, un lēmumi, ko viņi pieņem? _____

Pie vidējā krusta bija paredzēts piesist slepkavu Barabu. Noziedznieki abās pusēs, iespējams, bija viņa sabiedrotie. Baraba nebija pirmais vārds, bet pēdējais. "Bar" nozīmē "dēls", piemēram, "Sīmanis bar Jona" nozīmētu "Jonas dēls" un Bartolomejs nozīmē "Tolomeja dēls". Baraba nozīmē "Abas dēls", kas tulkojumā nozīmē "tēva dēls". Daudzi agrīnie manuskripti ziņo, ka Barabas pirmais vārds bija Ješua (Jēzus). Ješua bija bieži sastopams vārds tajā laikā, un tas nozīmē "Jahve glābj". Tāpēc Barabas vārds bija "Jahve glābj, tēva dēls".

Kāds farss!

"Šis cilvēks sevi bija nosaucis par Mesiju. Tas bija teicis, ka viņam ir vara nodibināt citu iekārtu, lai pasaulē ieviestu kārtību. Sātana pievilts, tas lielījās, ka viņam pieder viss, ko var iegūt ar zagšanu un laupīšanu. Sātana spēkā viņš bija darījis brīnumus, iegūdamis piekritējus tautā, un izraisījis sacelšanos pret Romas valdību. Slēpjoties aiz reliģiskas dedzības maskas, tas patiesībā bija rūdīts un pārgalvīgs nelietis, gatavs uz dumpjiem un nežēlību. Dodams iespēju ļaudīm izvēlēties vai nu šo cilvēku, vai nevainīgo Pestītāju, Pilāts cerēja atmodināt taisnības izjūtas. Viņš cerēja izraisīt tautas līdzjūtību pret Jēzu, neskatoties uz priesteru un rakstu mācītāju pretestību." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 733. lpp.)

Pilāts bija kļūdījies. Ja cilvēku nevada Svētais Gars, viņš neizbēgami izdarīs nepareizu garīgo izvēli, kā tas bija ar pūli šajā gadījumā. Galu galā mums visiem būs jāizdara izvēle starp Kristu un Barabu, Kristu vai kritušo, samaitāto pasauli, starp dzīvību un nāvi. "Tiesas spriedums ir tāds, ka gaisma ir nākusi pasaulē. Bet cilvēki bija iemīlējuši tumsu vairāk nekā gaismu, tādēļ ka viņu darbi bija ļauni." (Jāņa 3:19)

Kāpēc cilvēkiem ir nosliece dot priekšroku tumsai, nevis gaismai? Kā tu vari arī sevī novērot šo iedzimto tieksmi? Ko tam vajadzētu stāstīt par mūsu kritušās dabas realitāti un – kas ir vēl svarīgāk – par mūsu vajadzību pilnībā pakļaut sevi Kungam? _____

Mūsu krustā sistais Vietnieks

"Tumsa pārklāja zemi no sestās līdz devītajai stundai, un pēc šīm trim stundām Jēzus sauca skaļā balsī: 'Ēli, Ēli, lamā sabahtani!' Tas nozīmē: 'Mans Dievs, mans Dievs, kādēļ tu mani esi atstājis!'" (Mat. 27:45, 46) Kāda nozīme ir šim saucienam? Kā mēs saprotam tā nozīmi glābšanas plāna kontekstā?

Matejs ziņo par teologu dēvēto "pamestības saucienu". Pamestība šajā gadījumā atspoguļo domu par atmešanu no Tēva puses. Tumsa, kas apņēma zemi ap to laiku, simbolizēja dievišķo tiesu (Jes. 13:9–16, Am. 5:18–20, Jer. 13:16). Jēzus sevī piedzīvoja šausmīgās grēka sekas, pilnīgu atšķirtību no Tēva. Mūsu labā Viņš sevī nesa dievišķo spriedumu par grēku, kam vajadzēja nākt pār mums. "Tā arī Kristus ir upurēts reizi par visām reizēm, lai daudzu cilvēku grēkus izdeldētu; viņš atklāsies otrreiz – ne vairs grēku dēļ, bet par pestīšanu tiem, kas uz viņu gaida" (Ebr. 9:28, sk. arī 2. Kor. 5:21). Pie krusta Jēzus izmanto 22. psalma valodu (1. p.), jo Viņš unikālā veidā piedzīvoja to, ko piedzīvo cilvēks – atšķirtību no Dieva savu grēku dēļ. "Taču jūsu vainas jūs nošķir no Dieva, jūsu grēki aplēpj viņa vaigu, ka viņš jūs nesadzird!" (Jes. 59:2).

Tā nebija izlikšanās. Jēzus patiešām nesa Dieva dusmas pret grēku. Sods mūsu pārkāpumu dēļ krita uz Viņu un tādējādi piepildīja Viņa dvēseli ar bailēm un šausmām, iznesot mūsu vainas nastu uz Sevi. Cik slikts bija grēks Dieva acīs, ja tā dēļ vienai Dievības personai bija jācieš grēka vaina un sods, lai varētu mums to piedot!

Un tomēr visu šo šausmu vidū Jēzus varēja izsaukties: "Mans Dievs! Mans Dievs!" Neskatoties uz visu, kas ar Viņu notika, Viņa ticība palika neskarta. Viņš palika uzticīgs līdz galam, neskatoties uz ciešanām, neskatoties uz sajūtu, ka Tēvs Viņu ir atstājis.

Ko nozīmē grēka dēļ izjust atšķirtību no Dieva? Kāpēc pieprasīt Kristus taisnību ir mūsu vienīgais atpakaļceļš, ko pavada nožēla, grēku atzīšana un lēmums atteikties no šī grēka?

Saplēstais priekškaris un sašķēlušās klintis

Katrs evaņģēlija autors Jēzus stāstu izklāsta no citas perspektīvas, bet visi pievēršas Viņa nāvei. Tomēr tikai Matejs ziņo par splēsto priekškaru un atvērtajiem kapiem.

Izlasi Mat. 27:49–54. Kāda ir šo notikumu nozīme? Uz kādu cerību tie mums norāda? _____

_____

Jēzus nomira uzreiz pēc tam, kad pūlis, nesaprotot patieso Jēzus vārdu nozīmi, ņirgājās, lai Elija nāk Viņu glābt. Viņu ņirgāšanās bija vēl viens spēcīgs piemērs tam, cik daudzi no Viņa paša tautas vidus bija Viņu pārpratuši.

Tad Matejs ziņo, ka tempļa priekškaris pārplīsa no griestiem līdz pašai zemei. Šis simbols ir nepārprotams: ir sācijas jauns laikmets glābšanas vēsturē. Upuru pienešana, kas tik ilgi bija norādījusi uz Jēzu, vairs nebija vajadzīga. Veco, laicīgo prototipu tagad nomainīja kaut kas daudz labāks.

Izlasi Ebr. 8:1–6. Kā šie panti palīdz mums saprast, kas notika ar svētnīcas laicīgo sistēmu un kas stājās tās vietā? _____

_____

Matejs ziņo ne tikai par aizkara pārplīšanu, bet arī par klinšu šķelšanos, kapu atvēršanos un mirušo augšāmcelšanos. Tie bija notikumi, kas varēja notikt, pateicoties tikai tam, ko Jēzus bija izdarījis, nomirstot par grēkiem mūsu vietā. Tā mēs šeit, Mateja evaņģēlijā, varam redzēt notiekam lietas, ko vecā sistēma pati par sevi nekad nebūtu varējusi izdarīt. "Bet vēršu un āžu asinis taču nevar atņemt grēku!" (Ebr. 10:4) Protams, tikai Jēzus varēja atņemt grēkus, un lielais ieguvums, lielais apsolījums, ka Jēzus atņems mums grēkus, ir augšāmcelšanās no mirušajiem. Bez šī apsolījuma mums nav nekā (sk. 1. Kor. 15:13, 14, 19). Šajā augšāmcelšanā (mēs nezinām, cik daudzi tika celti augšā) mēs varam redzēt cerību un mūsu augšāmcelšanas apsolījumu šī laikmeta beigās.

Augšāmcēlies Kristus

Kristīgā ticība pievēršas ne tikai krustam, bet arī tukšajam kapam. Patiesība ir tāda, ka lielākā daļa cilvēku pasaulē, tai skaitā nekristieši, tic, ka cilvēks vārdā Jēzus no Nācaretes nomira pie krusta. Drīz pēc Jēzus dzīves mēs atrodam vēstures atsauksmes. Piemēram, Romas autors Tacits rakstīja: "Nero .. uzlika visskaidrākās mocības šķirai, kas tika ienīsta viņu riebuma dēļ, ko vienkāršie ļaudis sauca par kristiešiem. Kristus, no kura vārda ir cēlies šis nosaukums, cieta galēju sodu Tibērija valdīšanas laikā, no prokuratora Poncija Pilāta rokas" (Tacits, 57.–117. g., www.causeofjesusdeath.com/jesus-in-secular-history).

Ne toreiz, ne tagad nav daudz strīdu par to, vai šāda vēsturiska persona vārdā Jēzus tika nosodīta un piesista krustā.

Grūtākā daļa ir augšāmcelšanās – uzskats, ka Jēzus no Nācaretes, kas nomira piekdienas pēcpusdienā, kļuva atkal dzīvs svētdienas rītā. Ar šo cīnās daudzi cilvēki. Galu galā tas, ka romieši Jūdejā piesita krustā kādu jūdu, bija gandrīz pierasta lieta. Bet jūds, kas pēc krustā sišanas piecēlies no mirušajiem? Tas ir pavisam kas cits.

Tomēr bez ticības augšāmceltajam Jēzum mums vienkārši nav kristīgās ticības. Pāvils rakstīja: "Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad jau veltīga ir mūsu sludināšana un veltīga jūsu ticība. [...] Ja mēs vienīgi šajā dzīvē ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki." (1. Kor. 15:14, 19) Augšāmcelšanai bija jāseko pēc Jēzus nāves, jo Viņa augšāmcelšanās mums ir drošība, ka arī mēs celsimies augšā.

Kad mēs nonākam pie stāsta par Jēzus augšāmcelšanos, mums ir divas iespējas. Pirmā iespēja ir uzskatīt šo stāstu par sentimentālu propagandu, ko sarakstījuši vientuļi Jēzus sekotāji, lai saglabātu dzīvu Viņa piemiņu. Šādā veidā mēs cenšamies saglabāt dzīvu piemiņu, kad mūsdienās mirst kāds labi zināms cilvēks. Otrā iespēja ir, nonākot pie augšāmcelšanas stāsta, uztvert to burtiski kā pirmavotu ziņojumam par kādu ārkārtēju notikumu, par kuru vēlāk tika teikts, ka tam ir ietekme uz ikvienu cilvēku, kas jebkad ir dzīvojis.

Izlasi Mat. 28:1–15. Kāpēc Jēzus saka mācekļiem, lai viņi priecājas (9. p.)? Protams, viņi var būt priecīgi, ka Jēzus ir augšāmcēlies, ka viņu Kungs atgriezīsies. Bet kāds ir patiesais iemesls priekam par Jēzus augšāmcelšanos?

Lielaizdevums

Daudziem cilvēkiem viena no visgrūtāk saprotamajām lietām, ko Jēzus darīja, bija atgriešanās Debēsīs un evaņģēlija kalpošanas uzticēšana cilvēkiem. Cik bieži mēs pievīlam Viņu un sevi, un, kā evaņģēlijs parāda, Viņa pirmie sekotāji nebija izņēmums. Tomēr, uzticot mums kalpošanu, Kristus parāda Savu mīlestību pret mums un mūsu vajadzību pēc Viņa.

Izlasi Mat. 28:16–18. Salīdzini Jēzus vārdus "Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes" (18. p.) ar Dan. 7:13, 14. Kā šie panti ir savā starpā saistīti?

Izlasi Mat. 28:19, 20 – šī evaņģēlija pēdējās pantus. Ko Jēzus saka, un kā Viņa vārdi attiecas uz mums?

E. Vaita izsaka domu, ka uz Olīvkalna, kad Jēzus pacēlās debesīs, bija sapulcējušies teju 500 ticīgo (sk. 1. Kor. 15:6). Šis evaņģēlija uzdevums netika dots tikai mācekļiem, bet visiem ticīgajiem. Viņa raksta: "Ir liktenīga kļūda domāt, ka dvēseļu glābšanas darbs jāveic vienīgi iesvētītiem sludinātājiem. Prieka vēsts ir uzticēta visiem, kurus skāris Svētā Gara iedvesmojošais spēks. Visi, kas saņem dzīvību no Kristus, ir aicināti darboties, lai glābtu līdzcilvēkus. Šī darba dēļ tika dibināta draudze, un visi, kas uzņemas tās svētos solījumus, līdz ar to ir solījušies kļūt par Kristus darbabiedriem." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 822. lpp.)

Vai tu bieži domā par sevi kā par Kristus darbabiedru? Kādos īpašos veidos tu vari būt vēl aktīvāks, nesot evaņģēliju savai pasaulei?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Matejs tāpat kā visi pārējie evaņģēliju autori rakstīja par Jēzus augšāmcelšanos. Tāpat kā pārējie arī viņš gandrīz neko nav uzrakstījis, kāda ir augšāmcelšanās nozīme. Lai gan viņi attēloja augšāmcelšanās stāstu, Matejs, Marks, Lūka un Jānis nav iedevuši mums reālu teoloģisku tās izskaidrojumu, lai gan šis jautājums ir tik centrāls kristīgajā ticībā. Pāvila rakstos mēs gūstam vissīkākos paskaidrojumus par krusta nozīmi. "Bet nu Kristus ir augšāmcelies no mirušajiem, pirmais no aizmigušajiem. Tādēļ ka nāve ir caur cilvēku un caur cilvēku ir arī mirušo augšāmcelšanās. Jo, kā visi mirst Ādamā, tā Kristū visi tiks darīti dzīvi." (1. Kor. 15:20–22) Pāvils arī raksta, ka mēs esam "līdz ar viņu apbedīti kristībā, kurā arī jūs caur ticību esat augšāmcelti Dieva spēkā, tā spēkā, kas viņu atmodināja no mirušajiem" (Kol. 2:12). Arī Pēterim ir kas sakāms šajā svarīgajā jautājumā: "Tas ir pirmtēls kristībai, kas tagad jūs glābj; tā nav miesas netīrumu mazgāšana, bet Dieva piesaukšana, lai gūtu skaidru sirdsapziņu caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos." (1. Pēt. 3:21) Lai gan mēs nezinām, kāpēc evaņģēliju autori sīkāk neko nepaskaidro, daži zinātnieki to uzskata par vēl vienu pierādījumu viņu ziņojumu uzticamībai. Galu galā, rakstot daudzus gadus pēc šiem notikumiem, kāpēc viņi neizmantoja iespēju, lai sniegtu detalizētu skaidrojumu, ievirzot cilvēku uzskatus par augšāmcelšanos sev vēlamā gultnē? Ja tas ir viltojums vai krāpšana, kāpēc neizmantot iespēju, lai liktu par to domāt, ko vien viņi grib? Tā vietā mēs lasām vienkāršu stāstu, nemēģinot to izpušķot ar kaut kādiem teoloģiskiem paskaidrojumiem par to, ko tas viss nozīmē.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jēzus nāves brīdī Vecās Derības tempļa priekšgars tika pārplēsts no augšas līdz apakšai un tika pieteikta Jaunā Derība, kurai bija jauns Augstais Priesteris, Jēzus Kristus. "Tā ka nu mums, brāļi, Jēzus asinīs ir droša pieeja svētnīcai. Tas ir jauns, dzīvs ceļš, ko viņš mums atvēris caur tempļa priekškaru, tas ir, caur savu miesu, un mums ir augstais priesteris pār Dieva namu." (Ebr. 10:19–21) Kā tev liek justies fakts, ka Kristus pats tagad kalpo kā mūsu Augstais Priesteris?

2. Mateja evaņģēlijs ietver tik daudzus jautājumus, tik daudzas tēmas. Kas bija tas, kas īpaši aizskāra tevi tajā, kā šeit ir atklāts Jēzus? Kā šī evaņģēlija pētīšana var mums palīdzēt labāk saprast, ko nozīmē būt kristietim un sekot Jēzus mācībai?

SATURS

lpp.

Ievads _____	1
Dāvida Dēls _____	5
Kalpošanas sākums _____	12
Kalna svētruna _____	19
“Celies un staigā!” – ticība un dziedināšana _____	26
Redzamais un neredzamais karš _____	33
Dusēt Kristū _____	40
Jūdu un pagānu Kungs _____	47
Pēteris un Klints _____	54
Dvēseles elki (un citas mācības no Jēzus) _____	61
Jēzus Jeruzālemē _____	68
Pēdējo dienu notikumi _____	75
Jēzus pēdējās dienas _____	82
Krustā sists un augšāmcēlies _____	89